

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 90

Izlazi subotom

Zagreb, 30. siječnja 2010.

Višeslav Knez:

"ISUS KRIST
HRVATSKI
PREDSJEDNIK"

Radenko Milošević:

ESKAPADE
JOSIPA
KOKIĆA

VEZE MEĐUNARODNOG
ODBORA CRVENOG KRIŽA
I NEZAVISNE DRŽAVE
HRVATSKE

Tomislav Klauški:

MLADEN BAJIĆ: ČOVJEK ČIJA GOVNA NE SMRDE

RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!

Naklada
30.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Moj hrvatski dom

- Antun Bonifačić: DJED PERO U VUKOVINI..... 3
- Emil Ćić: ZADNJA FAZA RASTAKANJA HRVATSKE BAČINU..... 4
- Zvonimir R. Došen: ZASLUŽUJEMO LI BOŽJU POMOĆ?..... 4

Iz urednikova kuta

- KORUPCIJA JE PO HRVATSKU BEZOPASNA. HRVATSKU ĆE, MEĐUTIM, IZNUTRA IZGRISTI I IZJESTI PROGRAMIRANI KORUPCIJSKI KARCINOM!..... 5

U žarištu

- Domagoj Maratović: VEZE MEĐUNARODNOG CRVENOG KRIŽA I NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE..... 7
- Višeslav Knez: "ISUS KRIST HRVATSKI PREDSJEDNIK" (1. dio)..... 8
- Vladimir Kapun: I TO JE BILA "KAMPANJA"!..... 12
- Radenko Milošević: ESKAPADA JOSIPA KOKIĆA..... 14
- Josip Kokić: ODGOVOR GOSP. RADENKU MILOŠEVIĆU NA TEKST: "SVADIMO SE KAK CUCKI"..... 14
- Tomislav Klauški: MLADEN BAJIĆ: ČOVJEK ČIJA GOVNA NE SMRDE..... 15
- Tomislav Nümberger: "NAŠE" BANKE?..... 17
- Robert Mihaljević: POLANČEC DOGOVARAO PRODAJU MIRNE I OTKUP FIMINIH DIONIČA..... 18
- dr. sc. Branimir Molak: NEMOJTE TROŠITI PLIN - GRUPE SE ZIMI NA OBNOVLJENOJ ENERGIJI..... 19
- Mladen Schwartz: DEMODESETERAC (1. dio)..... 20
- mr. sc. Miljenko Marić: DEMAGOŠKO OSPORAVANJE SLIKE I TEKSTA: ZAŠTO SU DEVASTIRANE TVORNICE U ZADRU?..... 21
- Vjekoslav Škrebilin: RED BULL..... 22
- prof. dr. sc. Asaf Duraković: AMIS TELECOM, CARNET, CERT..... 24
- Slavko Galot: HRVATSKA RADIOTELEVIZIJA..... 24
- Safet Jaskić: SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (2. dio)..... 25
- mr. sc. Nikola Bičanić: PARTIZANSKI POSLUJERATNI ZLOČINI U GOSPIĆU I OKOLICI (4. dio)..... 27
- Dragutin Šafarić: IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (6. dio)..... 28
- Harun Yahya : PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (13. dio)..... 22
- Stjepan Marčetić: POSLJEDNJI VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (10. dio)..... 30

Stajališta

- Đivo Bašić: ISELJENI DUBROVČANI (3. dio)..... 30
- Jure Prpić: TREĆA GENERACIJSKA DOB..... 32
- Branko Stojković: JE LI HRVATSKA POSTALA KUKAVIČJE GNEZDO?..... 33
- Josip Kokić: HRVATSKA AGONIJA SE NASTAVLJA PRIČAMA O VELIKOJ KOALICIJI HDZ-a i SDP-a, ZAČINJENA SRAMOTNOM I PROTUUSTAVNOM PROMJENOM USTAVA..... 34
- Trpimir Gudar: PSIHOLOGIJA PADA (3. dio)..... 35
- Zvonimir R. Došen: BOJ HRVATA S FRANCIMA..... 37

- prof. Žarko Marić: ARKAN NA TRGU NE, BAJAGA U CIBONI DA..... 38
- prof. Filip Čortukić: UZROCI RASPADA JUGOSLAVIJE (2. dio)..... 39

Hrvatska država

- dr. Atif Hadžikadić: KVARENJE HRVATSKOGA JEZIKA (1. dio)..... 41
- ZAKONI NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (2. dio)..... 42
- Ivo Omrčanin: GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (8. dio)..... 43
- Martina Grahek Ravančić: BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (14. dio)..... 44
- Marko Samardžija: SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (34. dio)..... 45
- VLASTITA IMENA (38. dio)..... 45
- Radoslav Lopašić: DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (10. dio)..... 45
- dr. Mile Budak: BAZALO (30. nastavak)..... 46

Bosno moja

- dr. Antun Radić: NAŠI TURCI (2. dio)..... 47
- PRVI GENOCID NAD BOŠNJACIMA (8. dio)..... 48
- Ahmet Alibašić: MUSLIMANI JUGOISTOČNE EVROPE (13. dio)..... 49
- Marko Dragić: SREDNJOVJEKOVNI BOSANSKI VLADARI (3. dio)..... 50
- Mirko Vidović: AMANET ASAFA DURAKOVIĆA..... 51
- Rasim Filipović: „OD KAKO JE BANJA LUKA POSTALA . . ." (8. dio)..... 55
- Bilal Hasanović: AHLAK - ISLAMSKI MORAL (6. dio)..... 56
- Predrag Matvejević: JUGOSLAVENSTVO DANAS (39. nastavak)..... 56

Bog nas je stvorio

- Zvonko B. Ranogajec: SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA - BIBLIJSKA NEPISMENOST HRVATA I NJENE POSLJEDICE (4. dio)..... 57
- Vlado Čutura i Tomislav Vuković: MARIJANSKE CRKVE I KAPELE NA JUŽNIM HRVATSKIM OTOCIMA (1. dio)..... 58
- XXXIII nedjelja kroz godinu..... 59
- Mieczysław Malinski: RIEČ ZA SVAKI TJEDAN (49. nastavak)..... 60

Ustaški hitrozov

- Gen Kamen: USTAŠO, ŠTA SE BRE ZEVZEČITE SA NAMII! (4. dio)..... 61
- Mr. Ivan Čulić: MOJ KOMŠILUK (2. dio)..... 62

Zanimljivosti

- PATULJASTI ORAO S KALNIKA U OPASNOSTI OD IZUMIRANJA..... 63

DJED PERO U VUKOVINI

Antun Bonifačić, "Mladice", Matica Hrvatska, Zagreb, 1938, ulomak

Što će reći djed Pero u Vukovini, kad sazna sve ove nevolje?

Sada će mu morati ispričati sve. Sve je bilo divno u programu: more, povratak i šetnje s ocem, posjet djedu na selu u njegovoj dvokatnici od hrastovine, išaranoj narodnim ukrasima. On se nije trebao stidjeti svog djeda: bio je prvak seljačke stranke i prvi gazda u selu. S ocem se baš zbog politike nije slagao.

Mirku nije bilo jasno, zbog čega djed tako prezirno govori o socijalistima i radnicima.

Zašto za nas ne bi bilo dobro ono, što je stvoreno za cijeli svijet? Tu je otac svakako imao pravo. Seljaci su naravno ljepši u narodnoj nošnji nego poderani tvornički radnici, ali zato im se ne treba rugati.

I tu je otac imao pravo sa svojim prijedlozima.

Za sebe naravno nije mogao ni pomisliti sve to. Zato i djed ne misli o poderanim bijednicima, nego se

Crkva Pohoda Blažene Djevice Marije

brine za sebe. Djed nije htio da vidi ništa izvan svoga sela i okolice: zato su mu i Srbi bili Vlahi, a radnici odrpanci.

Sa svojih deset jutara dobre oranice on je na sve gledao kao na one, koji nemaju grunta.

Mirko je mrzio kopanje i oranje. Bilo mu je mrsko blato i gnoj, polagano odmicanje u brazdi i mršavi plodovi. Tu se je potpuno slagao s ocem: zašto da se naprežemo s volovima, kada traktori mogu da izoru u jedan dan više nego djed u mjesec dana?

Djed je bio vezan za svaku travku, za svoje volove, za svoju staru kuću, za svoju seljačku stranku.

A Mirko je volio od svega toga samo staru kućku i hladovinu pod jabukama u voć-njaku. Bakine gibarnice su već izgubile čar, koji su nekoć imale. Sada je bio gladan novih stvari.

ZADNJA FAZA RASTAKANJA HRVATSKE

Emil Čić, Zagreb

Dolazak na vlast Ive Josipovića predstavlja zadnju fazu u rastakanju Hrvatske. Stjepan Mesić izvršio je pripremu rastakanja Hrvatske, a Ivo Josipović ima zadatak rastvoriti Hrvatsku do kraja.

Do sada su uhićivali generale, prošlog mjeseca počeli su uhićivati specijalce iz Domovinskog Rata, a sad - u idućih par godina - slijede uhićenja svih istaknutijih boraca i domoljuba.

Josipović ima zadatak regionalizirati Hrvatsku i Srbima dodijeliti teritorijalnu autonomiju na nekada okupiranim područjima, a potom ju kao regionaliziranu gurnuti u Zapadni Balkan, **natrag pod upravu Srbije.**

U zadnjoj fazi pred dolazak antikrista na vlast, u idućih desetak godina, i Hrvatska mora dobiti svoj model antikrista i dobila ga je dva puta za redom. S religijsko-političke paradigme to nije začuđujuće. Očekujem to već tridesetak godina, a sada dobivamo ono što sam i najavljivao u svojim knjigama: **prvinu poklonstva antikristu.**

Crvena kuga širi se na političkoj razini u svim državama, a u Hrvatskoj se to manifestira na nama specifičan način. Dopustili smo prijevare na izborima i bili smo pasivni. **Sada dobivamo to što (ne)zaslužujemo.**

Geza Zake i Emil Čić

U idućih desetak godina u Europi će se sve jače stezati omča oko kršćanstva i Crkve, sve do progona, a snaženje crvene nemani u funkciji je takvih budućih (bezbožnih) događaja. Kod nas to ujedno znači i vjerojatnost skorašnjeg izbijanja rata: narod je možda glup, ali nije lud, pa će i reagirati i nitko ga ne će moći zaustaviti. Stoga moramo biti pripravnici na burne događaje koji će nas uskoro pogoditi.

Želim Vam pobjedu i da preživite!

Bog i Hrvati!

Bože, čuvaj Hrvatsku!

ZASLUŽUJEMO LI BOŽJU POMOĆ?

Zvonimir R. Došen

Zvonimir R. Došen, Hamilton, Kanada

Bog čuva one koji se sami čuvaju i pomaže onima koji se sami pomažu.

Kad već narod, naš hrvatski narod, ne brine sam za svoju sigurnost, svoju dobrobit i svoje dostojanstvo, zašto bi ga onda Bog trebao pomagati?

KORUPCIJA JE PO HRVATSKU BEZOPASNA. HRVATSKU ĆE, MEĐUTIM, IZNUTRA IZGRISTI I IZJESTI PROGRAMIRANI KORUPCIJSKI KARCINOM!

Korupcija je nametništvo. Svi to znamo.

Korupcija je teret koji se nepotrebno nosi na leđima i suvišno plaća. Porez kojega ne želi nitko, niti ga propisuje ikakav zakon, a koji sveudilj postoji. Oduvijek i svugdje. Tako će vjerojatno biti zauvijek. Pa i u Hrvatskoj.

Nikakva nevolja nije u tomu što korupcija postoji. Korupcija postaje zlo tek onda kad postane nesnosna, pače smrtonosna. Nepoželjna je kao i svaki porez, ali – tu i tamo – ubrzava društvena zbivanja, pa je donekle i snošljiva.

Košta kad postoji. Još više košta kad ne postoji, a pomoću nje bi se mogla ostvariti određena svrha.

Korupcija je poput bakterija. Onih većim, bezopasnih.

Nije opasna sve dok ne ugrožava organizam, u kojem je i na kojem je.

Dade se trpiti.

Opasna je uvijek kad postane zloćudna, a to biva onda kad joj je, svjesni ili nesvjesni cilj, uništiti domaćina.

Karcinom je uvijek zloćudno biće. Uništava čovjeka, samim tim i sebe.

Ne mari zbog toga.

Grize, grabi, izjeda.

U Hrvatskoj postoji korupcijski karcinom. Uz korupciju.

To nikako nije nezloćudna korupcija, iako na nju slič.

Zato, jer je hrvatski korupcijski karcinom programiran kako bi izjeo hrvatsko nacionalno biće, a ne kako bi na njemu i uz njega živio.

Hrvatska obitelj može mjesečno spojiti kraj s krajem s kakvih, recimo, pet, šest, sedam ... tisuća kuna. Nikako joj ne trebaju milijuni kuna, desetci milijuna kuna, stotine milijuna kuna, milijarde, desetci milijardi. Što bi s njima?

Kad bi ih i trebala – ne bi ih mogla dobiti. Nema ih! Nema ih za sve.

Za neke ih ima. Beskrajno. Radi toga mnogi Hrvati ostaju gladni. Bez posla. Bez izgleda za život – čak i s malo kuna.

Hrvatski društveni i politički sustav postavljen je upravo tako da se sve te silne kune slijevaju njima. Oni grabe. Grabe. Neprekidno.

Dokle?

Dok ne pograbe, dok sve ne pograbe, dok ne pograbe još i više.

Tada će nestati i Hrvatske. Njih također. Skupa s njom.

Na žalost grabežljivci to ne znaju. Niti ih zanima. Drogirani su.

Zna ipak netko. Oni koji su ih takvima programirali i na sve važnije i vodeće položaje u Hrvatskoj instalirali.

Oni znaju kuda sve to vodi.

Zato su i izgradili sustav korupcijskog karcinoma, koji – istina – liči, samo liči, na korupciju, ali ne nosi isti rezultat kao i ona.

Iza njega neizbježno nastupa smrt.

Umjesto besciljne i neizvedive borbe protiv korupcije treba odrezati hrvatski korupcijski karcinom, zajedno s onima koji ga hrane i održavaju u životu. Spaliti ga. Na vrijeme.

Neka zauvijek nestane.

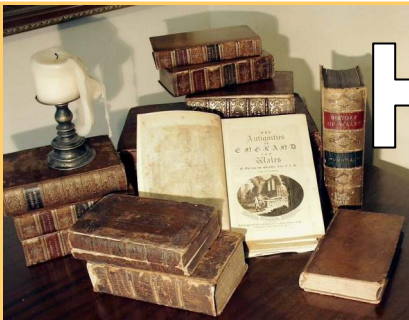
Inače – ne piše nam se dobro, Osim, ako ne smatramo svoj nestanak prihvatljivim i poželjnim.

Da, zaista, čemu Hrvati na Kugli Zemaljskoj?

Braćo Hrvati otidite što prije do kirurga!

T. Drogan

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

75,00 kuna

NOVO!

Iz ponude antikvarijata preporučamo:

Šemsudin Sarajlić:

IZ BOSANSKE ROMANTIKE,

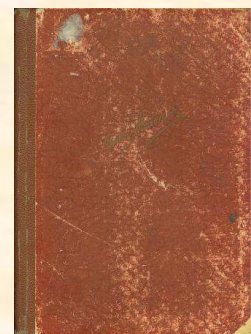
65,00 kuna

Tibor Sekelj:

OLUJA NA ACONCAGUI,

50,00 kuna

Ivana Brlić-Mazuranić:

BASNE I BAJKE,

50,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
 PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrtje poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
 e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
 tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

VEZE MEĐUNARODNOG CRVENOG KRIŽA I NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE

Domagoj Maratović, "Posavska Hrvatska", Slavonski Brod, 22. siječnja 2010.

Nezaobilaznu odrednicu modernog društva čini i humanitarna djelatnost, što se najčešće odnosi na problem osiguranja raznih oblika pomoći osobama kojima je ona potrebna. Iako obilježena ratnim sukobima i velikim ljudskim stradanjima, svjetska i hrvatska povijest bilježi niz pojedinaca i organizacija koji su svoj život, odnosno djelovanje posvetili humanitarnim nastojanjima, kako bi barem djelomice olakšali život potrebitima. Promatrano u svjetskim okvirima, jednu od najuglednijih, ali ujedno i najvažnijih, humanitarnih organizacija predstavlja Međunarodni odbor Crvenog križa (MOCK) sa sjedištem u Ženevi. Radi se o međunarodnoj humanitarnoj organizaciji čije djelovanje počiva na načelima humanosti, nepristranosti, neutralnosti, neovisnosti, dobrovoljnosti, jedinstva i univerzalnosti. Za razliku od svjetske, niti u hrvatskoj, ali niti u bivšoj jugoslavenskoj historiografiji ne postoji gotovo nikakva produkcija vezana uz djelatnost MOCK-a.

Može se reći da, s obzirom na usku povezanost rada spomenute organizacije s radom nacionalnih društava Crvenog križa, ne postoji kvalitetnija historiografska produkcija o djelatnosti Hrvatskoga Crvenog križa (HCK), što se posebno odnosi na razdoblje Drugoga svjetskog rata (1941.-1945.). Radi toga humanitarna nastojanja MOCK-a u Drugom svjetskom ratu na području Nezavisne Države Hrvatske (NDH), ali i gotovo cijelom prostoru bivše Jugoslavije, u historiografiji predstavljaju veoma zahvalnu temu koja je gotovo potpuno nepoznata i neistražena. Nedostatak sustavnih istraživanja ove problematike upozorava i na nedostatak izdanja koja bi se kritički odnosila prema djelovanju HCK-a i MOCK-a za vrijeme NDH, a samoj neistraženosti teme pogodovao je više razloga. Nesumnjivo je najvažniji problem bilo nepostojanje izvornoga arhivskog gradiva, budući da se u hrvatskim arhivima nalaze zanemarive količine, dok je glavnina gradiva potrebnog za uspješno savladavanje ove teme pohranjena u Ženevi, u Arhivu MOCK-a (Archives du Comité International de la Croix-Rouge, Genève), koji je **tek od 1996. otvoren za is-**

traživače. S obzirom na činjenicu da je Švicarska Konfederacija neutralna država koja nije sudjelovala u ratnim sukobima, važnim se čini spomenuti kako ženevski arhiv u pohrani čuva izlaznu, ali isto tako i značajan dio ulazne korespondencije MOCK-a. To znači da je dokumentacija zaprimljena s terena našla svoje mjesto u pohrani Arhiva, a tu se, između ostalog, **moгу pronaći i veoma zanimljivi dokumenti o samoj djelatnosti HCK-a.**

Kako bi se ukazalo na postojanje ovog iznimno zanimljivog arhivskog gradiva, Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje Hrvatskog instituta za povijest, Hrvatski državni arhiv te Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac odlučili su se na publiciranje zbirke dokumenata pod naslovom **"Veze Međunarodnog odbora Crvenog križa i Nezavisne Države Hrvatske"**. Autor/priredivač ove iznimno vrijedne zbirke, čiji je prvi svezak objavljen krajem prosinca 2009., je mr. sc. Marib Kevo, znanstveni novak zaposlen u brodskoj Podružnici, koji već duže vrijeme istražuje problematiku odnosa MOCK-a i NDH. Objavljena dokumentacija dio je istraživačkog projekta koji je zamišljen da obuhvati cjelokupno gradivo o radu MOCK-a na prostoru NDH za vrijeme Drugoga svjetskog rata. Riječ je, zapravo, o prvom svesku planirane zbirke dokumenata u kojem su objavljeni dokumenti vezani uz problematiku ustaških logora, organiziranje i dopremanje raznih oblika pomoći u NDH, korespondenciju MOCK-a sa Židovskom bogoštovnom općinom u Zagrebu te **korespondenciju predstavnika MOCK-a s HCK-om i Vladom NDH.** Navedena dokumentacija, kako je već naglašeno, pohranjena je u arhivu MOCK-a u Ženevi (Opći spisi i Središnja agencija za ratne zarobljenike).

Izvornici reproduciranih fotografskih priloga, a radi se o fotografijama logora Jasenovac i Stara Gradiska koje su **snimljene u ljeto 1944. za vrijeme posjeta Juliusa Schmidlina, poslanika MOCK-a pri NDH u Zagrebu**, tim logorima, pohranjeni su u Fototeci Centra za informacije i dokumentaciju MOCK-a.

Središnji dio prvog sveska predstavlja dokumentarno poglavlje, **točnije 77 izvornih arhivskih dokumenata objavljenih u izvorniku i u hrvatskom prijevodu**. Većina dokumenata u izvorniku je nastala na njemačkom i francuskom jeziku, a manji broj na hrvatskom, talijanskom i engleskom jeziku. Kao poseban dio stoji biografija važnijih osoba koje se spominju u dokumentima te osnovni podaci o

humanitarnim institucijama povezanima s radom MOCK-a. Objavljena dokumentacija, da zaključimo, **omogućuje jedinstven uvid u do sada gotovo nepoznato djelovanje MOCK-a u NDH, donoseći k tomu i čitav niz novih podataka o općem stanju na prostoru NDH tijekom Drugoga svjetskog rata**. Upravo te činjenice osiguravaju ovoj zbirci posebno mjesto u sklopu hrvatske historiografske produkcije. Knjigu "Veze Međunarodnog odbora Crvenog križa i Nezavisne Države Hrvatske" mr. sc. Marija Keve Institut za povijest objavio je u suradnji s Posavskom Hrvatskom kao suizdavačem, nastavljajući uspješnu suradnju u objavljivanju radova svojih istraživača.

"ISUS KRIST HRVATSKI PREDSJEDNIK" (1. dio)

Predsjednički Izbori u RH: POST FESTUM

Višeslav Knez, Zagreb

***„Ja sam svjetlost svijeta;
tko ide za mnom neće hoditi u tami,
nego će imati svjetlost života.”
(Ivan, 8,12)***

Točno na blagdan Svetog Stjepana Prvomučenika, dan nakon proslave Božića – tog najradosnijeg katoličkog blagdana, kojim obilježismo rođenje Isusa Krista, održan je prvi krug predsjedničkih Izbora u RH.

Kako je poslije smrti Predsjednika dr. Franje Tuđmana (***„Doći će vrijeme kad će hrvatski narod tražiti Tuđmana, a Tuđmana biti ne će!”***- poučno i lijepo jednom rekao Branko Tuđen!) institucija Predsjednika Republike Hrvatske posve *devastirana*, obeščašćena i marginalizirana, a nije nam ni potrebna, jer ista više uopće i ne postoji.

U prvi mah mi se učinilo posve svejedno tko će nam u slijedećih pet godina stajati na čelu države, a nije prošao ni *moj prijedlog* da se imena svih hrvatskih birača s pravom glasa stave u jedan veliki bubanj i između njih izvuče ime „srećovića” koji će nama vladati i upravljati, jer nakon 10-ogodišnje vladavine *građanina predsjednika* – Predsjednik RH može biti bilo tko!

Nu, vratimo se mi načas Božiću: Rođenje Isusa

Krista (kao što znamo) zorno je opisano u Evanđeljima po Luki i Mateju dok se u ostala dva (po Ivanu i Marku) uopće i ne spominje.

Krist se, ovo je jako važno spomenuti zbog ateista i agnostika, rodio u betlehemske štali gdje bl. Djevica Marija, čitam(o): ***„porodi sina svoga, prvorođenca, povi ga i položi u jasle jer za njih nije bilo mjesta u svratištu”***. (Lk 1).

E, sada tek nastaju *problem!* Jer, (za)pisano je:

„Svijetlo Istinito, koje rasvjetljuje svakog čovjeka dođe na ovaj svijet. Bijaše na svijetu i svijet postade po njemu a svijet ga ne upozna. K svojim dođe ali ga njegovi ne primiše”. (Iv 1:9-11).

Jer kad bi Isus Krist danas došao u Hrvatsku zbilja Ga ne bi imao tko dočekati. Ali, veleučeni upit mi je ostvario nove vidike. Navodim:

"Što bi se u Hrvatskoj dogodilo kad bi se Isus Krist pojavio kao kandidat za predsjednika Države? Dopustite mi malko maštati. A pokušajte i Vi barem nakratko prepustiti se maštanju! Što mislite, koji bi postotak On dobio u Hrvatskoj već u prvom krugu? I bi li mu bilo mjesta u drugom, odlučujućem? K svojim dođe, a njegovi ga ne primiše', zapiša sveti Ivan. Misлите li da se odnos 'snaga' promijenio od prvih njegovih betlehemskih, jeruzalemskih dana? Usputno, misлите li da bi svi vjernici u Hrvatskoj za Njega glasovali?

Gorka su ovo pitanja, ali ih je potrebno - progutati!« - zapitao se msgr. Slobodan Štambuk, biskup hvarsko – bračko – viški, u razgovoru naslovljenom „Kad bi Isus bio predsjednički kandidat - kako bi u Hrvatskoj prošao?“ (Hrvatsko slovo, XV., 766, 3-4, Zagreb, 23. prosinca 2009.).

Vođen ovim nađasve poučnim, ali i opominjućim riječima msgr. Štambuka (koje me još uvijek *progone!*) bijah ponukan napisati ovaj članak. Na um mi pade i pomisao kako: „**Bogu ništa nije nemoguće!**“ I sam Evanđelist Marko ljudsku je nemoć i Božju svemoć opisao ovako: „**Ljudima je nemoguće, ali ne Bogu! Ta Bogu je sve moguće!**“ (Marko 10, 27). Nu, u Hrvatskoj, toj zemlji svakojakih čuda i čudesa, ama baš sve je moguće, jer Bog je u njoj, po svemu sudeći, posve *onemogućen*.

A, evo i kako:

Uz oko 426.000 stanovnika mlađih od 18 godina (dakako, bez prava glasa!) u Republici Hrvatskoj živi 4.073.294 punoljetnih osoba upisanih u biračke popise pred zadnje parlamentarne izbore održane 2007. Pridodamo li ovoj brojci i 405.092 hrvatskih državljana (s pravom glasa!) izvan Hrvatske, dolazimo do ukupnog broja od 4,478.386 birača - skoro koliko i RH ima stanovnika! Uz stožernu Rimokatoličku crkvu u RH djeluje i 40 inih vjerskih zajednica, dok se po Središnjem državnom uredu za upravu čak 94,21 posto građana izjasnilo *službenim* vjericima, od čega je oko 93 posto njih (ovo nikako nemojmo zaboraviti!) rimokatoličke vjeroispovijesti.

Idemo dalje:

„**Sve je moguće onomu koji vjeruje!**“ (Marko 9:23)

Đermano Čićo Senjanović

Upravo ti, takvi i toliki vjernici (govorim *samo* o onih oko 93 posto rimokatolika!) su bez ikakva *pardona* 3. siječnja 2000. doveli na vlast ateističko-agnostičku (postkomunističku) koaliciju na vlast.

Gdje im (ili nam!) je tada nestala vjera, pojma nemam!

Kako netko tko se izjašnjava vjernikom (ta prisjetimo se 8. Božje zapovijedi, koja glasi: „**Ne reci lažna svjedočanstva...**“!) može glasovati za ATEISTE, koji tvrde (zamislite bezobrazluka!) kako Boga uopće i nema, ili AGNOSTIKE (koji po svom promašenom filozofsko-idealističkom *učenju*, čuj-učenju!) pak poriču Njegovu nazočnost *podučavajući* nas da On (Bog!) vjerojatno i postoji, ali Ga oni ne mogu dokučiti, pa taj svoj prljavi nauk (preko dodvorničkih im hrvatskih /!?! , op. p./ medija) prodaju nama i onoj nevjerojatnoj brojci koja tvori (prisjetimo se!) oko 93 posto hrvatskih rimokatolika!?

U ovoj zemlji, koja je (kvlju svojih ponajboljih sinova!) skupo platila svoju slobodu ateistička manjina danomice terorizira teističku većinu. Zamislite:

Nitko se ni iz naše Crkve čak nije udostojio oglasiti kad je drug Đermano – Čićo Senjanović, taj komunističko-ateističko-agnostički (bivši) novinar tzv. „Slobodne Dalmacije“, napisao i ostao živ: „**Nаша Crkva je dokaz da Boga nema!**“ ili pak kad je njegov *duhovni pastir*, Ivan Fumić, predstavnik tzv. SAB-a Hrvatske, rekao: „**Crkva je posljednji bastion ustaštva.**“

Po svemu sudeći: *Uskoro će mnogi ateisti i agnostici vidjeti Boga svoga!* Jer, ne zaboravimo: „**Bogu je sve moguće!**“ (Marko 10, 27).

Prisjetimo se načas i Deset Božjih zapovijedi, tog

Valentin Pozaić

najsavršenijeg *Ustava* na svijetu koji sam ikada pročitao, a koje se rabe u Katoličkoj Crkvi, a nalazi mo ih u katoličkom Katekizmu. Zapovijedi potječu od sv. Augustina ili Aurelija Augustina (latinski: Aurelius Augustinus Hipponensis, Tagasta 13. studenog 354. - Hippo 28. kolovoza 430.) je pisac, teolog i jedan od najutjecajnijih kršćanskih učitelja (hr.wikipedia.org/.../Sveti_Augustin), i glase:

1. **Ja sam Gospodin, Bog tvoj, nemoj imati drugih bogova uz mene!**
2. **Ne izusti imena Gospodina, Boga svoga, uzalud!**
3. **Sjeti se da svetkuješ dan Gospodnji!**
4. **Poštuj oca i majku da dugo živiš i dobro ti bude na zemlji!**
5. **Ne ubij!**
6. **Ne sagriješi bludno!**
7. **Ne ukradi!**
8. **Ne reci lažna svjedočanstva na bližnjega svoga!**
9. **Ne poželi žene ni muža bližnjega svoga!**
10. **Ne poželi nikakve stvari bližnjega svoga!**

Rijetki su oni (čast iznimkama!) koji ih se (svih 10!) u Hrvatskoj pridržavaju. Jer, slikovito kazano:

Što vrijedi nekom studentu koji govori kako studira

na *tom i tom* fakultetu, ako uopće ne uči i/ili rijetko kad viđa fakultet, a o predavanjima bolje da i ne govorim!? Što vrijedi vjerniku (prisjetimo se onih *nesretnih* oko 93 posto hrvatskih rimokatolika!) koji ne žive svoju vjeru!

Da podvučem: Za loše vladanje, nemar ili pak njihovo neučenje nisu krivi samo učenici ili pak studenti već velikim dijelom i njihovi profesori (čitaj: biskupi, župnici i sl.), jer u našem slučaju učenici i studenti su: VJERNICI!

Nu, po svemu sudeći, zaboravili smo i proročke riječi najvećeg sina hrvatskoga naroda – zagrebačkog nadbiskupa i kardinala - bl. Alojzija Stepinca: **"Dragi moj ispaćeni narode, ne kloni duhom!"** (iz propovijedi prilikom posvete spomen-crkve Sv. Marije u Biskupiji kraj Knina, 19. rujna 1938.).

Kome dati svoj glas?

Od 12 ponuđenih kandidata (nekolicina njih su zapravo trebali biti *kandidati* DORH-a i USKOK-a!) hrvatski narod je trebao birati po svojoj miloj volji i, dakako, po slobodnoj savjesti. Nu, zaglupljeni narod (znamo i od koga!), koji je birao Josipovića i njemu slične i srodne, trebao se bar načas sjetiti zloglasne KPJ (čiji je pravni sljednik današnji SDP!), koja nas i dandanas tužaka po haaškom sudu. Griješimo ako mislimo kako je Jakov Blažević mrtav. Ima on dosta svojih klonova. Naročito u SDP-u, a jedan od njih je (i) njihov predsjednički kandidat. Ta, prisjetimo se i ne zaboravimo:

"Na sve tužbe, koje su ovdje protiv mene iznesene, odgovaram da je moja savjest mirna, makar se publika tome smijala. Sada se ne kanim braniti niti apelirati protiv osude. Ja sam za svoje uvjerenje sposoban podnijeti ne samo ismijavanje, prezir i poniženje, nego - jer mi je savjest čista - pripravan sam svaki čas i umrijeti". (Bl. Alojzije Stepinac, iz govora nakon četvrtog dana rasprave pred komunističkim sudom u Zagrebu, 3. listopada 1946.).

Stepinčeva jedina krivnja bje u tome što nije pao na koljena pred komunistima i komunizmom koji tada (1946.) kao i sada jedini vlada u ovoj zemlji.

A, što nam se zapravo događa danas, ponajviše zahvaljujući nama koji smo se raspršili u potrazi za izgubljenom vjerom!?

„Usred bijela grada Zagreba šalju nam poruke, urlajući: 'Po šumama i gorama...' Očito, premalo im je masovnih grobnica po parkovi-

ma grada, po šumama i gorama i livadama od Gračana i preko Sljemena i Macelja... A ilustracije nije bilo. Nama su dragi trгови zločinaca!" (msgr. dr. Valentin Pozaić, iz propovijedi u župnoj crkvi Gospe Lurdske u Zagrebu na blagdan Gospe Lurdske, 11. veljače 2009.).

Prisjetimo se načas: Bleiburga, Dakse, Hude jame, Jazovke, Kočevskog roga, Macelja, Maribora i inih mnogobrojnih stratišta hrvatske vojske i hrvatskoga naroda nakon II. svjetskog rata.

„Zločinačko komunističko nasljeđe i dalje uživa u paušalnom napuhivanju broja jednih drugih žrtava. O svojim ne govore, niječu ih. Dok su gradili komunizam, nije bilo važno koliko je palo ljudskih života. U ime revolucije žrtve su dopuštene. Revolucija guta svoju djecu, i još mnogo više onu drugu. Sućuti nema. Zato im nije potrebno znati ime i prezime stradalih. Pedeset godina terora i progona, laži i podvala, nije im bilo dovoljno da istraže makar samo jedan logor, samo jedno stratište, da popišu imenom i prezimenom sve stradale. Zašto? Jer – tada više ne bi mogli lagati (...) Moramo li zaključiti: Istina je jednako nepoželjna danas kao i u vrijeme pedesetgodišnjega komunističkog terora?! Ima li istina pravo javnosti? Je li istina ustavna kategorija, ili je pak postala protuustavna u Hrvatskoj i u Europi? (...) Zar ne zvuči neobično i začudno da ono samozvano besklasno društvo, onda i danas, poznaje klasnu ideologiju zločina i žrtava: jedni su zločini zli, oni njihovih protivnika; drugi su zločini dobri: oni iz redova njihovoga prevratničkog režima mržnje i osvete. Tim se zlotvorima smiju i moraju i danas podizati i čuvati spomenici i uspomene, ne bi li terorizirali i današnje i buduće naraštaje, ne bi li se širila laž i mržnja. Licemjери su licemjери: bili i ostali.

Kroz pedeset godina užasa i terora, moći i vlasti, nišu ispisali poimence žrtve ni jednoga logora. Štoviše, i danas se osnivaju lažni instituti s lažnim popisima žrtava, a što je teška nepravda stradalima i živima. Boje se istine i javno iznova pokušavaju obmanjivati domaću i svjetsku javnost.

Moramo se oduprijeti svima onima koji bi nas i danas htjeli učiniti zarobljenicima komunističkog zla i terora; taocima jednoga desetljećima dugoga užasnog odsječka povijesti, odsječka kojega bi se oni morali srami-

ti, a ne se njime i danas ponositi – skrivajući se iza pojma antifašizam.

Te zločine nikada ne smijemo zaboraviti, ni prešutjeti; naprotiv, moramo dizati glas istine i o počiniteljima toga zla: a to je zločinački komunistički antihrvatski, antiteistički – protubožji režim, i njegovi brojni sateliti – koji još i danas sablasno kruže i marširaju Lijepom našom domovinom, uživajući neizrecive privilegije društvene, političke i financijske.

Potrebno je iznijeti na svjetlo dana svu istinu o svim logorima, o svim barbarskim rovovima, o svim jezovitim jamama, bez obzira na boju. To je naš dug prema istini, prema svakoj žrtvi. Tek tada smijemo govoriti o prošlosti; tek tada smijemo se nadati blagoslovljenoj budućnosti.

Kad se ispuni taj dug prema istini, prema povijesti, prema sadašnjosti i budućnosti, nitkovi više ne će moći lažno sramotiti i klevetati hrvatski narod.

Bl. Alojzije Stepinac

Naprotiv, neprijatelj istine, krivokletnik i veleizdajnik, podanik i kvisling, mora bježati u maglu bolesnih mitova, jer u svjetlu istine ne može opstati. Jedina mu je nada, ali varava, opetovano licitiranje žrtvama. I tako dok živi na krvarini tuđih života, obezvrjeđuje svetost žrtava.

Svaki ljudski život-žrtva: žrtva je bez pogovora, bez obzira na režim. Čovjek s imalo savjesti i časti, dostojanstva i nacionalne svijesti, o žrtvi može govoriti samo s poštovanjem; bez trgovanja, bez prljavih političkih interesa, bez želje da time prikrije svoje zločine.

Samo istina može voditi do kajanja, do pokore, do pomirenja, do poštovanja, do ljubavi.

Poznata je kobna izreka: Narod ima kralja kakvog zaslužuje. A kralj ima pravo da vlada suludo, u svom stilu, nad takvim naivnim narodom. Sami sebe odličjima odlikuju, nazivaju se moralna vertikala, temelji moderne Hrvatske, a uskoro će biti i heroji domovinskog rata. I nije ih sram". (Msgr. dr. Valentin Pozaić, iz prešućene propovijedi kraj Jazovke, 22. lipnja 2009., Politički zatvorenik br. 208/209, Zagreb, srpanj/kolovoz 2009.).

Komunisti su nam punih 45 godina svoga strahovlašća tvrdili kako, zamislite, Boga nema. Jer: **„Je li moguće da ljudi još ne znaju da je Bog mrtav!“** - (u)pitao se svojedobno veliki njemački filozof Friedrich Wilhelm Nietzsche. Nu, „Nietzsche je

mrtav!“ – potvrdio je Bog. Komunistima bl. Alojzije Stepinac nije nimalo ostao dužan na njihovu zloglasnom sudu, rekavši im u lice što ih spada:

„Vi ste učinili pogrješku fatalnu, što ste pobili svećenike. Narod vam to neće nikada zaboraviti (...) U školskim udžbenicima tvrdite protivno od svih dokaza povijesti, da Isus Krist nije postojao. Znajte, Isus Krist je Bog! Za Njega smo spremni umirati, a danas je nauka to, da on uopće nije postojao! Kad bi se koji profesor usudio učiti protivno, mogao bi se sigurno nadati da će izletjeti iz škole. Ja vam kažem, g. državni tužioče, da uz ovakve uvjete nije Crkva slobodna, nego da će za kratko vrijeme biti istrijebljena.

Krist je temelj kršćanstva. Vi se zauzimate za pravoslavne Srbe: Pitam ja vas, kako vi sebi zamišljate pravoslavlje bez Krista? To je jedan apsurd! Kako vi zamišljate Crkvu bez Krista? To je jedan apsurd!

Za Majku Božju kaže se u knjigama, da je bila bludnica. A znadete li, da je ona za pravoslavne i katolike najsvetiji pojam?

Naređujete, to je službena nauka, da je čovjek postao od majmuna! Ako imade tko tu ambiciju, neka mu bude! Ali otkuda dolazi netko da to odredi kao službenu teoriju, koju danas ne priznaje ni jedan učenjak svjetskog glasa?“ (Stepinac, ibidem).

I TO JE BILA "KAMPANJA"!

Vladimir Kapun, "Međimurje", Čakovec, 26. siječnja 2010.

I drugi krug Izbora za trećega prvoga čovjeka u našoj državi, to jest njezinoga predsjednika, ostaje sve dalje iza nas. Ono „trećega“ naglašavalo se i još se uvijek toliko puta ponavlja kad treba i kad ne treba da bi se moglo očekivati kako će to postati njegov stalni atribut, pa se ne bi trebalo čuditi ako se i on sam, recimo pošto je izgovorio propisanu **prisegu na zavjernici** svjesno ili zabunom potpiše „Predsjednik III.“. (To bi još uvijek bilo logičnije nego carsko-kraljevski Franjo Josip von Habsburg ili Aleksandar Karađorđević, koji **koliko su bili prvi toliko su ujedno ujedno bili i jedini i posljednji!**

Život se polako vraća u normalu, pa javnosti gotovo nedostaje ona buka koja je preko noći prestala i iz koje

Vladimir Kapun

se prije toga lijepo saznavalo i ažurno „saznavalo“ što ovaj kandidat jest (bio) a što onaj nije (bio), ili što jedan hoće a drugi neće. U međuvremenu dok se i to malo pomalo zaboravlja, vrijedi podsjetiti na nešto što se dogodilo 1925. godine uoči **izbora za narodne poslanike u Narodnoj skupštini Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca.**

U središtu događaja bio je **Stjepan Radić**, o kojemu je dovoljno spomenuti da je sa svojom Hrvatskom republikanskom seljačkom strankom (HRSS) bio u oštroj oporbi prema beogradskom režimu i za kojega se mislilo da je u inozemstvu zbog političkog i fizičkog progona.

Zagrebačka je policija potkraj 1924. godine dulje vrijeme potajno ali strogo nadzirala tzv. Prpićevu palaču u

Stjepan Radić

njoj, a radi zavaravanja vlasti namjerno širi vijesti da je u inozemstvu.

Kad je policija na samu Novu godinu, u srijedu 1. siječnja 1925., od „viših vlasti“ dobila nalog za provođenje najstrožih mjera protiv HRSS-a i ušla u Prpićevu palaču, bila je sigurna da će u njoj zateći **Radića**, ali usprkos pomnoj pretrazi nije ga našla. Ako se tu i krio, činilo se da je iste noći, doznajući na vrijeme da će biti uhićen, pobjegao iz zgrade sa stražnje strane. Međutim, policija je saznala da je jedan radićevac iz **Virovitice**, po zanimanju zidar, više dana bio u Radićevu stanu i nešto pregrađivao, i to je uzela kao sigurnu potvrdu za sumnju da **Radić** nije pobjegao iz **Zagreba**, nego da se i dalje nalazi u toj zgradi. Zato je u nedjelju na večer odlučila tu zgradu u ponedjeljak još pognije pretražiti uz pomoć jednog inženjera građevinarstva koji je trebao pregledati i provjeriti sve zidove, a naročito one u stanu **Stjepana Radića** i njegove kćerke, udate za inženjera **Košutića**.

Nešto prije deset sati čitava je zgrada naglo bila opkoljena brojnim policajcima, tako da više nitko nije mogao iz nje izaći. Viši policijski službenik **Horvat** sa zapovjednikom straže **Pavlovićem** i više naoružanih policajaca imali su zadatak ući u stan inženjera **Košutića**. Druga grupa pod vodstvom **Czeisbergera** imala je nalog pretražiti stan samoga Radića. **Zetković** je trebao pretražiti stan vlasnika zgrade Prpića, a dr. Bogdanović tavan.

Kad je Pavlović sa svojom grupom pokucao na vrata stana Radićeve kćeri, ona im nije htjela odmah otvoriti izgovarajući se da je sama u stanu, pa nema nikakve garancije da će postupak biti u redu i zato traži prisutnost svjedoka. Kad se javio inženjer, ona ga je odbila jer ga ne pozna. Konačno je, pod prijetnjom da će policija silom ući, otvorila vrata i odmah se vidjelo ne samo da je tu i bivši narodni zastupnik **Pavle Radić** nego i da su **na stolu tri šalice za čaj** -dovoljno za sumnju da je tu i netko treći kojemu je gđa **Košutić** svojim oklijevanjem omogućila skrivanje ili bijeg. Sumnju je pojačala i njezina očita uzrujanost, pogotovo kad je inženjer počeo premjeravati zidove, a u zahodu našao

opeke kojih kod ranijih premetačina nije bilo.

Konačno je u Košutićevoj spavaćoj sobi, kad je odmaknuo širok umivaonik, policajac nogom udario o zid i začuo zvuk šupljine. I udarac sabljom to je potvrdio. Pogledavši bolje opazio je tapetama pažljivo prekriven i jedva uočljiv rub otvora u zidu. Pošto je odmaknuo poklopac, u tajnoj prostoriji ukazale su se Radićeve noge u papučama; on je sam ležao na strunjači. Policajac ga je pozvao riječima "**Ajde, ajde g. Radiću**" i onda ga za noge izvukao iz skrovišta koje je bilo napravljeno pažljivom pregradnjom spremišta za drva pripremljena za loženje. Bio je u početku uzrujan, ali se brzo snašao - nije mu to bilo prvo uhićenje - pa je primijetio: "**Evo me, sad me imate.**" Potom je počeo prosvjedovati vičući da je to divljaštvo, protuzakonito i slično, no uzalud.

Razumije se, **Radić** je odmah bio službeno uhićen. Kad mu je to bilo rečeno, zatražio je pismeni nalog za uhićenje i premetačinu, i to je, također se razumije, već bilo spremno da mu se uruči. Dopusšteno mu je bilo samo da se presvuče - dotad je bio u trošnom odijelu uprljanom, zapravo prašnjavom od provlačenja kroz tijesan otvor skrovišta i neizbježivoga valjanja po podu. Za to vrijeme više detektiva „očistilo“ je to skrovište i izvuklo je iz njega više njegovih spisa koji su također bili odmah zaplijenjeni.

Kad je trebao biti prevezen u policiju, njegova supruga zatražila je da ide s njim. Tamo je odmah bio priveden k šefu policije pred kojim je napisan zapisnik o svemu što se dogodilo, ali ga on nije htio potpisati. Potom je bio odveden u zatvor, a navodno „važnije stvari nađene kod Radića“ - što u takvim okolnostima kod njega nije bilo važno? - bile su još iste večeri otpremljene u Beograd.

Sve se to dogodilo podaleko od Međimurja. Ipak: tadašnje „glasilo seljačke i građanske demokracije“ u Čakovcu smatralo je potrebnim iscrpno i krajnje zlrado obavijestiti Međimurce - u ogromnoj većini pristalice Radića i njegova HRSS-a!!!

Sramota nad sramotama!
Radić od straha kopa luknju u zidu. —
Skriva se u luknju kao štakor. — Policija saznala za njegovo gnijezdo. — Policija ponovno pretražuje kuću i mjeri zid. —
Boško Pavlović kuca sabljom po zidu, gdje se skriva Radić. — Radić umire od straha. —
Boško vuče Radića za noge iz luknje. —
Radić sav zamazan prestrašeno gleda policiju. —
Tako izgleda predsjednik hrvatske republike

Kraljevska izborna promičba

ESKAPADA JOSIPA KOKIĆA

Radenko Milošević, Zagreb

Čitam ovu eskapadu g. Josipa Kokića, koji je pribivao u Zagrebačkoj gospodarskoj komori neko vrijeme, protiv nadbiskupa zagrebačkoga uzoritog kardinala g. Josipa Bozanića.

Nije bitna primjedba što on i nije predsjednikom Hrvatske biskupske konferencije.

Tekst g. Josipa Kokića je tipični hrvatski sindrom – kad nema istaknutih vanjskih neprijatelja – svadimo se sami kak' cucki.

O istupima g. Josipa Kokića o nekim drugim njegovim postupanjima, samo u najboljoj nakani – samo usmeno.

Ne da se bojim, već ja se skrbim za obitelj i držim se one: Ne učini drugome što ne želiš sa se tebi učini!.

Čudi me da su ove „uljudbene“ stranice otvorene ovakvim tekstovima.

Moj mi je pok. otac rekao: Što imaš dobro reći o svojoj obitelji – reci vani, a što je loše – o tome porazgovaraj u obitelji.

Uz svoju vlastitu obitelj, moja je obitelj moja Domovina i katolička vjera većina nas Hrvata.

Naravno, da bi se moglo u crkvenim okvirima Crkve u Hrvata (laici i klerici) o mnogočemu razgovarati. Sam sam pokrenuo u mojoj župi zahtjev da se razgovara o djelatnosti naših katoličkih laičkih udruga.

Meni se pak čini, da sve drijemaju.

Nema više korizmenih skupova socijalnoga nauka crkve, mnogo se i previše gradi i obnavlja, ..., nu o tome se raspravlja unutar nas samih, jer i tako ima previše „štakora i pasa“ koji samo čekaju dodatnu prigodu kako bi napali i Crkvu, klerike i nas Hrvate -katolike-laike.

Sam sam bio predstavnik Biskupske konferencije (tada još jugoslavenske) 1991. godine u Pragu s predstavnicima katoličkih biskupskih konferencija najvećim dijelom bivših komunističkih država, temu o tržištu, socijali i tranziciji s naglaskom na enciklikama „Rerum novarum“ i „Centesimus annus“.

Pravi bi put bio da se u okviru laičke organizacije ili KBF-a razgovara o ekonomsko-socijalnim problemima u Hrvatskoj, o problemima našega pučanstva, o strahovanjima ulaska u EU (da li su opravdani?).

Kao tajnik župnoga pastoralnoga vijeća, koji je godinama uređivao naš župni tjedni listić i pisao i još piše tekstove, kao sudionik dva skupa katolika laika, sudionik u pripravi II. Sinode zagrebačke nadbiskupije, aktivni sudionik navedenoga skupa 1991. godine u organizaciji jedne rimske zaklade, nekako sam si umislio da sam sposoban o svim problemima u crkvi i oko crkve, o sadašnjem stanju u Hrvatskoj i oko nje(EU!) raspravljati djelatno.

Na obnoviteljskoj sam skupštini Hrvatskog društva ekonomista 1991. o tome i govorio (zapisano!).

Zagnjavio sam, ali u najboljoj nakani i zbog mojega poštovanja prema onome što se radi u Glasniku.

ODGOVOR GOSP. RADENKU MILOŠEVIĆU NA TEKST: "SVADIMO SE KAK' CUCKI"

Josip Kokić, Zagreb

Poštovani gosp. Radenko,

Kako se znamo već duži niz godina i s mojeg nekadašnjeg posla ali i iz tzv. Crkvenih krugova, pa odgovaram na Vaš osvrt u Glasniku, s obzirom na moju kako je nazvaste, eskapadu.

Ponajprije ne znam na koji se moj tekst odnosi Vaš osvrt, ali više-manje u svim mojim tekstovima često spominjem odgovornost hrvatskih biskupa i visokih klerika za stanje u kojem se nalazimo danas, a

koje je puno beznađa, što često čujemo i s crkvenih propovjedaonica. Ako je cilj Vašeg osvrta pokazati vlastitu aktivnost, i k tome ustvrditi kako ipak drijemež prevladava, a rezultat te laičke "aktivnosti" je ipak skoro ravan nuli, tada moja kritika postaje nužna.

Uostalom u čak stotinu mojih tekstova po raznim tiskovinama permanentno sam upozoravao na tu pasivnost i skoro uvijek nudio rješenja kako biti kršćanski učinkovit u obrani ljudskih prava i nacionalnih interesa. Ako nažalost biskupi u većini podu-

Radenko Milošević, la prezidanto de UZE, salutis la gastinojn antaŭ la prelego en Zagrebo (tekst je na esperantu)

piru ulazak u EU i NATO, a oni se prema nama ponašaju do razine ljigavosti, pa se nije za čuditi da su veliki krivci upravo stavovi biskupa, koji odskaču od stavova vjerničkog naroda, ili bolje rečeno hrvatskog puka.

Kad se tiče mojeg spomenutog posla u komori, pa zar se nisam 1995, dakle još je bio rat i stotine tisuća izbjeglica, žestoko suprotstavio na kolegiju, koji je htio ići u Poljsku s autobusom mažoretkinja i limene glazbe, a od 120 firmi javilo ih se svega 12,

kako bi prezentirali zagrebačko gospodarstvo, odnosno županijsko. Rezultat je bio da sam odmah smijenjen s mjesta voditelja, oduzeta mi je soba i telefon, a smješten sam pored WC-a. Ipak mi je nakon toga predsjednik Justament priznao da sam u pravu i nije se išlo u Poljsku. Da se je išlo to bi koštalo oko 30 tisuća USD.

Kad sam to sve iznio tajnici gosp. Vidoševića, rekla mi je izravno da sam potpuno u pravu, ali ja na svoje radno mjesto nisam vraćen. Dakle kao vjernik svjedočio sam istinu i riskirao svoj položaj, a nitko nije stao u moju opravdanu obranu na kolegiju. Svi su šutjeli, e **pa ta šutnja na svim razinama društva nas je i dovela u stanje u kojem jesmo**, a svaki vjernik je dužan svjedočiti istinu, pa **ako to ni biskupi ne čine nego podliježu brojnim interesima i lagodnom životu**, pa se pitam gdje je tu vjera sa kojom se toliko maše.

Dragi znanče Radenko, mislim da sam bio posve jasan i otvoren, a posebice vrlo argumentiran, a neki ipak to cijene i objavljuju moje tekstove. Na koncu činjenica je da na moje brojne kritike nikada nije bilo reakcije, nego uhodano prešućivanje, a ponekad i uz napomenu pa taj Kokić je lud. Da je bilo i zrnce neistine u mojim brojnim osvrtima, itekako bi se mnogi javljali, a ovako, idemo dalje, neka psi laju.

MLADEN BAJIĆ: ČOVJEK ČIJA GOVNA NE SMRDE

Tomislav Klauški, www.index.hr

U OVOJ državi najbolje je biti Mladen Bajić. Prisvajati zasluge i delegirati krivnju. Uživati podršku vladajuće politike i većine medija. Podložnost vlasti prikazivati kao olakotnu, a ne otegotnu okolnost. Policiju optuživati za neefikasnost, a sudove za nekompetentnost. Biti najmoćniji čovjek u državi. Biti onaj kojeg se boje, onaj koji zna sve o svima i može sakriti svašta o svakome. Onaj tko osvaja treći uzastopni mandat.

Zapravo, u ovoj državi ogrezloj u kriminal i korupciju bolje je biti glavni državni odvjetnik, nego novinar. Policija čuva samo one koji pišu o korupciji i kriminalu, ali ne i one koji se protiv kriminala i korupcije bore. Ili bi se trebali boriti.

Nikome nije sumnjivo da ga opet HDZ podržava

Gotovo je nevjerojatno da je Mladen Bajić, čovjek u čijem je mandatu na čelu Državnog odvjetništva Hrvatska sažvakana u raljama korupcije i kriminala, na pragu gotovo plebiscitarnog izbora za treći mandat. Jedni govore da je odličan, drugi da nema boljeg. Neki mu prigovaraju što je godinama podilazio vladajućoj politici, ostali mu upravo to ističu kao opravdanje. I nikome nije nimalo sumnjivo što ga HDZ opet podržava. Davno smo krivnju svaljivali na glavnog državnog odvjetnika. Danas se on prikazuje kao jedina svijetla točka u pravosudnom sustavu.

Ne valja policija, ne valjaju sudovi, ne valja vlast, ne valja USKOK, ne valjaju ministri, ravnatelji, dr-

Mladen Bajić

žavni tajnici... Samo Mladen Bajić valja. I samo je on uzdanica u borbi protiv onoga što je u njegovih osam godina nabujalo do neviđenih razmjera. Krivi su svi, samo ne glavni državni odvjetnik.

Ako ga je opstruirala politika, zašto je šutio?

SDP-u je trebalo sedam godina da iskoči iz te matrice. Nije poznat točan sat, točan dan, točan tjedan, mjesec i godina kad je Zoran Milanović shvatio da "Bajić mora otići jer je radio po nalogu vrha HDZ-a", ali bitno je da je napokon shvatio. Javnost, međutim, još uvijek nije shvatila kako je moguće da je Mladen Bajić svejedno - nakon svega i svačega, nakon kriminala i korupcije, nakon laži i zataškavanja - na pragu trećeg mandata. I opet uz podršku HDZ-a. I opet uz podršku predsjednika Republike.

Ako je politika dosad opstruirala Bajićev rad, zbog čega je o tome šutio? Ako ga nije opstruirala, zašto onda nije bolje radio svoj posao? Zašto se sada upravo glavnog državnog odvjetnika hvali da je efikasan u borbi protiv korupcije, kad je on sam godinama kritike za neefikasnost prosljeđivao na račun politike, policije, sudova, forenzičara, vozača, portira...? Zašto je zaslužan za uspjehe, ali nije odgovoran za neuspjehe?

Ako nema nitko bolji od Bajića, loše nam se piše

Onaj tko tvrdi da je Bajić odličan državni odvjetnik očito nikad s njim nije imao posla. Onaj tko tvrdi da

nema boljeg forsira pogubnu tezu da su smjenjivi svi - premijeri, ministri, ravnatelji, odvjetnici - ali ne i glavni državni odvjetnik. Valjda će jednom doći vrijeme da zaključimo kako ima netko bolji. Od Mladena Bajića sigurno ima. Mora biti. Inače nam se loše piše.

I po čemu je to zapravo Bajić nezamjenjiv, kad ionako sve ovisi o vladajućoj politici: po čijem nalogu najprije nije smio raditi ništa, a sada po njezinu nalogu mora raditi sve što može. Odnosno smije. Ne bismo li zapravo trebali imati državnog odvjetnika koji je neovisan o vlasti? A ne onoga koji godinama glumi žrtvu represije vladajuće politike, a zatim antikorupcijskog heroja?

Bajić kao Hoover

Možda ne bi bilo pretjerano reći da je Mladen Bajić, državni odvjetnik na pragu trećeg mandata, hrvatska verzija J. Edgara Hoovera, doživotnog ravnatelja američkog FBI-ja. Nezamjenjiv i koristan svakoj vlasti, opasan zbog tajni koje čuva u ladicama, veći od funkcije koju obavlja i grandiozniji od institucije na čijem je čelu. Svakome na usluzi i svakome prijetnja. Teško je zamisliti tko bi ga zamijenio, ali je lako zamisliti što bi se dogodilo onome tko bi to pokušao. Više ima onih koji mu duguju, nego onih kojima je on dužan. I to je tajna vječnog života.

Bajić najmoćnija osoba u Hrvatskoj

Mladen Bajić najmoćnija je osoba u Hrvatskoj. Promijenio je dva predsjednika Republike, tri premijera i četiri ministra unutarnjih poslova. Zatvorio nekoliko "državnih neprijatelja" i osramotio gomilu "stupova društva". Osvojio je medije kako ga ne bi pokopali kao njegova prethodnika, uspio kao predstavnik represivnog aparata čak osvojiti nagradu HHO-a za zaštitu ljudskih prava. Postao je noseći stup sustava o kojeg se svi mogu osloniti. Naravno, čito moćnici..

I koga onda briga što misli Zoran Milanović? Kad tek treba vidjeti bi li on imao hrabrosti smijeniti tog istog Bajića. I tko onda u ovoj državi ne bi htio biti Mladen Bajić? Kad je on nepogrešiv, nezamjenjiv, nezaustavljiv. Ako u ovoj državi, kao što reče Damir Polančec, ima nedodirljivih, onda je Mladen Bajić jedan od njih. Možda čak i jedini.

"NAŠE" BANKE?

Tomislav Nürnbergger, Zagreb

Što država može učiniti?!

Nakon kolapsa financijskog sustava* za vrijeme Velike Depresije, Kongres je usvojio tzv. Glass-Steagall act (Uredba), koji je 1933. postao zakon. Taj je zakon zabranjivao komercijalnim bankama bilo kakvu aktivnost, neposredno ili posredno, u investicijskom bankarstvu, osiguranju, nekretninama ili posredništvu u trgovini dionicama (brokerskim kućama). Prema toj uredbi, institucija je mogla biti ili banka ili brokerska kuća, nikako oboje! Ideja je bila da su komercijalne banke tako važne za običnog čovjeka, da im se mora zabraniti svaki posao većeg rizika.

*) Smatralo se da su spekulacije finacijskih institucija bile glavni krivac kraha burze dionica i Velike Depresije koja je slijedila.

A "naše" banke?

Strani vlasnici nisu modernizirali poslovanje niti su donijeli ikakav

kapital, već **posudjuju nama naš novac**. Investiraju svuda po svijetu naš novac: **njima profit, nama rizik**.

Temeljni problem nije strano vlasništvo (banaka), već nametnuti propisi i zakoni koji omogućuju legalnu pljačku naših dobara. Glavni tobožnji motiv prodaje hrvatskih banaka, je bio poboljšanje poslovanja i tehnološki napredak, a rezultat je monopol stranaca, pogoršano poslovanje (usluge), tehnološka stagnacija i, za te uvjete, bezobrazni profit!

Kako to da svi šute? Pa, obični ljudi samo vide šumu problema, ali ne i uzroke, a "pošten" management, masno plaćen, "mudro" šuti! Političari i HNB, kojima je prva dužnost donositi i provoditi propise koristne za državu koja ih hrani, Republiku Hrvatsku, a ne obratno, štetne za Hrvatsku, a koristne za fantomsku (sad ju vidiš, sad je nema!) "međunarodnu zajednicu", već su tako odabrani i dresirani, da im i ne pada na pamet čak i razmišljati o dobrobiti države i

naroda, koji tobože zastupaju!

Dresura je tako uspješna, da im više ne treba niti reći *skoči kroz plameni обруč*, oni već znaju, **sve što je loše i štetno za Hrvatsku Državu i Hrvatski Narod, je dobro i poželjno za "međunarodnu zajednicu"!** Pred sobom imaju niz "svijetlih" primjera, a notorni je bivši guverner HNB-a, koji za nagradu za "dobro obavljene posao" savjetuje Albansku Centralnu Banku na plaći IMF-a i Svjetske banke! Ništa manje "uspješni" nisu šef banke, čiju je prodaju strancima dogovarao ili arhitekt "čiste privatizacije", tj. državi i Narodu ništa, njima sve.

S nekoliko uredba/zakona stanje se može potpuno okrenuti. Na primjer.

Nužni propisi o bankama.

Uredba/Propis/zakon sličan Glass-Steagall actu je nužno donijeti u Republici Hrvatskoj.

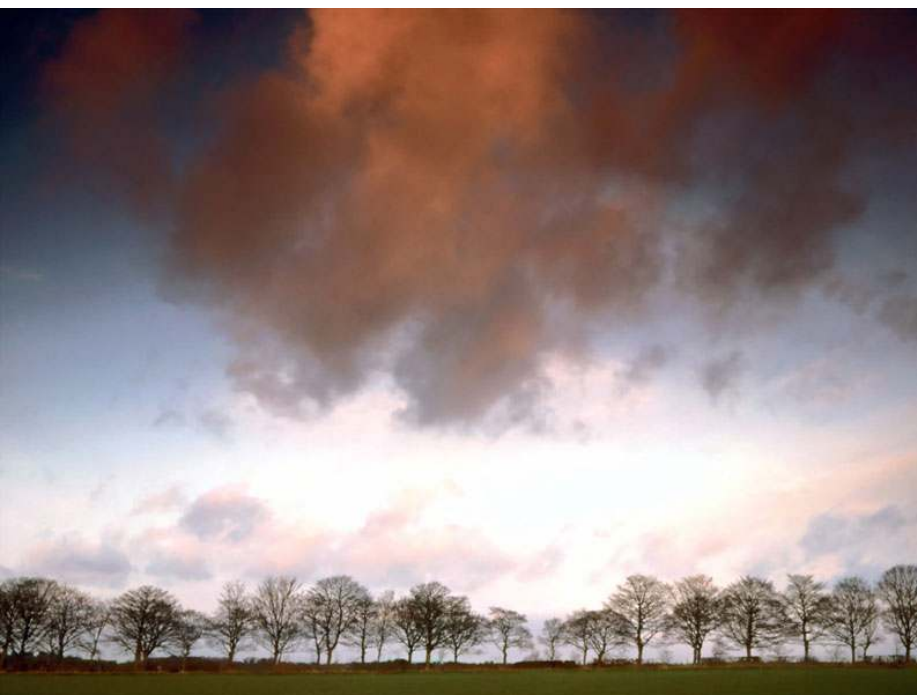
Absolutno je nezamislivo da banka trguje s dionicama, nekretninama ili životnim ili bilo kojim drugim osiguranjem.

Uredba/Propis/zakon po kojem hrvatski novac može biti plasiran samo u Hrvatskoj.

Onemogućuje hrvatskim novcem financirati projekte izvan Hrvatskih zemalja.

Nužni propisi o kreditima.

Velika većina bankovnih kradja i prijevara pada na kredite, koji su ili ispod tržišne stvarnosti, ili se uopće ne vraćaju (dakle su čisti poklon, odnosno kradja). Ako je tržišna kamata za jednu vrstu kredita recimo 8%, a netko dobije sličan kredit uz 5% i još k tome dvije godine počeka, onda je

jasno da je to makinacija na štetu banke!

Zato bi propis/zakon sadržava

Svaki kredit je registriran i ima jedinstvenu identifikaciju. Neregistrirana posudba (kredit) nije utuživa.

Podatci svakog kredita (osim imena posuditelja) su javno dostupni

na internetu u roku od 48 sati..

(Ovaj propis omogućuje usporedbu dodijeljenih kredita.)

Podatci o ponovljeno neplaćenju ("Non-performing loans"), su također javni.

Ovaj bi propis onemogućio te glavne mehanizme bankovnih prijevara.

Ovih nekoliko propisa/zakona bi smanjilo kamate i poboljšalo bankarsku situaciju u Hrvatskoj, **dok je tehnološki napredak moguć samo povratom banaka u hrvatsko vlasništvo**, što bi se brzo dogodilo, čim bi presahnuli izvori pljačke..

POLANČEC DOGOVARAO PRODAJU MIRNE I OTKUP FIMINIH DIONICA

USKOK steže obruč oko bivšeg potpredsjednika Vlade

Robert Mihaljević, "Podravski list", Koprivnica

Steže se obruč oko Damira Polančeca: USKOK navodno već posjeduje čvrste iskaze svjedoka koji bivšeg potpredsjednika Vlade izravno povezuju s aferom nezakonita otkupa Podravkinih dionica putem varaždinske Fime.

Iz pravosudnih je izvora procurilo kako su o Polančecovoj ulozi u aferi Spice odlučili progovoriti i remetinački uznici koji su, pritisnuti produljenjima pritvora i činjenicom da im Polančec više teško može pomoći, navodno uprli prstom upravo u njega. Nagađa se kako su među prvima o tome istražiteljima odlučili progovoriti uhićeni menadžeri **Josip Pavlović i Zdravko Šestak**.

Prisluškivanje

S druge strane, Polančecovo su kretanje i razgovori posljednjih mjeseci pod strogim nadzorom USKOK-a koji je, primjerice, otkrio kako se bivši Vladin potpredsjednik pošteno upeo kako bi sanirao štetu koja je nastala sumnjivim

transkacijama kojima je Podravka pokušala pokriti preuzimanje 10,6 posto dionica.

Iz policijskih krugova doznaje se, tako, da je Polančec ostvario niz kontakata s odgovornima u rovinjskoj Mirni, mađarskoj OTP banci, križevačkom Gradecu, varaždinskoj Fimi, odvjetničkom uredu Marković Plišo. Poduzetnik Danko Končar tako je, navodno na Polančecov nagovor, trebao preuzeti rovinjsku Mirnu u kojoj Podravka ima 37 posto dionica, a Ilija Sirovina, vlasnik banjolučke Vitaminke, od Fime je, priča se, trebao otkupiti svih 577.000 dionica. No, Končar i Sirovina odustali su od tih dealova. Prvi je najpoznatiji po tome što se u javnosti pojavljuje kao potencijalni kupac posrnutih državnih brodogradilišta (navodno ga je favorizirao upravo potpredsjednik Vlade Polančec), a drugi je bio poduzetnik koji je Podravki u doba dok je Polančec bio član Uprave koprivničke tvrtke prepustio distribuciju Nestleovih proizvoda u Hrvatskoj.

INA i Sanader

Polančec je, osim toga, forsirao i preuzimanje Vitaminke do kojeg nikad nije došlo jer je Sirovina tražio previše novca za svoju tvrtku. Jedna od ključnih istraga koja bi mogla ozbiljno teretiti Polančeca vezana je uz mađarski OTP koji je **bio Fimin kreditor kupnje spornih dionica**. Priča se kako se OTP osigurao s dva ugovora. Prvim je Podravka jamčila otplatu kredita **depozitom od 6,2 milijuna eura**, a drugim su što je gotovo nevjerojatno - **kao garanciju za otplatu spornog kredita od 34 milijuna eura (250 milijuna kuna, odnosno upravo onoliko koliko su tijekom preuzimanja 2006. stajale Podravkine dionice) poslužile INA-ine dionice koje su u državnom vlasništvu!**

Damir Polančec

Uzme li se u obzir da je OTP krupan dioničar MOL-a, većinskog vlasnika INA-e, te da je Polančec bio u dobrim odnosima s mađarskim menadžmentom koji je odrađivao preuzimanje INA-e, to ne treba previše čuditi.

Kockica koja nedostaje

No, potvrda tih špekulacija značila bi da je **u aferu Podravka izravno bila uključena i visoka državna politika**. Jer bez suglasnosti Polančeca te - što je još šokantnije - bivšeg premijera Ive Sanadera, taj se dogovor kojim INA jamči kredit za Podravkine dionice teško mogao ostvariti.

Zbog toga je ovaj tjedan vjerojatno ključan u raspetljavanju Polančecove uloge u aferi Spice. Ako se naše neslužbene informacije pokazuju točnima, istražitelji bi konačno mogli posložiti dio mozaika koji im u više-mjesečnoj istrazi nedostaje.

Svjedoci terete poduzetnika Nevija Prloga

Koprivnički poduzetnik Nevio Prlog i direktor u Podravkinoj nabavi Darko Korošec pritvoreni su protekli tjedan zbog sumnje da su za Prlogovu tvrtku dogovarali poslove za Podravku. Prlog je nakon toga, kako se doznaje, vraćao

uslugu tako da je uređivao kuću bivšem šefu Podravke Zdravku Šestaku te sufinancirao gradnju Korošecovih apartmana na moru.

U toj akciji USKOK-a kao svjedoci ispitani su direktor Forma biroa Nenad Smiljanić, vlasnik građevnog obrta Miroslav Štengl, direktor zadužen za Podravkine nekretnine Ivan Šestak (brat Zdravka Šestaka), vlasnik koprivničkog Elina Josip Sulimanec, poduzetnik Cindori, knjigovođa Kukec i odgovorna osoba u građevinskom obrtu Vrabelj. Doznaje se kako su svjedoci svojim iskazima prilično 'umočili' Prloga.

NEMOJTE TROŠITI PLIN - GRIJTE SE ZIMI NA OBNOVLJENOJ ENERGIJI

dr. sc. Branimir Molak, Zagreb

Naš predsjednik priključio se onima koji puhanjem na žarulje u Kopenhagenu „spašavaju“ svijet. Održao je i zapaženo izlaganje u kojem kaže da se treba više orijentirati na korištenje obnovljivih izvora energije. Slična su nastojanja i naše predsjednice Vlade. Uspješno je dogovorila s Mađarima da će nam Mađari skuplje prodavati naš plin, kako ga ne bi u buduću puk još skuplje plaćao, tj. plaćao, kako kaže, njegovu „pravu cijenu“.

Miroslav Kutle

Kako mnogi od sve siromašnijih stanovnika, žrtava stanja u koje su političari doveli Hrvatsku, nemaju novca niti za plin niti za električnu energiju ne ostaje im drugo nego da se griju na energiju koja dolazi od Sunca. Stoga im ništa drugo ne preostaje, nego da i po zimi, po mraku, kada temperature padnu ispod desetak 0°C uživaju taj oblik energije koji im preporučaju političari i neka još otvore i prozore da im bude ljepše (čisti zrak). Kako se nikako ne mogu suglasiti sa tom službenom strategijom rješavanja problema stanovnika **napisao sam pismo**. Neki me pitaju: **Što te udruge mogu napraviti da se političari počnu drukčije ponašati?** Odgovaram im – **ne mnogo**, ali ipak u društvu u kojem istina teško prodire do javnosti, mogu pomoći **da istina dođe do onih koji ne vjeruju svemu što im različite interesne grupe podvaljuju**, zatim njenim prijenosom s osobe na osobu pomoći podiza-

nju znanja i svijesti stanovnika da im može biti bolje. To je posve primjereno sadašnjoj ukradenoj lijepoj našoj.

Tako su to radili i u prošlosti, a Hrvatska je daleko odmakla u prošlost, nije se zaustavila u kapitalizmu i još se ne zna gdje će se u vremenskom hodu zaustaviti u feudalizmu ili robovlasništvu. Stoga koga zanima, neka pročita kojom se strategijom (pljačkom) dosizanja cilja – sve većeg osiromašenja svoga naroda služe oni koji imaju moć i vladaju medijima.

Prema informacijama u medijima, vlada RH je u dogovoru s Mađarima odlučila od 1. siječnja 2010. **ponovno poskupjeti plin**. Predsjednica Vlade ističe da bi, da nije postignut dogovor s Mađarima, stanovništvo moralo još skuplje plaćati plin i da bi za plin moralo plaćati „pravu cijenu plina“.

Nije rekla **što podrazumijeva pod pravom cijenom plina** i

dr. sc. Branimir Molak

zašto bi nam cijenu plina koji se proizvodi na području Hrvatske morali određivati Mađari, odnosno zašto bi naš plin stanovnici Hrvatske morali kupovati od Mađara. Očito pod pravom cijenom plina g. predsjednica **ne smatra proizvodnu cijenu plina u Hrvatskoj koja iznosi manje od jedne desetine one po kojoj se plin prodaje kućanstvima.**

Neke korumpirane osobe amoralno tu pljačkašku, preko svake mjere visoku cijenu plina u odnosu na kupovnu moć stanovnika, usuđuju se nazivati socijalnom. No još ni to im nije dovoljno, pa plin treba još više poskupjeti. Očito se radi o daljnjoj pljački i rasprodaji Hrvatske unatoč brojnim izjavama da se želi stati na kraj kriminalu i korupciji u Hrvatskoj. Jasno je zašto političari ne daju javnosti i predsjedniku RH odgovor na pitanje zašto je u besćenje prodana INA Mađarima (2003.) i zašto je sklopljen štetan ugovor o „zajedničkom“ korištenju plina iz Jadrana sa Talijanima (1997. i kasnije). Ne daju ih zato što je očito, već iz onoga što je o njima doprlo u javnost, **da su sklopljeni tako da izazivaju golemu štetu stanovništvu Hrvatske** i znače rasprodaju onog najvrednijeg blaga koje Hrvatska ima. Stoga je nužno te ugovore što prije staviti izvan snage i poništiti, jer su se i Mađari i Talijani višestruko namirili za novac koji su platili na osnovi tih ugovora, a na štetu hrvatskog puka. **Nema nikakvog razloga za poskupljenje plina stanovništvu, jer ono znači samo jedno: daljnju pljačku sve siromašnijih stanovnika Hrvatske.**

Žrtve tih ugovora su svi stanovnici Hrvatske – potrošači plina i drugih energenata (električne energije, topline, naftnih derivata) i svih ostalih potrošačkih dobara koje taj potez – povećanje ionako prekomjerne cijena plina izaziva.

Predlažem da u okviru svojih mogućnosti poduzmete sve da se ta pljačka zaustavi. Javite mi se za sve eventualne nejasnoće, pa ću vam pokušati pružiti sva dodatna objašnjenja.

DEMODESETERAC (1.dio)

Mladen Schwartz, Zagreb

Kroacija nulte i devete:
Evo farse izborne već petel
Tu se misli na lokalni *nivo*
(Da me netko ne bi shvatio krivo!).

Inače je izbora i više,
Niču kao gljive poslie kiše.
Narod mnije: izbor nosi sreću
I služi mu na slavu što veću.

Izbori su „praznik demokratski“,
Nacionalni su šport hrvatski.
Puku demokrati mozak prali,
Prali, pa ga, bome, i isprali.

Demokrac'ja od naroda jača,
Promatrača više neg birača.
Ne misli se što narodu treba –
Ponosa i časti (pa i hljeba):

Samo gola procedura broji,
Gdje demokrat puku sudbu kroji,
Pa mu kaže: Ti ćeš vladat sobom,
Nikad više ne ćeš biti robom.

Narod vlada, većina diktira,
Demo-klike nitko da nam dira!
Hajde sada na izbore, pučel
Za rukav Te demokrata vuče.

I još malo korbačem Te tuče:
Tako klike podanike muče.
Nema pobro takve svinjarije,
Nit je gore postojalo prije,

Nitko nije pjevo tako *falš* arije
Ko što čine demokratske zmije:
Banda „Gong“
za *euro-song*.

Najgori je zakon demokratski,
Protivan mu narod je hrvatski.
Ti izbori nisu tako važni,
Rezultati uvijek su im lažni.

Izvana to Žido izrežira,
A i masu nas manipulira.
Demokrac'ja svakog korumpira,
Al narodu ne da ni krumpira.

Demo-vlada narod izvarala,
Imovine njemu se nakrala.
Stranca grli, vlastitoga pljuje,
Žido-mâsu u zviezde kuje.

Puška puca, tamburica svira,
Demokrati, dajte nama mira!
Gonite se u štakorske rupe
Prije nego legije se skupe!

Legijice i falange svete,
Prvorborci pravedne osvete.
Puška puca, a top odgovara:
Demokratskih dosta je prijevarena,

Borimo se za narodna prava,
Da u Dunav ne poteče Sava.
Hrvati smo, domoljubi svi smo,
Ali pobro, jednaki mi nismo!

Moraju nam vladati najbolji,
Za uteći svakakvoj nevolji.
Zdravi muži snažnog Vođu traže
Protiv koga demokrat nam laže.

Prava vlada odlučivat mora,
Narod štitit, ništiti zlotvora,
Dočim demo-klika brblja samo,
Ništ' ne čini, kako dobro znamo.

U stranke nam naciju razbija,
Jedinstvo nam narodno pobija.
Bomba pršti, tamburica svira,
Jao onomu tko Hrvata dira.

Tamburica svira, puška puca,
Dušman kleti u panici muca.
Nosi bando tu demokraciju,
Dok hrvatske garde bojak biju.

Daleko vam bila kuća liepa,
Demokrati, klike glupa, slipea.
Jasenovac i Gradiška Stara,
Narodni tu instinkt progovara.

Kaznit krivca pravda zapovieda,
Demokrata tjera da se preda.
Da se preda narodnomu sudu,
Da svi krivci osudjeni budu.

Mladen Schwartz

DEMAGOŠKO OSPORAVANJE SLIKE I TEKSTA: ZAŠTO SU DEVASTIRANE TVORNICE U ZADRU?

mr. sc. Miljenko Marić, Zadar

Kao i uvijek tako i u ovom slučaju tumači teksta isprazni su, jer su odraz nereda, nerada i nediscipline što pokazuju i što se poklapa s konkretnim u Hrvatskoj. Tvornice porušene a radnici bez posla, vlastodršci uglavnom skupa s podzemnim svijetom vrište, jer im se prezentira istina koja ih označava negativcima.

Između istine i laži je – ili - nepremostiva razlika: u ovom slučaju gradnja tvornica i rad - pozitivna je istina i život, a rušenje i nerad negativno je i protiv života.

Jasno pokazujem pomoću riječi i slike srušene tvornice u Zadru, razotkrivajući demagoge – peralice mozгова koji bi i dalje hrvatskom narodu trovale logiku zdravog razuma pa da posumnja u očigledno. Dok svojim negativnim stilom bez argumenata svoje destruktivno ponašanje pripisuju autoru teksta, naročito oni koji su napustili svoja ognjišta pa sada kao skitnice bizantske naravi, bi sugerirali kako će Miljenko Marić i ostali Hrvati u Hrvatskoj čuvati svoja ognjišta.

Tvornice koje su porušene radile su za tržište, a radnici su bili zaposleni i imali plaću u odnosu na ova vremena kada radnici nemaju ni stare ni

modernizirane tvornice, i nakon dvadeset godina nemaju plaću. Hrvati imaju slobodnu državu već dvadeset godina i to je dobro, ovdje je riječ o porušenim tvornicama, neobrađenim poljima, neiskorištenom moru, o nezaposlenosti i emigraciji što je činjenica i problem koji se mora riješiti, a vlastodršci trebaju biti odgovorni, jer se urušava Hrvatska. Dakle, riječ je o proizvodnji u Hrvatskoj, a ne kako misle skitnice i trgovci samo uvoziti i zaduživati Hrvate zbog svojih postotaka, potom biti drzak i to demagoški istim pravdati stilom kako su stvarali optužnice nepodobnim Hrvatima za vrijeme Jugoslavije.

Skitnice – neradnici, u Hrvatskoj ne žele se okrenuti budućnosti, i samo što nisu predložili Nijemcima da poruše tvornicu Mercedes – Benz, dok Nijemci stalno dograđuju i moderniziraju svoju tvornicu u skladu s tehničkim napretkom.

Domovinski rat protiv srpskog agresora se vodio da bi u Hrvatskoj bilo tvornica i posla za Hrvate. Zato ističem nezaposlenost u Hrvatskoj kao najveće zlo, što je i uzrok velikoj prezaduženosti Hrvatske, a što demagozi žele prikriti raznim smicalicama. Ne dijeliti Hrvate već ih poticati da svi skupa rade za hrvatsko opće dobro.

Nakon dvadeset godina samostalnosti vrijeme je da izgradimo tvornice, da obrađujemo zemlju i da Jadranom plove hrvatski brodovi koji će eksploatirati i čuvati hrvatsko more.

PS. Nije nas iznenadila tendencija i reakcija na spomenuti tekst kojom pravdaju devastiranje tvornica i zaustavljanje proizvodnje u Hrvatskoj, u svojoj agoniji (ne znaju što rade), po svaku cijenu žele ušutkati i nakon što slika govori i više od riječi, očigledno protiv logike zdravog razuma. Hrđi je zadatak po sudbini da u Hrvatskoj devastira tvornice i život Hrvata.

RED BULL

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Prisjetimo se vremena kada su nas "neovisni" mediji bombardirali kako HR građanima prijete teroristi. Poglavitito onima koji kopaju po kantama i kontejnerima za smeće. Neće paklene naprave biti postavljene primjerice u Saboru, Banskim ili Predsjedničkim dvorima. Paklene su naprave predviđene za nas obične prosječne građane koji preživljavaju i čeprkanjem po smeću.

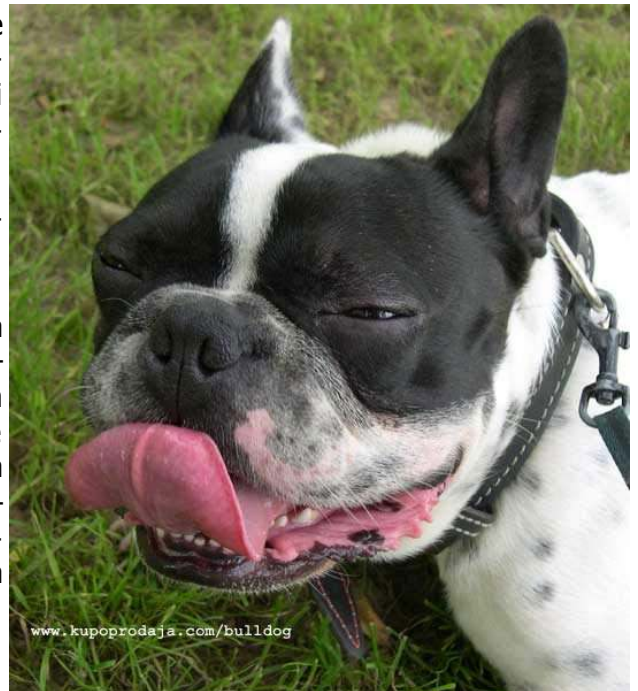
Pošto su te poruke, iako bez potpisa, izašle iz najmračnije hrvatske kuhinje, otišao sam tada u I. policijsku postaju zagrebačku te zabezegnutim djelatnicima MUP-a RH naznačio Stipu Mesića, Ivu Sanadera i ostale HR "kuhare" kako šaljući takve poruke žele na građane ostaviti dojam kako su baš oni ti koji ih mogu zaštititi i obraniti od svakog zla pa i od terorista koji im prijete.

"Političke" floskule ovakvog tipa, rabe se kada se gubi povjerenje

nacije u "izabrane" te se tada na krilima mesijanstva želi podariti zaštita svekolikog pučana.

Policija mi je, iako nevoljko, zahvalila na korisnim informacijama. Na žalost do dana današnjeg nema saznanja tko je početkom svibnja 2005. godine paklenim napravama prijetio hrvatskom narodu. Jedino se Stjepan Mesić tada "obreo" u Beogradu...

Odavno je trebalo prihvatiti današnju srbijansku sugestiju te ovom liku uskratite svaku pozornost. Predvidio sam kako će MEŠKE do zadnjega sata svojih mandata raditi oko "sranja" U IME REPUBLIKE HRVATSKE. Po tko zna koji puta se uneredio ovih dana, zveckajući oružjem prema susjednoj nam Bosni i Hercegovini.

Samo možemo zamisliti kakav se mračnjak krije u osobi GEORGA Tivadara SOROSA. koji je Meške-ta, i ne samo njega, 2000. godine izravno instalirao na sadašnju poziciju. Mesijanskim krilima VELIKOG MAĐARSKOG DOBROTVO-RA Meške je poletio iz gnijezda HRVATSKE NARODNE STRANKE. Znamo kako ta družina svojim

djelovanjem je najmanje HRVATSKA, NARODNA, niti je politička stranka.

Pošto su SOROSEVA mesijanska krila drastično potkresana, HNS-u jedino preostaje RED BULL kojim nastavlja letjeti hrvatskom scenom.

Nije to to, ali bolje išta nego ništa.

Neke članove i simpatizere ove družine, bivše pripadnike ŽIDOV-SKE OPĆINE ZAGREB, možemo pronaći i u novokomponiranoj, dakako izvan zakona oformljenoj, židovskoj vjerskoj zajednici BETH ISRAEL.

Svekoliki destruktivci kakvi već jesu, zacrtali su si kako će "zakonitim" putem "naslijediti" sve ono duhovno a poglavito materijalno što su stoljećima priskrbili članovi ŽOZ-a.

U HNS-u ima primjerice i osoba koje će hladnokrvno pokušati automobilom pregaziti policajca na dužnosti. I cijea će "država" stati na stranu "žrtve", ALENKE-KOČIŠA-ČIČIN-ŠAJN... Nije to niti grijeh niti sramota iako se radi o nižerangiranoj političarki" ove zemlje.

"Opečeni" RADIMIR ČAČIĆ je valjda popio previše RED BULLA pa je otišao korak dalje od svoje kolegice. Inače poznat kao izviki-

vač parole o postojanju kriminala u vladajućoj garnituri, ovih si je dana RADIMIR ČAČIĆ priskrbio karakteristiku DOKAZANI UBOJICA. Ako mislite kako mu zbog toga pada na njegov UM silazak

sa "političke" scene, prevarili ste.

Iako ubojica, "opečeni" RADIMIR putem korumpiranih predstavnika javnosti traži razumijevanje za počinjeno djelo. Za hrvatske prilike ne bi bilo ništa ako RADIMIRA uskoro biramo za predsjednika države.

Bez obzira na takve okolnosti postaje komično ali i pragmatično zašto MMF, EU, SVJETSKA BANKA... ADMINISTRACIJA SR NJEMAČKE... podupire i putem "najpovoljnijih" kredita godinama financira bagru na hrvatskoj političkoj sceni.

Opcije koje nas mogu izvući iz ove bezizlazne situacije kriju se pred očima

javnosti. I svjetski lopovi valjda shvaćaju kako hrvatski građani, nakon KORJENITIH PROMJENA u ovoj zemlji, neće (po)vratiti niti ŽUTU BANKU, jer su od 2000. godine postavili i podržavali kriminal i kriminalce na čelu Republike Hrvatske.

U ovom trenutku na "političkoj" sceni vlada stanje pripreme za otimačinu KOSTI vrijedne 200 milijuna eura a koju im je bacila SVJETSKA BANKA te koliko će tko oteti iz najavljenog deset milijardi kuna vrijednog fonda za pomoć posrnulom gospodarstvu.

To što će im bivši "komplici", predsjednik i potpredsjednik vlade RH završiti u zatvoru, zbog počinjenja kriminala navedenog u naslovu ove analize, kao da nikoga nije briga.

Međutim, zaslijepjeni i zaokupljeni vlastitim "brigama", ne shvaćaju kako će USKORO i sami biti institucionalno označeni kao počinitelji naslovnog kriminala. Tim činom će HR politička scena biti konačno očišćena od nepoćudnih elemenata koji se upravo na njoj nalaze.

Za sada ne vidim NIKOGA OZBILJNOGA U RH koji se priprema za takav scenarij, a koji upravo izvršava međunarodna sigurnosna zajednica. Na pomolu nema onih snaga koje bi nakon institucionalnog čišćenja, ODMAH bile spremne i sposobne stati na ispražnjenu političku scenu.

Ne želim stvarati dodatnu paniku u redovima vladajućih HR "političara". Ali neka se i AGNOSTIK među njima počne USRDNO MOLITI DRAGOM BOGU da ih mi moide gorka čaša - scenarij, koji je 26. veljače 2002. godina objavljen na stranicama BG VEČERNJIH NOVOSTI.

AMIS TELECOM, CARNet, CERT

prof. dr. sc. Asaf Duraković, Washington, USA

Niti su AMIS TELECOM, ni CARNet a ni CERT a začelnici zabrane transmisije GLASNIKA. Znamo mi tko stoji iza te njihove monumentalne pogreške. Raduje me njihova zabrana jer sam je i predvidio u svojoj knjizi:

KARINSKI SAMOSTAN

**Nema mu bijega ni na jednoj cesti
Kad u dan suda, i prah će nezatni**

**Što pravednik će s obuće otresti
Nadstasat njihov ponor sunovratni.**

**Kazanje slutim vjetrina što lete
Kad munjom sjeku zavjese utkane
Kako na krizu ruke razapete
Samo su krila u staze zvjezdane.**

Kad je Napoleon bio pred Moskvom. stari General, Felmaršal Knez Kutuzov, samo je ponavljao: Vremena i strpljenja. A naši su stari ponavljali kako ničija nije gorjela do zore.

HRVATSKA RADIOTELEVIZIJA

Slavko Galioš, Udruga oboljelih branitelja Domovinskog rata

Nisam za flastere na ustima novinara, ali sam bogme za odgovornost za izgovorenu i napisanu riječ. Zar vi na HRT-u mislite da se gledanost podiže na poluistinama i dezinformacijama, možda u prvi

mah, ali ljudi to brzo pročitaju i zasite se takvih informacija. Netko je Hlo podvalio, ne gledaju ljudi NovuTV, a još manje vjeruju Kopljaru, znaju ljudi tko je Saša, i tko je urednica Inf. programa na TVnova.

Gledam večeras (20.12.2009.) Čeljusku i čudom sam se čudio da netko na ovaj način građanima

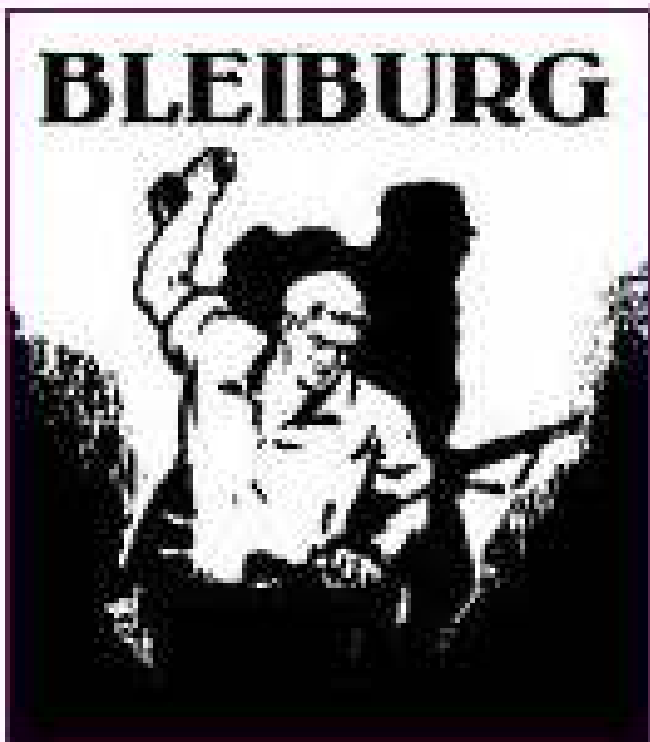
valjda i vaš STATUT, zakone države Hrvatske, jer se ne može nitko optužiti za navodna djela.

Vaši novinari protestiraju zbog navodne cenzure, a u svojim priložima krše sve kodekse, statute, pozitivne zakonske norme, i nitko ih ne sankcionira, za njih zakoni ne vrijede. Kad se nekoga sankcionira onda se poziva na sve i svašta, pa čak i na nacionalnu ugroženost kao: Stanković, Miljuš, Babić, Krstić...

Tončica Čeljuska je pokazala grafikon u kojem se vide cijene u ovoj regiji, i na njemu se lijepo vidi da je plin u Hrvatskoj duplo manji od plina u Sloveniji, a ona dreči UDAR NA GRAĐANE, iako bi kao novinarka i urednica trebala znati da je Vlada svojom intervencijom spriječila namjeravano divljanje u cijeni plina i struje.

Pitamo se dokle će nam pamet soliti novinari tipa Stanković ili Miljuš, do kada će na HRT-u o svim temama i problemima u državi svoje stavove i mišljenja iznositi samo ljevičari: Puhovski, Genero, Lalić, Malenica, Goldstein...

daje informacije, i to samo kakve, sve za živčani slom: UDAR NA GRAĐANE; POSKUPLJUJE PLIN; STRUJA; GRAĐANI SE BOJE; U STRAHU SU..., ma je li to moguće da je državna TV postala TVNova, RTL..., riječima MOŽDA; NAVODNO; KAŽU; IZ VISOKIH NEIMENOVANIH KRUGOVA, vaši novinari krše sve novinarske kodekse,

Autor Slavko

SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (2. dio)

Safet Jaskić, "Drinapress", Valencia, Španjolska, 1967. – ulomci iz knjige

Pred večer sam se navratio u ured, da vidim, što ima nova. Usred razgovora s kolegama u uredu, tu iznenada udje neki žandarmerijski narednik Slovenac s jednim kaplarom Srbinom i zatraži brzoglas, da govori sa Svodnom, mjestom prema Kozari naseljenim Srbima. Kad su mu to dozvolili, narednik prihvati slušalicu i nazva na brzoglas, ali nije govorio dugo. U ured udjoše dva ugledna gradjanina Bosanskog Novog, obojica muslimani i moji dobri prijatelji. **Jedan je imao lovačku pušku, a drugi nekakav poveći štap. Prvi je uperio pušku na obojicu žandara i zatražio da mu predaju oružje. Drugi je odmah pristupio kaplaru i oduzeo mu pušku.** Tako naoružani, ta su dva ugledna muslimana razoružali žandare i odveli ih pred sobom u kasarnu. **Tamo su privremeno postavili nekog podnarednika muslimana za novog zapovjednika**, saslušali su obojicu žandara u vezi njihova brzoglasnog naziva na Svodnu i tako su doznali, da su Srbi toga dana spremali nekakav napad na grad.

Ja sam se zaista čudio smjelosti te dvojice gradjana, koji skoro s ničim razoružaše obojicu naoružanih žandara. Kad sam se dan-dva kasnije s njima sastao i o gornjemu ih slučaju poblizje upitao, oni mi rekoše: "A što bi ti, burazeru, rekao na to, da si znao, da je ona naša lovačka puška bila prazna?"

Čim prodjoše prvi dani, naša se je hrvatska vlast uzpostavila. Sve one brzozjavke ustaše Markovića sprovele su se u djelo. Sve vojnike Srbe, koje je njemačka vojska zarobila, Nijemci odvedoše u Njemačku. Nas Hrvate, muslimane i katolike, Nijemci ostaviše na miru,

Diverzija na pruzi Zabok - Trgovišće, u listopadu 1942.

jer smo svi pristupili, hrvatskom domobranstvu. Hrvatska gradska i seoska zaštita po nalogu Dra. Vladka Mačeka pristupa novom poredku ustaškog režima i u svakom ga pogledu pomaže. To je sve doprinijelo sredjivanju uprave i vlasti u zemlji. Stoga smo vedra pogleda gledali u budućnost.

Nezavisna Država Hrvatska uzpostavljena je Desetog Travnja, **a još sedmog travnja četnički odredi u sastavu bivše jugoslavenske vojske nad mirnim hrvatskim pučanstvom istočne Hercegovine vrše pokolje.**

Kardinalna pogreška naše hrvatske vlasti bila je, što smo nemajući vlastite kadrove časnika i dočasnika bili prisiljeni preuzimati ih iz bivše jugoslavenske vojske. Nije se vodilo računa o tome, da je **dobar dio časnika bio u komunističkoj partiji.** Ovi su kasnije na sveobći alarm partizana i gerilske borbe vršili svoju dužnost pomažući komunističku partiju.

Dok se u tom težkom položaju svom snagom nastoji, da se na brzinu školuju i pripremaju vlastiti časnici i dočasnici (za to je trebalo prilično vremena), dotle naslijedjeni jugoslavenski časnički kadrovi čine golemu i nenadoknadivu štetu no-

vouzpostavljenoj Državi Hrvatskoj. Nijesu bili rijedki slučajevi, da je ovaj ili onaj "crveni" poručnik, satnik, pa čak i pukovnik, odvodio u šumu ne samo pojedine vojnike, nego i čitave satnije i bojne **i predavao ih partizanima.** Ovi su onda te jadne i naivne vojnike dijelom ubijali, a dijelom podpuno gole i razoružane opet vraćali natrag, da ih onda kakav drugi satnik ili bojnik-komunist preuzme i opet ih s novim oružjem preda partizanima. **Bilo je slučajeva, da su partizani na ovaj način vojnika razoružavali i po deset puta**, a on im je tako predavao čak deset pušaka s ostalom spremom.

Sve je to štetno djelovalo na obću hrvatsku stvar. Komunisti su provlačili kroz narod glas, kako se hrvatska vojska predaje, jer tobože mrzi Poglavnika i hrvatsku vlast. Primitivan je svijet te laži širio dalje vjerujući, da je tako stvarno i bilo. Na drugoj strani, **da bi zavadili katolike i muslimane, komunisti su proturili tobožnje riječi nekog Zagorca, koji veli: "Pa za kaj se bum boril za Bosnu i za taj prokleti vuski glajz?"**

Medjutim poznato je, da su **Zagorci po našoj hrvatskoj Bosni ginuli i ostavljali svoje kosti** po brojnim grobovima lijevo i desno od tog istog t. zv. "uskog glajza", te su

svakome **dokazali, da je za njih Bosna i Hercegovina neotudjivi i sastavni dio naše Domovine Hrvatske.**

Mlada i u ratu stvorena Nezavisna Država Hrvatska prolazila je kroz mnoge poteškoće, koje joj je uglavnom srbokomunizam nanosio svojom prljavom rabotom. Hrvatski je narod te nevolje junački snosio čekajući čas, kad će iz vojničkih škola **izaći prvi naši vlastiti kadrovi** novo odgojene i izvježbane vojske, da oni mogu zamijeniti **časnike komuniste naslijedjene od bivše Jugoslavije.**

Tek krajem 1942. godine izlaze prvi časnici iz naših vojnih akademija i dočasnici iz ostalih škola. Oni se uključuje u obranu zemlje, te su po priznanju mnogih, čak i stranaca, bili **prvorazredni vojnici.** Čak su im i Nijemci skidali kapu i priznavali im njihovu vrijednost. I na samom povlačenju hrvatske vojske 1945. godine oni su tu svoju vrijednost dokazali. Prebrodivši sve tegobe i dajući snažan otpor partizanskim odredima oni su otišli sa Poglavnikom u tudjinu, da bi se u pogodan čas ponovno povratili i oslobodili zemlju ispod strašnog tudjinskog jarma.

Nade u miran i lijep život u novostvorenoj državi Hrvatskoj nisu se ostvarile. Država je stvorena u ratu i u ratu je živjela za čitavog svog 4-godišnjeg trajanja. U samoj zemlji četnički elementi vršili su svoju prljavu protivhrvatsku rabotu još od dana prije postanka NDH. Kasnije su im se pridružili i komunisti, pa su jedni i drugi vršili svoj krvavi zanat na štetu mlade države Hrvatske.

Dne 23. lipnja 1941. godine Njemačka je odpočela rat s Rusijom. **Tada su komunisti kod nas počeli s otvorenim djelovanjem** vršeći po Hrvatskoj najprije razne sabotaze i druge diverzije. Kasnije su oni prešli i u otvorene napadaje na našu hrvatsku vojsku.

Smatra se, da je **prva željeznička pruga u Hrvatskoj bila porušena nekih 6 km, daleko od Bos. Novog u mjestu Rudice prema Bihaću.** Na tom području ja sam tada bio u službi. Toga dana, uslijed četničkih zločina, koje su oni počeli vršiti **nad hrvatskim pučanstvom oko Kulen Vakufa,** stigla su iz Zagreba **dva vagona sa tisuću pušaka i s odgovarajućom količinom strijeljiva,** koje je bilo namjenjeno tamošnjem pučanstvu radi obrane njihovih života i domova od četničkih razbojnika.

PREDGOVOR (2. dio)

prof. dr. Miljenko Daboperanić, robijaš St. Grad. 4.167

Dok sam čitao Jaskićev spis, obnavljao sam uspomene Stare Gradiške i svih odisejada kojima sam prošao, dok nisam stigao u to konačno "odmaralište", koje je prema ostalim mrcvarenjima i krvarenjima bilo kao neka životna luka. Jaskićeva je knjiga jezovita, a bila bi još jezovitija da se upustio (kad bi samo postojao takav riečnik) opisivati sudbinu onih koji su po samom njegovom priznanju prošli još gorim mučilištima. I baš zato što je jezovita, Jaskić nam daje pouku realisma, krulog realisma, okušanog vlastitim izkustvima. Vidio je dobro i zlo, upoznao poštenje i nepoštenje, vatrom izkušani čelik-karakter i labavost duha. Vidio je mane i vrline hrvatskog čovjeka; vidio je njegovu životnu moć. Baš zato Jaskić ne klonu. Ne pada u pesimizam radi budućnosti Hrvatske. Jaskić gleda svjetlo u sutradajnjicu poput mnogih svojih supatnika. "Mene mogu razumjeti samo robijaši" - kaže na str. 392, oni koji su poput njega na svojim ledjima izdržali srbokomuni-

stički bakhanal uslijed obnovenja Hrvatske Države dne 10 travnja 1941, uslijed pokušaja tog obnovenja, a danasve oni koji su tamo po robijašnicama - u samoj Hrvatskoj - nastavili život Hrvatske Državnosti u zarobljenoj Hrvatskoj. **Tamo u St. Gradiški, Lepoglavi, Zenici, Foči, tamo je i dalje živjela Hrvatska Država, tamo je ostala njezina elita, tamo se još srbokomunizam dnevno borio protiv Hrvatske Države koju nije uspio skršiti.** To Jaskićevo "mene mogu razumjeti samo robijaši" je novi Vjerujem budućnosti Hrvatske, nova ideja, ne ona prvih godina robijanja poslije 1945, kada je svaki kut robijaških ćelija sačinjavao svoj poseban i nezavisan krug: ustaški, mačekovski, partizanski i "neopredjeljenih" (jer svaka je soba imala četiri kuta); **niti ona NDH-zijska emigracija koja se okupila u inozemstvu i čeka da na bielom konju uskrsne na Markovom trgu.** Jaskića. mogu razumjeti samo oni robijaši koji su znali čak unutra po robijašnicama razumjeti jedni druge i prilaziti jedni drugima bez obzira je li netko bio kivan na Ustaše što su razoružali Zaštitu, što su se Partizani borili za Jugoslaviju, što je Dalmacija bila prepuštena Talijanima itd.

PARTIZANSKI POSLIJERATNI ZLOČINI U GOSPIĆU I OKOLICI (4. dio)

mr. sc. Nikola Bičanić, Zagreb, -
"Glas Koncila" br. 11/08

U Gospiću i u njegovoj neposrednoj okolici partizani su u dvije godine, nakon ulaska u grad 4. travnja 1945., na razne načine ubili više od 3.500 nevinih osoba. Žrtve su bili muškarci i žene, mladići i starci, intelektualci i seljaci, svih dobi i zanimanja, a među njima je bilo i svećenika. Feljton donosi široj javnosti nepoznate podatke o tim zločinima.

NAJVIŠE ZATVORENIKA U GOSPIĆU G. 1945. BILO JE U ZLOGLASNOJ KAZNIONICI I U ZGRADI FINACIJE NA TRATINI KOD KANIŠKOG MOSTA NA RIJECI BOGDANICI, PA SU TE DVIJE ZGRADE MEĐU GOSPIĆANIMA GODINAMA BILI SIMBOLI HRVATSKOG MUČENIŠTVA

U dosljednoj borbi "protiv Crkve i oltara i 'milosrdnije' sestara", gospićki partizani, antifašisti, komunisti i prikriveni četnici, koji god bili i kako god se već zvali, prognali su iz gospićke bolnice redovnice Družbe sv. Križa iz Đakova, i to nakon punih 50 godina služenja i pomaganja bolesnicima i liječnicima. Bolničku su kapelicu pretvorili u skladište, a nakon požara u laboratorij za transfuziju. U tu prekrasnu malu kapelicu rado su dolazili i brojni drugi mještani a mise je predvodio Josip Fajdetić. Kakva je bila razina bolničke skrbi partizanskih medicinskih sestara, koje su došle nakon protjerivanja redovnica, popularno zvanih "križarica", govori i tragičan slučaj gospićkog trgovca Blažića Pavelića. Njegova je žena u bolnici rodila deččića, ali su ga tek od nekoliko dana **izujedali bolnički štakori**. Dijete je umrlo, odgovaralo nije nitko!

Najviše zatvorenika u Gospiću g. 1945. bilo je u zloglasnoj kaznionici i u zgradi Finacije na tratini kod Kaniškog mosta na rijeci Bogdanici, pa su te dvije zgrade među Gospićanima godinama bile simboli hrvatskoga mučeništva. Na spomenutoj tratini, na zemljištu koje je početkom 18. st. Katoličkoj Crkvi darovao Kanžarac Ivan Čanić bio je podignut *hospitium*, tj. gostinjac, prenočište, karlobaških kapucina koji su, nakon što su ustanici popa Marka Mesića godine 1689. uz pomoć carskih četa Liku i Krbavu oslobodili od Turaka, iz Karlobaga dolazili reevangelizirati narod na ličkoj strani Velebita. Odredbom austrijskih vlasti *hospitium* je g. 1786. zatvoren, a spomen na njega dugo se zadržao među Gospićanima i po njegovu vrtu, koji su još polovicom 20. st. zvali Kloštar. Na njegovu mjestu vlast je podigla prostranu jednokatnu kamenu zgradu u kojoj je prije Drugoga svjetskog rata bila gospićka financija, gdje su "antifašisti" u proljeće i ljeti godine 1945. mučili i na razne načine likvidirali veliki broj nevinih Hrvata.

Gospićki župnik Dragutin Kukalj

HRANA ZA UHIĆENE ŽIDOVE I SRBE

Na tratini je, dan-dva nakon što je "oslobođen" Gospić, mučki ubi-

jen i ličko-krbavski arhidakon, biskupijski delegat za gospićki, perušićki i udbinski kotar, gospićki dekan i župnik, i vrlo poznati katolički intelektualac i pisac **Dragutin Kukalj**. Rođen je g. 1899. u Crikvenici, bio je župnik u Ogulinu i u Slunjku, gdje se isticao kao revan pastoralni djelatnik; organizirao je pučke misije, vodio duhovne vježbe i vrlo iscrpne evidencije vjernika po svim naseljima svoje župe, osnivao ministrantske i pjevačke zborove, uređivao mjesna groblja, popravljao crkvene objekte i u želji za duhovnom obnovom utjecao je značajno na otvaranje ogulinskog samostana franjevac trećoredaca. Za župnika je u Gospić došao 1940. naslijedivši Nikolu Polića. Napisao je djela: "Žrtva svete mise", "Žrtva Novoga zavjeta", "Dani spasenja", "Općinstvo svetih" i "Izvori duhovnog života", koja je Hrvatsko književno društvo sv. Jeronima u Zagrebu objavilo u velikim nakladama - sveukupno blizu 50 tisuća primjeraka. Po gospićkom sakristanu "mežnjaru" Mili Aliću i nećaku 16-godišnjem gimnazijalcu Dragecu Delaču **uspijevao je slati hranu skupini Židova i Srba zatvorenih u gospićkom zatvoru**. Usprkos svemu tomu, po ocjeni "antifašističkih narodnih vlasti" proglašen je klerofašističkim zločincem. Skinuli su mu odjeću i neko vrijeme prije smaknuća proveo je na tratini bos u gaćama, bodljikavom žicom vezan uz ogradu susjednoga Turićeva dvorišta. Narod koji je prolazio ulicom vidio je razgoličenoga i izmučenog župnika, vidjela ga je i Zlata Štimac koja je kasnije pričala o njegovim posljednjim trenucima. Župnik Kukalj imao je bogatu knjižnicu koju su partizani kasnije poharali zajedno s obiljem vrijednih crkvenih spomenica i župnih dokumenata.

IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (6. dio)

Priredio: **Dragutin Šafarić**, Velenje, Slovenija

2.) Sudovi

- a) Iz upisnika vojnih sudova grada Zagreba evidentirano je 2.987 žrtava.
- b) Prema popisu smrtnih presuda vojnih sudova evidentirano je ukupno 1.799 žrtava.
- c) Iz izvoda presuda Ogulinskog vojnog područja evidentirano je 85 žrtava.

3.) Groblja

- a) Prema popisu iz "Knjige ukopa" na Varaždinskom groblju (javno komunalno poduzeće "Parkovi" d.d. Varaždin) upisano je ukupno 388 žrtava.
- b) Iz arhiva gradskog groblja "Mirogoj" u Zagrebu, evidentirano je 1 300 žrtava pokopanih u vojnom dijelu groblja.
- c) Prema podacima iz "Knjige umrlih" općine Koprivnica, evidentirana je 481 žrtva.

U tijeku je obrada popisa žrtava koji je izradio Beogradski savezni zavod za statistiku 1964. godine.

Popis žrtava je nepotpun, nije do kraja doraden, ponavljaju se imena žrtava, a nacionalna pripadnost često je pogrešno napisana ili izostavljena.

Do sada se nije mogla provjeriti točnost svih podataka, pa se ne može ni dati točan broj žrtava za svaku županiju. Treba naglasiti, da su neke žrtve evidentirane više puta (radi više izvora saznanja), no kako svaka žrtva ima svoj identifikacijski karton, a kartoni će se međusobno uspoređivati, neće postojati mogućnost da se jedna žrtva, zbog navođenja u više izvora, "umnaža" nekoliko puta.

Tek pri izradi konačnog popisa žrtava za određeno područje, slijede temeljite provjere svih izvora podataka o žrtvama, a dobiveni broj više nije sporan i uzima se kao ukupan (najmanji) broj žrtava tijekom II. svjetskog rata i poraća za to područje.

Pregled evidentiranih žrtava po županijama

I. Zagrebačka županija i Grad Zagreb 2.971

Dragutin Šafarić i Ivan Pandža

- II. Krapinsko - zagorska županija 6.757
- III. Sisačko - moslavačka županija 9.696
- IV. Karlovačka županija 22.733
- V. Varaždinska županija 5.348
- VI. Koprivničko - križevačka županija 6.397
- VII. Bjelovarsko - bilogorska županija 2.905
- VIII. Primorsko - goranska županija 3.206
- IX. Ličko - senjska županija 13.015
- X. Virovitičko - podravska županija 4.921
- XI. Požeško - slavonska županija 5.649
- XII. Brodsko - posavska županija 2.492
- XIII. Zadarska županija 10.201
- XIV. Osječko - baranjska županija 4.055
- XV. Šibensko - kninska županija 11.214
- XVI. Vukovarsko - srijemska županija 5.687
- XVII. Splitsko - dalmatinska županija 28.029
- XVIII. Istarska županija 1.431
- XIX. Dubrovačko - neretvanska županija 5.071
- XX. Međimurska županija 922

UKUPNO: **153.700**

PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (13. dio)

Harun Yahya (pseudonim autora), Ankara

JOŠ JEDAN NAVODNO PRIJELAZNI OBLIK: ARCHAEOPTERYX (2)

Na drugoj strani, struktura ptičjeg perja postala je jedan od najvažnijih dokaza koji potvrđuju da je Archaeopteryx bio leteća ptica u pravom smislu te riječi. Asimetrična struktura perja Archaeopteryxa je nerazlučiva od one kod suvremenih ptica, što pokazuje da je životinja **mogla savršeno letjeti**. Kao što je izjavio čuveni paleontolog Carl O. Dunbar:

"Jasno je uočljivo da Archaeopteryx, zbog svog perja, treba biti klasificiran kao ptica."

Još jedna činjenica koja je otkrivena na osnovu građe Archaeopteryxovog perja je bio **toplokrvni metabolizam ove ptice**. Kao što je poznato, reptili i dinosauri su hladnokrvne životinje na koje više utječe temperatura okoliša, nego što oni sami, nezavisno, mogu regulirati temperaturu tijela. Jedna veoma važna funkcija perja u ptice je održavanje toplote njezinog tijela. Činjenica da je Archaeopteryx imao perje pokazuje da je on, nasuprot dinosaurima, bio prava toplokrvna ptica koja je sama održavala toplotu svoga tijela.

ŠPEKULACIJE EVOLUCIONISTA: ZUBI I KANDŽE ARCHAEOPTERYXA

Dvije važne stvari na koje se evolucionisti oslanjaju kada tvrde da je Archaeopteryx prijelazni oblik, jesu kandže na krilima ove ptice i njeni zubi.

Istina je da Archaeopteryx ima kandže na svojim krilima i zube u svojim ustima, ali ove karakteristike ne impliciraju obavezno da ova bića imaju ikakvu vrstu srodstva s reptilima. Pored toga, dvije vrste ptica koje žive danas, **Tauraco i Hoatzin, imaju kandže koje im služe da se drže za grane**. Ova bića su bez ikakve dvojbe ptice, bez ikakvih karakteristika reptila. Eto zašto je potpuno neosnovano tvrditi da je Archaeopteryx prijelazna forma samo na osnovu postojanja kandži na njegovim krilima.

A ni zubi u Archaeopteryxovom kljunu ne upućuju na to da je on prijelazni oblik. Evolucionisti su napravili namjernu varku govoreći da su ovi zubi karakteristika reptila. Međutim, **zubi nisu tipična odlika reptila**. Danas neki reptili imaju zube, a drugi ne. Štaviše, Archaeopteryx nije jedina ptičja vrsta

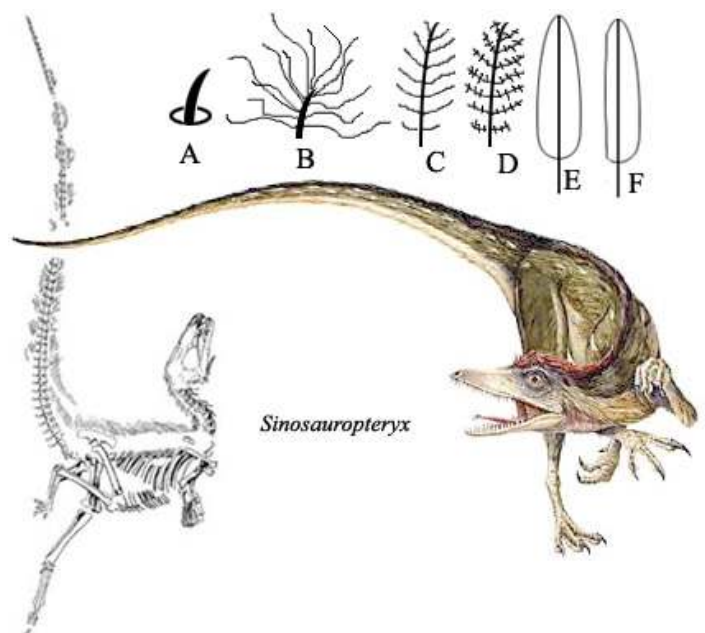
koja ima zube. Istina je da ptice sa zubima ne postoje danas, ali kada pogledamo u fosilni zapis, vidimo da je i u doba Archaeopteryxa, kao i u doba poslije njega, i čak do prilično skoro, **postojao jedan poseban rod ptica koji bi mogao biti nazvan "ptice sa zubima"**.

Najvažnija stvar je to da je **oblik zuba Archaeopteryxa i drugih ptica sa zubima potpuno drugačiji od oblika zuba njihovih navodnih predaka, dinosauri**. Čuveni ornitolozi Martin, Steward i Whetstone uočili su da Archaeopteryx i druge ptice sa zubima **imaju zube sa ravnim površinama na vrhu i velikim korjenovima**. Dok su zubi theropodnih dinosauri, navodnih predaka ovih ptica, **izbočeni kao testera i imaju uske korjenove**.

Istraživači su također uporedili kosti ručnog zgloba Archaeopteryxa i njihovih navodnih predaka, dinosauri, i nisu uočili sličnosti među njima.

Studije anatomije kao što su Tarsitano, Hecht i A. D. Walker otkrile su da su neke "sličnosti" za koje se tvrdilo da postoje između ovog stvorenja i dinosauri (kao što je predloženo od strane Johna Ostroma, istaknutog autoriteta, koji tvrdi da je Archaeopteryx evoluirao iz dinosauri), bile ustvari samo pogrešne interpretacije.

Svi ovi nalazi ukazuju da **Archaeopteryx nije bio prijelazna karika**, nego samo ptica koja je spadala u kategoriju ptica koja se može nazvati "ptice sa zubima".

POSLJEDNJI VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (10. dio)

Odžačka Posavina – travanj, svibanj - Rat poslije rata

Stjepan Marčetić, Zadar

Svjedok Marko Marić koji je kao branitelj bio po službi "artiljerac" kaže:

"Kasnije smo u Vrbovcu zarobili još 14 takvih topova, pretpostavljam da su partizani svu raspoloživu municiju na nas ispucali te otišli nabaviti nove granate da nas nastave granatirati, ali kada su se vratili više nisu topove našli."³⁷

Obrana Odžaka i okolnih sela posljednja je bitka II. svjetskog rata u Europi.

Kolika je upornost hrvatskog vojnika u tim trenucima i na tom prostoru bila priznao je i njihov neprijatelj:

"Bila je to zaista borba na život i smrt; ginulo se mnogo s obje strane ... neprijatelj je bio mnogo opasniji i podmukliji od njemačkoga vojnika ... ustaše su se tukle do smrti."³⁸

"U tim borbama nije bilo zarobljenika, ustaše su se borile do posljednjega čovjeka ... Neprijatelj se očajnički bori, tako da ni stari borci tako nešto još nisu vidjeli. Svaki se ustaša mora najprije ubiti, pa se tek onda može osvojiti neki objekt."³⁹

Ovakvi navodi s partizanske strane vrlo su česti, to bi mogao biti način prikrivanja broja žrtava nastalih nakon sloma odžačke obrane.

Kolike su žrtve partizanske jedinice imale tijekom ovih napada teško je točno procijeniti.

Njihov broj se kreće u rasponu od nekoliko stotina poginulih među koji-

ma se našao i poneki partizanski visoki dužnosnik. Partizanska strana broj žrtava jasno ne spominje u dokumentima, a Đonlagić govori o broju od preko 200 izbačenih iz stroja samo u borbama od 23. do 27. travnja, dok se u beogradskom NIN-u kaže:

"Naših izbačenih iz stroja bilo je 630..."⁴⁰

Ovaj broj od 630 izbačenih iz stroja odnosi se na period od 19. do 28. travnja. Kod Đonlagića se postavlja pitanje što on pod pojmom "izbačeni iz stroja" smatra? Koristi li taj pojam kao skupni za sve ranjene i poginule ili tu misli samo na poginule.

O broju poginulih partizana Marko Marić ne govori, ali navodi:

"Bilo je to strašno vidjeti, izginuli leže na zemlji u krvi, a sve mladež, šteta života, ali ih njihovi zapovjednici gone u sigurnu smrt bez ikakve samilosti."⁴¹

Koliki je problem novoformiranoj državi Jugoslaviji, njezinim komunističkim vođama i partiji Odžak i odžačka Posavina predstavljala, ne govori samo broj partizana koje su slali u sigurnu smrt, o tome govore i dokumenti koje osobno Broz Tito izdaje.

On je kao vrhovni komadant i maršal 30. travnja naredio "glavnim štabovima Srbije i Makedonije, operativnom štabu Kosova i Metohije i štabu 3. korpusa da brzo likvidiraju... kvislinške grupe i obezbijede mir i bezbjednost na svim operativnim područjima. U tom naređenju istaknuta je odgovornost štabova divizija i brigada u izvršavanju tog zadatka."⁴²

Ibrahim Pjanić branitelj Gračanice i utvrde Sokol

³⁷ Marko BABIĆ, str. 113.

³⁸ Bruno BUŠIĆ, Branitelji Odžaka, Nova Hrvatska, br. 6., London, 1967., str. 11.-13., prema, Mato MARČINKO, U Odžaku se branila hrvatska država.. str. 14.

³⁹ Isto...

⁴⁰ Isto. str. 13.

⁴¹ Marko BABIĆ, str. 114.

⁴² Ahmed ĐONLAGIĆ, str. 507.-508.

ISELJENI DUBROVČANI (4. dio)

Od vlasnika velikih flota na oceanima do proizvođača jabuka u Kaliforniji

Ivan F. Lupis Vukić – priredio **Đivo Bašić**,
Dubrovnik

Federiko Glavić. Rodom iz Šipana, rođen 1847. Kao mladi mornar odselio u Iquique, razvio se u tvorničara i trgovca salitrom. Stekao znatno imanje i još dosta mlad vratio se kući i nastanio u Dubrovniku. Tršćanski interesi u Dubrovačkoj plovidbi htjeli su prenijeti središte društva iz Dubrovnika u Trst. Glavić je pokupovao tršćanske interese [dionice], spasio društvo Dubrovniku, a nakon rata i [staroj] Jugoslaviji, postao njegov predsjednik. Pod njegovim predsjedništvom i jakim sudjelovanjem njegovih kapitala, Dubrovačka plovidba se razvila u drugo naše najveće parobrodarsko društvo. Ostao predsjednikom DP [Dubrovačke plovidbe] do svoje nedavne smrti [1941.] u 93. godini života.

Antun Ćurlica [Ćurlica]. Rodio se u Limi, u Peruu 1872. S roditeljima otišao kući kad mu je bilo 9 godina, izučio 4 razreda gimnazije u Dubrovniku, trgovačku školu u Mariboru, radio kod Mata Podića na Rijeci, vratio se u Limu, tamo osnovao veliko trgovačko-industrijsko [društvo] 'Sociedad Madera Ciurlizza - Maurer'. Tvrtka kupuje, prodaje, izrađuje drvo na veliko koje uvozi iz Oregona u SAD. Ogromna pilana. Najveća veletrgovina tepiha/sagova u Limi. Sina je školovao na najvišim zavodima u SAD-u. Ima vilu u Lopadu. Počasni konzul Jugoslavije u Limi. Odličan reprezentant ljudi iz ondašnje Jugoslavije u Peruu, poštovan i voljen od Peruanaca i ljudi iz stare Jugoslavije.

Jozo Hanza, sin Luke, rođen u Trstenom 1867. U drugoj godini umrla mu majka, u devetoj otac. Sedam godina radio kod papučara Mata Jerka u Dubrovniku. U Limu došao 1886., radio kao pomoćnik, pa se bacio na raznu trgovinu, tražio rude. Godine 1912. Hanza je s Josipom Mikuličićem iz Bakra i Švicarcem Severinom Marcionellijem osnovao 'Sociedad Minera Puquio-Cocha' u Morococha u Peruu, koje je eksploatiralo bakrenu rudu pomiješanu sa srebrom. Za poduzeće je radilo 300-500 ljudi. Proizvodnja 50.000 tona godišnje.

Mato Galjuf, rodom iz Dubrovnika. Veliki stočar u Peruu. Žarki rodoljub tijekom svjetskog rata. Altruist - gdjegod može pomaže drugima.

Nikola F. Lale. Rođen u Buićima u Župi dubrovačkoj 1862. Došao u Callao 1876. Radio na veliko u rudarskom gradu Cerro de Pasco. Živi u Limi kao rentijer. Svijestan rodoljub. Pričao mi je: Kad je stigao u Callao, dakle otrog 75 godina [opet čudna lapsus-tadašnjost 1951. godine!], tu su već postojale trgovine Ivana Muja, braće Mekš[ić], Nikole Paljetka, svih iz Konavala; pa Antuna Šeparovića, Paska Galjufa, Frana Handabake, svih iz Župe dubrovačke. Godine 1874. u Callau je postojalo Slavjansko društvo s 200 članova. Predsjednik je bio Antun Ćurlica, podpredsjednik Lovre Ćurlica iz Mokošice. Antun Ćurlica je već tada bio star i dugo u Peruu. Čuo pripovijedati o nekom Bijelicu s Pelješca koji davno prije bijaše stigao u Peruu i koji bijaše na svoj račun izgradio željeznicu Lima-Ancon, pa ju prodao.

Cerro de Pasco. Skoro kroz sto godina ovaj je grad bio Mekom dubrovačkih iseljenika iz Rijeke, Župe, Orašca, Trstenog i Brgata. Udaljen je od Callaoa 250 milja i leži pod oblacima na visini od 4.500 metara. U njemu je golemi rudnik bakra i jedna od najvećih metalurških instalacija na svijetu. U Cerru de Pasco bila su stečena mnoga bogatstva i prenesena u Dubrovnik i njegovu okolicu. Tu su na veliko radile i stjecale tvrtke: J. Grgurević iz Rijeke, Lovro Ćurlica, Luka Pehovac, braća Pehovac, J. Azalija, Nikola Lale, kojih davno više nema. Danas [1941.] tamo postoje trgovine Ivana Ivankovića (Osojnik), Roka Rokovića (Trsteno), Mat. Miloslavića (Postrana [Postranje]) i još desetak sve samih Dubrovčana.

Po raznim drugim mjestima Perua nalazi se manjih i većih trgovina dubrovačkih iseljenika, npr. Huanuco, Huariaca, Casapalca (velika trgovina braće Pava

i Mata Gverovića iz Osojnika), u Morococho, Huanuco, Montaña, Acomayo, Tomayquilchua, Llata, Huancayo. U drevnoj prijestolnici Inka, u gradu Cuzco, ima veliku trgovinu Josip Kalafatović iz Janjine na Pelješcu koji je 1930. publicirao brošuru na španjolskom jeziku o trgovini i industriji u Jugoslaviji.

U Kaliforniji. Dok su se primorski Dubrovčani selili u Peru i primorske gradove Sjeverne i Južne Amerike (Buenos Aires, New York, New Orleans, San Francisco, itd.) 'kontinentalni' Dubrovčani, tj. Konavljani su se u najvećem broju selili u Kaliforniju. Što oni kao voćari uradiše u Pajaro i Santa Cruz dolini, to je opisao Jack London u svojoj knjizi 'Valley of the Moon'. Sjedište rada kalifornijskih Konavljana je grad Watsonville s 12.000 stanovnika, od kojih 2.500 iz (stare) Jugoslavije. Uzgoj jabuka je prvi započeo M. M. Letunić iz Pridvorja s jednim Rabazom iz Janjine. Za njima dođoše braća Luka i Stjepan Skurić, Jerinić i Skuriæ, braća Rešetar i drugi. Konavljani se od savršenih uzgojivača jabuka podigoše i na velike trgovce, packere [pakirače/otpremnik, tvorničare prehrambenih proizvoda] i izvoznike. Braća Skurić su svjetska tvrtka. Imaju ogromna vlastita skladišta, izvoze na stotine tisuća sanduka na sve strane SAD-a i šireg svijeta. Njihove jabuke dolaze na stolove najfinijih svjetskih restoracija.

Kao Dalmatince uopće, tako se i dubrovačke iseljenike može naći po brojnim mjestima Europe, jedne i druge Amerike, južne Afrike, Australije, Kanade, ali uvijek u onim mjestima koja im pružaju priliku samostalnog - poslovanja. Gdje se zarađuje samo nadnica, tamo se ne upravlja dubrovački iseljenik. Kao dobre ribare, Trpljance i Dubljane s poluotoka Pelješca, može se naći u New Orleansu i San Pedru, a među njima i velike poduzetnike i packere [pakirače/otpremnik/tvorničare] konzervirane ribe.

I uvijek stoji činjenica da su se od svih iseljenika najvećim uspjesima istakli u tuđem svijetu - dubrovački iseljenici.

Dali su u svome potomstvu SAD-u i najvišeg njihovog pedagoga: **Henry Suzzalla (Zucala)**, čiji se otac doselio u Kaliforniju iz Dubrovnika. Suzzallo je bio predsjednik i reformator univerze [Sveučilišta] države Washington, pisac znanstvenih djela i do svoje smrti jedan od prvih ljudi u Carnegievom Institutu.

Svi uspjesi dubrovačkih iseljenika u svijetu plodovi su duha stare dubrovačke slobode i civilizacije. (Ponešto kroatiziran tekst: I. F. Lupis Vukić, Iseljenici Dubrovčani, Od vlasnika velikih flota na oceanima do proizvođača jabuka u Kaliforniji, *Novosti*, god. XXXV, br. 32, Dubrovački broj/prilog, /subota, 1. veljače 1941./, Zagreb, 1941, str. 29-30).

TREĆA GENERACIJSKA DOB

Jure Prpić, Zagreb

U današnje vrijeme kada je želimo postići uspjeh u materijalnim kao i financijskih dobrima pomalo zaboravljamo da svoju sreću i zadovoljstvo gradimo na dobrima što su nam priskrbili naši očevi i djedovi. Odgajali nas, školovali su nas, te postavili na noge da samostalno ostvarujemo svoje životne potrebe pa i više od toga. Stoga se moramo pitati: "Kako mi uzvraćamo našim najmilijim?"

Najjednostavnije je rješenje smjestiti u neki od starijih domova gdje se kreću u svojoj staračkoj sredini te traže animaciju u raznim kreativnim radionicama. To nije ono pravo što bi sve starije osobe

željele da svaki dan budu u krugu svoje obitelji od malog unuka pa do voljenog sina ili kćeri. Ali realnost života nameće takav način opstanaka na ovome svijetu. Dok s druge strane obično stariji ljudi s malom mirovinom prehranjuju cijelu obitelj, te se još nešto nađe džeparca za unuku da može otići u kafić s prijateljima i prijateljicama. Na sve tegobe se ne tuže.

Takvu sudbinu starci prihvatili kao svoj križ života i nositi ga dok ih Bog ne pobere sa ovoga svijeta. Tek onda mladi ljudi shvate koliko je u njihovom životu vrijedila bakica ili dedek. Doduše dosta imade umirovljeničkih udruga, gdje starija populacija zapeše i uz uglavnom iz svoga mladenačkog doba sluša glazbu i tako se u mislima vraća u mladost. Na skroman način organiziraju se i izleti. Tako na neki način pomalo se zaboravlja surovost života u takvom recesijskom svijetu gdje ti dijete nema posla a roditeljsko srce je tako milosrdno da će ono biti

gladno samo da svojem djetetu dade koru kruha.

Stoga mlada populaciju kako uzvraćate na tu neizmjernu ljubav?

Znam da u današnje vrijeme radno sposobnoj skupini nikako nije lako ali stoga bi dobro bilo da ustupite stolicu u tramvaju jer svi ti starci teže podnašaju vučenje robe od mlađih osoba. Stoga u tramvaju ne treba glumiti "Kineskog majmuna" (ne vidi, ne čuje, ne govori) nego spram poštovanja ustupite sjedeće mjesto starijim osobama, jer to Vas i na displeju upozoravaju.

Ovim putem zamolio bih političare da u svojoj kampanji ne iskorištavaju nas starije ljude. Mi smo s veoma malim sredstvima moramo preživjeti do kraja mjeseca. Ne koristite u svoje propagandne svrhe priče kako netko iz kanti za smeće izvlači natrulo voće. U Zagrebu znamo da i na pločniku leži novac samo ga treba znati pobrati. Stoga ukoliko iz kante starica izvlači natrulo voće iz toga ispeče izvrsni kolač. Također i od povrća što ga nađe skuha odličan čuspajz (varivo). Samo razmišlja hoće li u ajmpren (zapršku) dati jednu ili dvije žlice masti ili ulja. Zar i to nije umjetnost?

S obzirom da sam o starosnoj populaciji iz letka Katoličke udruge "Kap dobrote" našao jednu pjesmicu to ju uz ovaj članak prilažem.

BLAGOSLOV JEDNOG STARCA

Phil Bosmans

**Blagoslovljeni koji shvaćaju
da su mi noge postale spore
i da mi ruke dršću.**

**Blagoslovljeni koji misle na to da teško čujem
i da sve odmah ne shvaćam.**

**Blagoslovljeni koji znaju
da mi oči više dobro ne vide.**

**Blagoslovljeni koji ne psuju
kad nešto ispustim
i pomažu mi naći moje stvari.**

**Blagoslovljeni koji mi se nasmiješe
i časak sa mnom pročavrljaju.**

**Blagoslovljeni koji mi daju da sam voljen
i nježno se odnose prema meni.**

**Blagoslovljeni koji ostaju uza me
i na mom putu u vječnost.**

**Blagoslovljeni svi koji su prema meni dobri.
Oni mi daju da mislim na dobrog Boga.
I sigurno ih neću zaboraviti kad jednom
budem s Njime.**

JE LI HRVATSKA POSTALA KUKAVIČJE GNJEZDO?

Branko Stojković, Bjelovar

Propast u bogatoj zemlji

Zvanična hrvatska propaganda – mediji uporno su agitirali da Jadranka Kosor (HDZ) dođe na čelo Vlade RH. Da bi zatim uslijedile ostavke i osobna optuživanja. Konkretni primjer je Damir Polančec (HDZ) ministar gospodarstva – koji je dao ostavku u Vladi. Dok se sve to se događa ljudi ne rade, odnosno gladuju, isključuje im se struja, plin, voda itd. U našoj zemlji zavladao je potpuni tajac. A tvornice laži nas kao u potopu dave. Mislim da se svi moramo ujediniti u borbu protiv hrvatskog siromaštva. Mislim da određene

skupine luđaka vode svoj privatni rat s drugim skupinama. I to sve preko leđa hrvatskog naroda. Pitam se: Koliko ljudi su oni upropastili i doveli u neimaštinu privatni rat sa drugim skupinama? I to sve preko leđa hrvatskog naroda. Pitam se: Koliko ljudi su oni upropastili i doveli u neimaštinu. Postali smo tipična malograđanska tusta.

Kukavičje jaje

Siromašni život u bogatoj zemlji

Još malo pa ćemo biti u situaciji

kao na Haitiju, gdje se ljudi tuku za komadić hrane. Činjenica je da se obruč zatvara i priteže, oko političkih demagogija. Sve je to sporo i kukavički. To traje godinama i godinama. General Gordan Čačić nije poginuo u „Domovinskom ratu“ a poginuo je na skijanju 20. prosinca 2008. godine. Meni to osobno smrdi na političku likvidaciju. Kažu u njega se je zaletio neki Talijan.

Ima li taj Talijan ime i prezime, ima li svoj identitet? Čujemo ubio se general, ovaj, ubio se onaj. Dok su drugi generali u hrvatskim zatvorima i Haagu. Da je policija prava i da je od naroda – opkolila bi Sabor i Vladu. I što se ne istraže Mesićevi zločini? Jedan te isti krug ljudi je na vlasti. Mnogi od njih ne zna gdje se nalazi naše društvo. Još uvijek se taje, niječu i opravdavaju zločini komunističkog totalitarizma.

Konfiskacija imovine pljačkaša

Lako se može proračunati koliko je skupa hrana u trgovinama i to u vlastitoj zemlji. Treba donesti

„DEKRET“ o obvezama političara koji vode državu. Pitam se: Je li to hrvatska država? U kojoj uživa ju nekretnine iz bivše Jugoslavije preobučeni demokrate. Dvadeset godina nitko još im nije ništa oduzeo. Smišljena je to bila pljačka hrvatskog naroda, koji izgleda sad da je glup i šutljiv. Kraj ogromnih podignutih inozemnih kredita, građani nadopunjavaju financijski sustav u RH i dijelu od kojeg ta klika dobro živi.

Otkud ministru Polančecu toliko bogatstvo?

Hrvatska je jedna velika pučka kuhinja. I malograđanska žabokrečina! Policija tobože ne vidi pak-

lene likove? Razvoj tragičnih događanja u Hrvatskoj, te porast lopovluka, uzelo je maha u našoj prozirnoj državi. **Stjepan Mesić je za sve kriv.** Zbog kratkog pamćenja u Hrvata, ključ pravde deset zadnjih godina bio je u Mesićevim rukama. Čime se grijesi peru? Fekalijama? Ili deterdžentom?! Ili svećeničkim oprostom? Ili u TV emisijama „Otvoreno“ tzv. lažnim praonicama. Kako je smiješno gledati i slušati licemjerne, ... kad su sad bivši komunisti počeli baratati s riječima „svjetlo“ iz Biblije, koju su oduvijek toliko napadali i pljuvali ... i mrzili. Hrvati ako želite živjeti kao časni i dostojanstveni ljudi – probudite se!

HRVATSKA AGONIJA SE NASTAVLJA PRIČAMA O VELIKOJ KOALICIJI HDZ-a i SDP-a, ZAČINJENA SRAMOTNOM I PROTUUSTAVNOM PROMJENOM USTAVA

Josip Kokić, Zagreb

Prije dosta godina jednom prigodom bio sam gost komentator tadašnje tiskovine Slobodna Dalmacija i objavio tekst u naslovu: "Od bahatosti do bešćutnosti ili prevedeno od HDZ-a do SDP-a". Ta sprega je postojala i postoji od samih početaka, bili u poziciji ili tzv. opoziciji, i ona je neraskidiva. Ono što ih kako se kaže u jednoj pjesmi veže i spaja, nije ljubav, već **neutaživa glad za zgrtanjem materijalnih dobara i uvećavanjem moći** nad svima onima koji im se ne priklanjaju, a sve u službi stranih moćnika i protiv interesa vlastitog naroda i države. Kao što sam zborio na Kamenitim vratima, u početku bija-

hu zastupnici u Saboru, ne svi, tada se u zlokobnom vremenu rata i početaka pretvorbe i privatizacije, pretvorše u prijestupnike. Glasovanjem u tom istom Saboru za sporazum o granici sa Slovenijom postadoše izdajnici, čast rijetkima, a ratifikacijom tog sramnog sporazuma stasaše u VELEIZDAJNIKE OPRAVDANIH I DUBOKO UTEMELJNIH NACIONALNIH INTERESA.

I sada bi ti isti stvarali veliku koaliciju i to kroz oralnu šupljinu Slavka Linića, koji me od samih početaka višestranačja podsjeća na one ortodoksne boljševike, čija je riječ ubijala sve pred sobom, što nije bilo po njihovoj volji.

Dirigent tog orkestra, a **tko drugi do li Vladimir Šeks**, koji je

uvelike nadmašio, a koga do li Bukaru iz Mrduše Donje, Ive Brešana, ali je i sljedbenik, kako sam već napisao, koga, do li Vladimira Bakarića, stravičnog egzekutora Hrvatskog proljeća. Hrvatsko proljeće je tada završilo u tužnu jesen te poznate 1971. godine, ali njene žrtve kao i one prije bile su temelj stvaranja REPUBLIKE HRVATSKE, te tužne ali slavne i veličanstvene 1991. godine. Njegova današnja poluga je, a tko do li Jadrančica Kosorica i njegova dugogodišnja potpredsjednica sabsorskog Odbora za Ustav, poslovnik i politički sustav. Njih dvoje bi sada urušili postojeći Ustav uz žarku potporu skoro svih zastupnika u Saboru i Hrvatsku doveli odnosno uveli u tzv. Jugosferu, uz, naravno uvođenje hrvatsko-

sprskog jezika, kako bi se ta veza ponovo uspostavila po preporuci mega države EU, a koju oni doslovce obožavaju, kao nekada SSSR i Varšavski pakt.

Da nam ti ljudi, danas u vlastitoj državi i s tolikim žrtvama koje su dale svoje živote za samostalnu i nezavisnu državu Hrvatsku izvan bilo kojih integracija Ustavom zagarantirano kroje sudbinu, nama i našoj djeci je kulminacija zlokobnog sluganstva tuđinima, umjesto svojem narodu. Dakle nimalo ne poštuju žrtve, koje su ugradile svoje živote u hrvatski san o slobodi, pa zašto bi mi poštovali njih i ne progovarali OTVORENO o njihovoj IZDAJI. I Šeksa i Kosoricu može i kupusni list proglasiti osobama godine, ali u memoriji i genu hrvatskog bića i naroda **zavijek će ostati izdajice**. Kad više ne budu korisni tuđinima i njih će odbaciti poput starih krpetina u otpad.

Uza sve negativnosti koje je tolerirao visoki kler katoličke Crkve u zadnjih desetak godina u odnosu na vlast i trule integracije, koje su i sami podražavali, molimo se Bogu da im prosvijetli razum i shvate svu pogubnost u koju država

Hrvatska, ne po narodu već po vlasti, srlja u vlastitu propast. Ti mediokriteti od političara koji su hvalili tranzicijske zemlje, pa i Irsku zbog ulaska u EU, pogledajmo gdje su danas i kako žive. **Pa tko je stvorio ovaj gospodarski i financijski kaos u svijetu, oni, kojima ni do svojih vlastitih naroda nije stalo**, a time ni do vlastitih obitelji i vlastite djece. Oni koji ne vole i poštuju vlastitu obitelj i vlastiti narod, zaista su sinovi tame, jer u tami jedino vide svoj značaj i veličinu, a tko su vrlo dobro znamo!!! Ovo je vrijeme i prigoda da HBK pod hitno raspravi otvoreno i javno i poimence, tko i što od biskupa zastupa obzirom na ove najavljene ustavne promjene i da zatraže referendum pod strogom kontrolom promatrača i sudionika, što narod misli o ulasku u EU, zbog kojih se te promjene i misle obaviti, a bez naroda, kao i u doba najcrnjeg komunizma.

Domoljubi nemaju pristup medijima, ali Vi biskupi još uvijek imate, barem donekle. Zar će te i Vi zastupati nešto a bez građana – vjernika?! **Hoćete li ući u povijest kao izdajnici vjere i naroda,**

ukoliko podržite aktualnu vlast, koja bezobrazno ignorira svoje građane. Zar je hrvatski put, vječno ulaženje i izlaženje iz opskurnih integracija, koje nikada nisu donijele mira ni boljitka narodima, a mimo njihove volje. Narodi su Božji naum i Božje djelo i takovi moraju i opstati i sačuvati svoju baštinu i svoju posebnost. Bogatstvo nije u istosti, već u različitosti i ljubavi prema bližnjem i bližnjima, bilo pojedincima ili narodima. Sve što se stvara putem sile i lažnih ponuda i obećanja, samo donosi sukobe, ratove i rasula. Netko je napisao, da su ovo možda posljednja vremena hrvatske kratkotrajne samostalnosti, a Vi biskupi biti će te odgovorni i pred Bogom i ljudima, kao i svi oni koji su na odgovornim državnim i javnim funkcijama, a koji su slijepi pješaci u rukama moćnika.

Sportaši su nam jedina utjeha u ovim tmurnim vremenima, ali i dokaz hrvatske neuništivosti i opstojnosti, koja nas je i vodila tijekom povijesti do današnjih dana. Zar ćemo sada pokleknuti i predati se u ruke bahatih beščutnika.

PSIHOLOGIJA PADA (3. dio)

Ili zašto sam protiv 'civilizacijskih tekovina'

Trpimir Gudar, Vinkovci

Četvrti proces, započetak 1970-ih, jeste **globalizacija**. Razvoj tehnologije, informacijske znanosti i komunikacijskih sredstava, sve više povezuju udaljene krajeve i ljude te time pospješuju proces globalizacije. Započeta kao ekonomski proces, ujedinjavajući 'kapital bez granica', pospješujući

tok međunarodnih financija, ubrzo je prerasla ekonomske okvire te postala ujedno i kulturni proces.

U tom smislu, ona briše jasne kulturološke i etničke granice, te na posljedku ruši državni suverenitet. Francuzki mislilac 'Nove Desnice' Alain de Benoist o tome piše: „*Takva promjena (globalizacija, op.tg.) je revolucionarna, jer urušava same temelje suvremene politike: državni suverenitet. (...) Kada je koncept suvereniteta ug-*

rožen, i problem identiteta doći će ranije, i to sa svom socialnom anonimnosti koju ono nosi uz sebe.“ ("Face a la Mondialisation", str. 131.) Kad, dakle, globalizacija ljude pretvara u 'globalne seljake', narodima se time oduzima njihov jedinstven i neponovljiv nacionalni identitet, a Državi njezina bit i suverenitet!

Takodjer jedan od procesa koji je pridonio stvaranju današnjeg stanja u svijetu, jeste **industrializa-**

cija. Iako je započela prije ikog od ovih procesa, i nije nužno morala dovesti do ovog stanja našeg doba, ona je stvorila bitne preduvjete da se to dogodi. Započevši otkrićem parnog stroja i prvom industrijskom revolucijom u drugoj polovici 18. stoljeća, ubrzo je stvorila dva nova stališa – radništvo i građanstvo. To je pak rezultiralo prvo usporenom, a zatim naglom urbanizacijom i deruralizacijom. Masovnom selitbom seljaka i bivših kmetova u gradove na rad u novoosnovane tvornice, plemići gube svoje 'proizvođače' te počinje njihovo propadanje, koje na kraju i dovodi do njihovih velikih zahtjeva i reakcije na to u obliku Francuzke revolucije. Feudalizam se ruši poput domino efekta u svim europskim državama, te se stvara kapitalizam. Budući da je isti počeo s praksom neobuzdanog tržišnog gospodarstva i nebrige za radništvo, ideje judeomasonskih mislilaca poput Marxa i Engelsa počinju stjecati popularnost među europskim radništvom. Njihove ideje rušenja kapitalizma i države, uz postavljanja diktature proletariata, te naposljedku stvaranja svjetske utopijske tvorevine u obliku komunizma stječu veliku popularnost među tzv. proleterima (iliti po hrvatski – nadničarima,

op.tg.), radnicima bez ikakvih prava i sredstava rada. Počevši od revolucionarnih godina 1848. i 1849., internacionalni komunizam preko stvaranja i jačanja svojih organizacija u celom svijetu više od 60 godina, konačno 1917. postiče ostvarenje svojih ideala u obliku boljševičke sovjetske države na području negdašnjeg Ruskog Carstva. Nasuprot komunizma, i demokracija i fašizam stječu uzpon zahvaljujući industrializaciji i stvaranju njenog masovnog društva, eda bi toliki tehnološki i industrijski napredak doveo do sraza svjetskih razmjera 1939.-1945. u kojem je ratna industrija i njeni proizvodi doveli do materialnog razaranja ogromnih razmjera i uništenja skoro ciele Europe.

Svi gore navedeni procesi – globalizacija, sekularizacija, emancipacija, demokratizacija, industrializacija – taj kvintet doveo nas je kroz mučnih više od 200 godine do onoga što danas imamo, što bi Niemci nazvali 'zeitgeist', Hrvati 'duh vremena', a Mladen Schwartz '**zloduh nevremena**'. Taj 'zloduh nevremena', dakle, danas se očituje kroz tri bitna fenomena. Svi su oni bili prisutni kroz ciele vrijeme provedbe gore navedenih procesa, ali su svoju eskalaciju i puno obistinjenje doživjeli tek krajem 20. i početkom

21. stoljeća. Ta tri fenomena su: akceleracija, multiplikacija i alijenacija. **Akceleracija** podrazumjeva ubrzani, gotovo dinamični rekaio bih, tok suvremenih društveno-političkih gibanja, i pojedinačeva života. Za razliku od starog i srednjeg vieka, gdje su države ili državne tvorevine postojale desetljećima ili stoljećima prije nego što su se promienile političke prilike ili nestalo povjerenja naroda u nju, danas gotovo svaki mjesec nastaju nove države, a svakih nekoliko godina određene države nestaju. Isto tako, negdašnje dugogodišnje kraljeve, careve i diktatore, zamienili su predsjednici i premijeri s četverogodišnjim ili petogodišnjim mandatima. Kad je u pitanju život pojedinca, o promjenama u njegovoj dužini je bezpredmetno uobće razpravljati, dok je važno za primietiti da je taj život danas itekako bržeg toka sa stalnim promienama u pojedinačevu životu – užurbani stil života i stalna nestrpljivost samo su neki od pokazatelja toga. Akceleracija je sa sobom donela i drugi spomenuti fenomen – multiplikaciju. **Multiplikacija** označava veću unutarnju sadržajnost pojedinačeva života, kao i, u globalnom smislu, veću sadržajnost današnjeg svijeta.

BOJ HRVATA S FRANCIMA

Zvonimir R. Došen, Hamilton, Kanada

Pred franačkom krutom silom, kad avarska klonu sila,

Na ravnoj je Panoniji nova ala gnijezdo svila.

Krst u jednoj, mač u drugoj nosi zemljom ljuti Franak,

Tko oboje ne cjeliva, tom se smrkne bijeli danak.

Markgrof Erih mačem vitla i kune se iza glasa,
Pokorit' ću, pokrstit' ću rod hrvatskih gorskih pasa.
Proširit' ću vjeru svetu i moć Karla silnog kralja,
Preko cvjetne Dalmacije i hrvatskih svih zemalja.

Vojsku kupi pa se krade. Na granicu neznan sriže,
A na međi budna straža. Kamenu se kaštel diže.
Iznenaden stoji Franak, traži da mu grad se preda,
A kaštelan mirno vrati da mu gradske ključke ne da.

Kao lopov i razbojnik na međe si naše pao,
Zašto nisi kneza našeg ti na megdan prije zvao?
Na kaštel je gordi Franak jurišao dana mnogo,
Grad je tvrd a srce hrabro pa ga uzet nije mog'o.

Al' kad pomoć gradu stize, sve po izbor muške gla-
ve,
Vođa im je mrki vuče stari kneže Višeslave.
Protrnuo drski Franak. Mraz mu ledni snagu lama,
A ne smije da se vrati od poruge i od srama,

Nego zbori - pokleknite! - i svima će dobro biti,
Od dušmana kralj će Karlo da vas moćnom rukom
štiti.
Al' s klisure kroz smijeh gorak odgovara stari kneže,
Od dušmana nas siguraš, a veriga da nas veže.

Ne boji se Hrvat vruga. Mir je sladak kad se steče,
Vjera koju kopljem nosiš nikom dobra donijet' neće.
Mahnu rukom stari kneže, zazviždaše strijele
lake,
Sraziše se vojske dvije i omasti krv junake.

Knez Višeslav vojsci kliče - Eriha mi paz'te samo,
Hoću da se nas dvojica na megdanu ogledamo!
Pa kada se ugledaše, kroz gomile krče pute,
Pogledi im munje žive, a riječi im zmije ljute.

Kliče Franak - Crkni pseto - kad odbijaš krst i
kralja,
A Višeslav - Moje pravo i sloboda više valja!
Srnu Franak, ali pravda strašnu knezu daje sna-
gu,
Sijevnu mačem i on skide sa ramena glavu vra-
gu.

Predaju se plaho Franci, il' u borbi strašnoj ginu,
Iz tisuća grla pjesma Perunu se silnom vinu.
A Francima zarobljenim knez Višeslav zbori tiho,
Hajte kući s vašim grofom, nek se priča gdje je
bio.

Mač Erihov tu u zemlji nek znamenje vječno bu-
de,
Hrvat svoju zemlju brani, nije gladan tuđe gru-
de.
A sad sinci vraćajmo se, treba radit' djecu
hranit',
Ako dušman opet dođe, znat ćemo se od njeg
branit.

Ovu pjesmu koja opisuje našu slavnu prošlost napi-
sao sam iz sjećanja – malo svoga, a najviše iz sje-
ćanja jednoga od posebno nadarenih hrvatskih si-
nova. Tražio sam više puta, na različitim mjestima,
još od 1992. Sjećam se da sam je čitao u jednoj od
školskih knjiga u mojoj ranoj mladosti, prije nego su
je "antifašisti" zauvijek uklonili.

Donedavno nisam imao nikakva uspjeha. Nu, kad
sam je na početku prosinca 2009. ponovno zatražio
preko interneta, zahvaljujući nadnaravnoj memoriji
moga dugogodišnjeg suborca, neprijepornog hr-
vatskog domoljuba, učenjaka i vrsnog pjesnika prof.
dra Asafa Durakovića uspio sam dobiti većinu gor-
njega teksta.

Pošto je, kako rekoh, napisana čisto iz sjećanja,
možda će se tu i tamo naći po koja pogriješka, bilo u
samom kontekstu ili mogućem izpustu kojih dijelova
ove divne pjesme. Zato neka nam se oprost.

Pokrštavanje Hrvata

ARKAN NA TRGU NE, BAJAGA U CIBONI DA

prof. Žarko Marić, Zagreb

Sagradit ću slastičarnicu na glavnom zagrebačkom trgu. Postavio je sebi za cilj još 1990 god zloglasni Arkan. Sa svojim „inžinjerima i radnicima“ do stadiona Maksimir dovezao se vlakom, a do Jelačić placa put su mu trebali pomoći prokrciti zagrebački titopendrekaši pendrečeći Zvonimira Bobana i Dinamove navijače. Arkanov projekt se izjavio uz velike žrtve hrvatskih branitelja, ali zato Arkanov kulturni logističar Bajaga, dvadeset godina kasnije osvaja zagrebačku Cibonu (koncert 25.04.2010.) Da, upravo tako.

Bajaga je bio kulturna puška velikosrpskog zločinačkog podhvata kojim su četnički ideolozi i teroristi 25 % RH i cijelu BIH (kasnije 50 % - RS) željeli priključiti državi Srbiji.

„Oj djevojko, narasla iz mojih snova. Noge su ti pokraj Knina, glava ti je Slavonija, pokraj tebe sestra Srpska a majka vam Šumadija.“ - pjevao je Bajaga svojoj djevojci okupatorsko zločinačkoj tvorevini sao krajini na tuđoj Hrvatskoj zemlji.

„Kreće armija najjača na svetu, kreće armija u osvetu. I jednom zauvek, armija Srpska, i jednom zauvek sve će da vas smrska.“ - pjevao je Bajaga poslije oslobodilačke akcije Maslenica svojim četnicima.

Znači smrskaj, smrskaj Hrvata!

hit spot Vukovar – aero snimka smrskanog Vukovara: "Što ste hteli, to ste i dobili."

Kakve koristi sve ovo navoditi kada ove pjesme nisu pjesme mržnje, jer ih nema na portalima i ekranima Matije Babića i Denisa Latina.

Trećejanuarski riječki gradonačelnik je s opisanim Bajagom novu 2010. dočekao na riječkom korzu.

RIJEČKI NOVI LIST SLAVIO JE SRPSKU NOVU GODINU

„Da li nam je trebala muzička grupa iz Srbije da bi nas zabavljala za doček Nove godine? Tko vam sjedi u odboru za kulturu koja nam u Rijeci prosipa ekavicu i odnosi 30.000 Eura? Zašto ignorirate poruke iz braniteljskih udruga Rijeke? Znete li da je Bajagin nastup povrijedio osjećaje mnogih građana Rijeke?“ - pita se riječki branitelj Đorđo Blečić u pismu upućenom gradonačelniku.

ku, a koga je objavio jugoidni – srboidni (isto) Novi list, baš 13.01.2010. kako bi njime zabavljao svoje čitatelje, a koja zabava bi bila u funkciji dočeka još jedne, ovoga puta srpske Nove godine: 14.01.2010.

Bajagin nastup u zagrebačkoj CIBONI 25.04.2010. moguće se poklapa sa srpsko – pravoslavnim uskrsom a na koncertu se moguće pojavi i "mnogo obrazovani" novi predsjednik Josipović s crvenim jajima u rukama, za tucanje s Pupovcem i Stanimirovićem, zakičenima slavnim izjavama.

„Oslobođena je vukovarska bolnica posljednje ustaško uporište“. (Stanimirović)

"Izdržite još malo". (Pupovac - prema svjedočenju međunarodnog predstavnika ovo je izjavio spomenutim okupatorima teroristima kada ih je posjećivao na terenu, Hrvatski list 2009. god.)

Kada smo u uvjetima globalo-okupacije i kapitulacije ostali i bez puške na svom ramenu, i bez lisnice u svom džepu, i bez

pameti u svojoj glavi, pitamo se, dali će i u Zagrebu kao u Rijeci sve završiti objavljivanjem prosvjednog pisma jednoga branitelja, ili će ipak proraditi povrijeđeni nacionalni i moralni osjećaji, ne samo branitelja nego i svih poštenih hrvatskih građana žrtava Bajagine velikosrpske agresije.

Vukovar 1991.

UZROCI RASPADA JUGOSLAVIJE (2. dio)

prof. Filip Ćorlukić, Pula

Etničko je podrijetlo materijalna, biološka činjenica, dok je nacionalnost (kao i religija) osobno opredjeljenje koje subjektivno postoji **samo u svijesti svakog pojedinog čovjeka**. Ona je potpuno iracionalan **psihološki pojam**, pa se tumačenja moraju oslanjati i na psihologiju. Stoga je početkom dvadesetog stoljeća predložena slijedeća definicija pripadnosti nekoj naciji: **„Pripadnik neke nacije je onaj, koji se osjeća pripadnikom te nacije.“** To je kasnije prihvaćeno i u OUN, što emocionalno opterećeni nacionalisti oštro

osporavaju, povremeno uopće ne priznajući nekoj zajednici „pravo“ da se proglašava nacijom. Tako, na primjer, Turci ne priznaju Kurdima pravo na kurdsku nacionalnost, tvrdeći da su oni „*Zapravo Turci, koji su zaboravili turski jezik*“. To osporavanje prava na nacionalnost, uzrokom je mnogih sukoba, a u tek minulom tragičnom ratu u Hrvatskoj, a posebno u BiH, to je dovelo do pravog košmara suprotstavljenih nacionalnih ideologija.

Ovo dokazivanje nacionalne posebnosti posebno je burno kada se događa u okvirima neke postojeće države, jer najčešće vodi težnjama ka odvajanju. Te su težnje u mnogim slučajevima potpuno logične i opravdane – na primjer borba najstarijeg autohtonog naroda Evrope: *Baska* za neovisnost. Međutim, tu su nemiri i zlob, što je za podsvesne emocionalne porive plodno polje djelovanja, poglavito kada nacionalni vođe i vjersku pripadnost proglase temeljem svoje nacionalnosti. I kršćanstvo i islam nadnacionalne su, općeljudske religije, a protagonisti ovih „vjerskih“ sukoba najčešće su pripadnici upravo tih religija.

Ostavimo povijesti sulude, međukršćanske „vjerske“ ratove u Evropi. Dvadeseto je stoljeće sve više ispunjeno ovakvim sukobima. Indija je nazvana po velikoj rijeci *Ind*, kolijevci kulture stare preko pet i pol tisuća godina, a ta se rijeka više ne nalazi u Indiji, nego se skoro cijelim tokom nalazi u Pakistanu, koji se od Indije odvojio na čisto vjersko-nacionalističkoj osnovi! Te su dvije države od tada

Trogir

stalno u sukobu zbog Kašmira, koji je pretežno muslimanski, a ostao je u Indiji. Po ustaljenoj praksi: „zavadi pa vladaj“, tu su religijsko nacionalnu svijest „budili“ Englezi. Tako se nakon prestanka engleske vlasti, od Indije odvojio i istočni dio Bengala, danas država Bangladeš. No, tu nije granica iracionalnosti. Građani Pakistana, ali i Iraka pripadaju dvjema islamskim sljedbama: *šii-tima* i *sunitima*, pa se i oni bore za prevlast – na plemensko-vjerskoj osnovi. Vjersko-nacionalni sukobi u nesretnom Iraku, Indoneziji i drugdje, nastavljaju ovaj košmar. U svemu tomu uvijek ostaju iracionalne

uzajamne ocjene: „Mi nismo kao oni, mi smo bolji, oni su za nas opasni..“, koje automatski potiču instinktivni program obrane zajednice, a to znači i jedinstvo i potpuno odsustvo racionalnih procjena. Sve zapravo ovisi o tomu što misli „vođa“.

Pojava pojma nacije povijesno je nova, pa je u početku buđenja nacionalne svijesti narod obično zbunjen. U svijesti tih ljudi još nema nikakvog takvog osjećaja zajedništva, pa je bilo nužno ulagati dugotrajne napore. Buđenje nacionalne svijesti najranije je započelo u zapadnoj Evropi, a u ostalim dijelovima tek od sredine 19. stoljeća. To traje i sada u cijelom svijetu, često burno i krvavo.

Općenito uzevši, ovakva kakvu susrećemo, svijest o nacionalnom zajedništvu spada u ideološka zajedništva, kao što su, na primjer fašizam i komunizam, a u to spadaju i sva ona ideologizirana vjerska zajedništva („samo naša vjera je prava“), kao i ona vrlo česta; kada narodna zajednica vjeru uzima za svoju glavnu osnovu posebnosti – premda to s etničkim, krvnim zajedništvom nema apsolutno nikakve uzajamne povezanosti. Sve ove ideologije, od kojih je nacionalizam svakako najmoćnija i u svojim nastojanjima najučinkovitija, prvenstveno se zasnivaju na usmjerenosti sebi i ponosu sobom, uz istovremenu oštru suprotstavljenost drugima: „*Jer su nam oni opasni neprijatelji*“. Takav temeljni stav čak i bez ikakvih stvarnih povoda unosi u zajednicu strah i nesigurnost, što na višem stupnju intenziteta dovodi do slijepog jedinstva i podvrgavanja vođi. Što će se dalje događati, najviše ovisi o tomu je li

vođa imalo razuman, ili je i sam zaslijepljen ideologijom, i/ili pohlepom za vlašću i slavom. U takvim je slučajevima tragedija neizbježna, a ilustrativni su primjeri takvih nesreća Hitler i Milošević.

U psihološkom fenomenu osjećaja nacionalnog jedinstva nema mjesta osobnosti integralne ličnosti, odnosno čovjeka kao posebnosti. Nacionalizam je „svezder“, uzimajući sve što bi mu moglo pomoći pa, na žalost, i religiju. Đavla uvijek prikazujemo vrlo ružnim i zastrašujućim, no svakomu je čovjeku njegov demon, ili đavao, vrlo lijep i poželjan. Sjetimo se biblijske Eve, a vrlo česta je izreka: „Lijepa kao grijeh“.

Takozvani „vjerski ratovi“ između evropskih kršćana, kao i šiitsko-sunitski, samo su jedan vid onoga što se u stručnim krugovima naziva integrizmom, a ispravnije bi ga bilo nazvati: „religijskim nacionalizmom“.

Divljanje ekstremnih nacionalizama često pripisuju samo primitivnim društvima. No pojava takvog nacionalizma spada u područje socijalne patologije i, pod određenim okolnostima, za svaki narod postoji opasnost da joj podleže. Njemački je narod sigurno bio jedan od kulturno, civilizacijski i gospodarsveno najprosperitetnijih naroda svijeta. No kad se taj narod poslije I. svj. rata našao u velikoj nevolji, zavladao je opća nesigurnost, a samim time i strah.

Da se tada pojavio neki inteligentan i razuman čovjek, sve je moglo biti drukčije. No pojavio se primitivni i frustrirani austrijski kaplar Hitler, izvrstan glumac, koji je neverbalnim utjecajem i emotivnim govorima, znao pokrenuti instinkt obrane. Obećao im je blistavu budućnost i dao potpuno jasne smjernice. Suludost tih ciljeva i putokaza do njih, u takvim emocijama nabijenim psihološkim uvjetima većina Nijemaca uopće nije zapazila. Genetski u mozgu ugrađeni program (softver) obrane bio je pokrenut punom snagom. Ljudi su prigušili svoj integritet (osobnost i razum) i priključili svoj komputor-mozak na vođin, u cijelosti prihvaćajući odredbu: „*Führer denkt für uns*“ (Vođa misli za nas). U strahovitom

Trogir

ratu stradali su ne samo okolni narodi, nego i sam njemački narod – kao nikada ranije u povijesti.

Sovjeti su bili sljedbenici ideologije internacionalnog socijalizma pa su umjesto jedinstvene nacije imali svoju ideološku varijantu homogenizacije: „Proleteru svih zemalja ujedinite se!“. Posljedice iste.

Iz prethodnog se izlaganja ne bi smjelo zaključiti da i sama svijest o svojoj nacionalnosti spada u socijalnu patologiju. To uopće nije točno. Opasna je samo psihološka lakoća spontanog prihvaćanja zbu-

potrebe te svijesti, kojom se ljudi smišljenom ideologizacijom dovode u stanje iracionalnog, emotivnog nacionalizma – a on može biti vrlo opasan. Snaga emocionalno ujedinjene zajednice može biti zaista ogromna i ne smije se ostaviti izvan kontrole razuma. To je slijepa snaga, kao vatra. Pod kontrolom razumnih vođa dobar je sluga, ali ako je prepustimo častohlepim vođama, koji će je poticati da prijeđe u stanje požara, katastrofa je neminovna. Na žalost, tom snagom prečesto upravljaju zlikovci, ili čak pravi psihopati.

3. ETNIČKA I NACIONALNA PRIPADNOST NARODA BOSNE I HRVATSKE

Umjesto mirnog „razdruživanja“, ratovi za odvajanje od Jugoslavije vodili su se uglavnom u Bosni (povijesno ime za BiH) i Hrvatskoj, a budući da je Bosna, na žalost, u svjetskim razmjerima jedan od najilustrativnijih primjera nastanka nacionalnih podjela, bez ikakvih politikanskih namjera u ovaj ću prikaz zbog povijesnih činjenica pridružiti i Hrvatsku.

Današnji stanovnici Bosne i Hrvatske potomci su starosjedilaca, uglavnom Ilira i raznorodnih rimskih naseljenika, te ranije doseljenih, ali neorganiziranih slavenskih plemena, od kojih je zadnje došlo manje, ali vojnički dobro organizirano pleme Hrvata, koje je uspostavilo početke države i dalo joj ime. U to vrijeme više nije bilo velike seobe naroda, a bez obzira da li su ranije negdje imali svoju državu, obzirom na svoju malu brojnost **nisu mogli dati i neki značajniji genetski doprinos.**

KVARENJE HRVATSKOGA JEZIKA (1. dio)

dr. Atif Hadžikadić, "Novi behar",
br. 2, Sarajevo, 15. siječnja 1945.

Hrvatski književni jezik postao je od narodnoga govora. On se pomalo od njega udaljuje razvijajući se svojim načinom. Ipak narodni jezik ostaje jedan od stalnih izvora njegova bogaćenja i razvijanja u jezičnom i u stilskom pravcu bilo unošenjem novih rieči ili ponovnim oživljavanjem izvornih značenja ili iznošenjem slika iz različitih odsjeka narodnoga života, da se njima osvietli eno, o čemu se govori.

Ljepota i duh hrvatskoga jezika, njegova čistoća i njegov umjetnički unutrašnji život osobito se odlikovao u Bosni, gdje je jezično osjećanje istančanije i razvijenije i gdje dolazi do izražaja u jačoj mjeri narodni govor unoseći ugodnu svježinu i oštrinu u književni jezik. Ova se, izvornost i ljepota hrvatskoga jezika u Bosni nažalost pomalo gubi i ruši u novo vrijeme, u čemu se odražuje nestajanje osjećaja za rieči, izraze i pravilnost narodnog govora kao osnovice našega književnog jezika.

U novije vrijeme jezik prima dosta tuđih osobina, te Bosna, zemlja bogatoga narodnoga blaga: pripovjedaka, junačkih pjesama i sevdalinki s iztočnjačkom elegičnom žicom prima nesvjestno pod stranim utjecajem u svoj jezik nove boje i novi ritam na štetu pravilnosti, ljepote i čistoće narodnoga jezika, koji se odlikovao svojom klasičnošću. Sada je zavladała neka površnost i zanemarivanje jezičnih ljepota te izčezavanje smisla za osjećaj jezičnih osobina i pravilnosti. **Tako se javljaju čudovišta, iz kojih se rađaju kojekakve jezič-**

ne nakaze i nemogućnosti.

Danas se mnogo griši u upotrebi rieči i oblika u književnom jeziku, pa i u načinu spajanja rieči u rečenicu. Oni, koji te pogrješke čine, svakako ne osjećaju i ne znaju, da griše. Moguće je, da u ovakim slučajevima i sama opomena može biti od koristi, te da naši novinari i pisci bolje pripaze u svome jeziku pa da izbjegavaju nepravilnosti. Ovo zlo treba liečiti, jer **mnogi naši pisci zanemaruju osnovna pravila hrvatske gramatike i stilistike** zaboravljajući i one stvari, koje su već davno utvrđene i na čistac izvedene, te ih nitko ne bi smio gubiti iz vida. Stoga bi trebalo očekivati, da se nitko ne laća pera prije nego što se uputi u najpotrebnije gramatičke, sintaktičke i stilističke osobine narodnoga govora. Treba uvijek imati na umu staro pravilo, da na stolu svakoga dobrog književnog radnika valja da stoje tri pomagala, a to su: **slovnica (gramatika), pravopis i rječnik**, koji oživljuju interes za pravo jezično osjećanje i koje bi trebalo u današnje doba mnogo upotrebljavati.

Istina je, da je jezik živ organizam, koji se neprestano mienja i razvija prema duhovnim potrebama naroda primajući i odbacujući neke rieči po zakonima i u duhu narodnoga jezika ili dajući nekim riečima novo značenje. Ali pri tome **ne smije jezik dospjeti previše pod strane utjecaje i činiti nasilje unošenjem nenarodnih osobina**. Na taj način nastaje potreba čišćenja svakidašnjeg govora od nagrda, koje mu zadaju svoji ljudi, što bi bila dužnost svih obrazovanih sinova kao i naše škole, jer bi svaki pismeni čovjek morao da se zanima za ove stvari.

Ne može se ni zamisliti, da bi tko hotimice nevaljalo pisao, jer bi to značilo, da netko voli nositi prljavo rublje negoli čisto ili da voli hodati neumiven i nepočestljan. Poznata je izreka, da je čovjeku odieło isto ono, što je književnosti jezik, pa kako prirodno svaki čovjek želi - imati liepo odieło, tako bi trebalo da želi da mu i jezik bude liep. Pogrješke se čine nehotice i nesvjestno i ne sluteći, da se od takva pisanja zgraža svatko, u koga ima još

osjećaja za čistoću svoga dragog materinjeg jezika.

Naša dnevna književnost t. j. naše novine i časopisi uvlače po tuđem kalupu gomile rieči i izraza kao i veliku množinu pogrješaka u pisanju te bi upravo bilo nemoguće izbrojiti sve grieh našega pismenog jezika. Treba iztaknuti, da se čistoća, ljepota, pravilnost i **originalnost jezika ne sastoji od pojedinih rieči, već od valjanog slaganja rieči u rečenice i izraze**, jer je duša jezika u načinu, kako se sve to veže i slaže u rečenici i **da li se to protivi najosnovnijim zakonika hrvatskoga jezika.**

Hrvatska u doba kralja Tomislava

ZAKONI NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (2. dio)

ZAKONSKA ODREDBA

o mirovinama obitelji državnih i samoupravnih službenika, paliti u borbi za oslobođenje hrvatskog naroda i za obranu državne nezavisnosti Nezavisne Države Hrvatske.

§ 1.

Obitelji državnog ili samoupravnog službenika koji u službi oružane sile Nezavisne Države Hrvatske odnosno ustaških pričuvnih bojni padne ili umre od posljedica rana, zadobivenih u borbi s **četničko-komunističkim odmetnicima** ili bude ubijen po **četnicima-komunistima** usljed njihove djelatnosti, priznaje se obiteljska mirovina, koja bi joj pripadala, da je službenik, od kojega izvodi pravo na obiteljsku mirovinu, navršio trideset i pet godina državne odnosno samoupravne službe i postigao I. plaćevni stupanj najvišega razreda, do kojega bi u svojoj struci mogao redovito napredovati, a ako je bio u zvanju sa sveučilištnom izobrazbom, I. plaćevni stupanj V. činovnog razreda. Ovo vrijedi za slučaj, da je obitelj u času smrti službenika stekla pravo na obiteljsku mirovinu prema propisima, koji vrijede za stjecanje prava na obiteljsku mirovinu iza državnog odnosno samoupravnog službenika.

Obitelji takva službenika, koja nije stekla pravo na obiteljsku mirovinu, priznaje se obiteljska mirovina u visini djelatnih beriva, na koja je službenik imao pravo na dan svoje smrti, bez doplataka za ženu i djecu prema propisima §§ 13., 14. i 24. zakonske odredbe o svrstavanju, berivima i mirovinama državnih službenika od 27. studenoga 1941. broj CDXXXVII-2115-Z-1941.

§ 2.

Odluku o obiteljskoj mirovini iz § 1. u pojedinom slučaju izdaje nadležna oblast za ustanovljivanje mirovine na temelju predhodne odluke Predsjedništva vlade o tome, da je državni odnosno samoupravni službenik, od kojega obitelj izvodi pravo na mirovinu, pao odnosno umro na način, naveden u § 1.

§ 3.

Propisi ove zakonske odredbe odnose se na sve slučajeve iz § 1., koji su nastali nakon osnutka Nezavisne Države Hrvatske.

§ 4.

Dobivanjem obiteljske mirovine prema propisima ove zakonske odredbe prestaje pravo na dobivanje mirovine, obskrbnine ili druge trajne pripomoći na teret državne blagajne, koja bi takvoj obitelji pripadala na temelju drugih propisa.

§ 5.

Ova zakonska odredba zadobiva pravnu moć danom proglašenja u Narodnim novinama, a njezina se provedba povjerava svima ministarstvima, svakome unutar njegova djelokruga.

U Zagrebu, 9. svibnja 1942.

Poglavnik Nezavisne Države Hrvatske:

Dr. Ante Pavelić, v. r.

Broj: CXXXIC-1002-Z-1942.

Državni rizničar:

Dr. Vladimir Košak, v. r.

Ministar pravosudja i bogoštovlja:

Dr. Mirko Puk, v. r.

(Narodne Novine br. 104. od 11. V. 1942.)

Skupina franjevac koji su odvedeni "Via Split" i kasnije umoreni. 1. red: fra Andrija Jelčić, fra Radoslav Vukšić, fra Bonifacije Majić, fra Fabijan Paponja 2. red: fra Leonard Rupčić, fra Miljenko Ivanković, fra Melhior Prlić, fra Fabijan Kordić i fra Mariofil Sivrić

GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (8. dio)

Ulomci iz knjige - **Ivo Omrčanin**.
"Hrvatska 1941.", 1., 1989.

Što se tiče Engleske, Jugoslavija vrlo dobro zna da s njene strane ne može očekivati ništa korisno. Ako će doći do stvaranja balkanskog fronta, za to neće biti odgovorna Jugoslavija nego Njemačka. U takvom će slučaju Njemačka imati na Balkanu u Jugoslaviji neprijatelja uz Tursku i Englesku. Ako Njemačka ne bi htjela vjerovati u jamstva koja Jugoslavija pruža, naime, da će se suprotstaviti miješanju Engleske u balkanske odnose, onda bi jednako opravdano mogla i Jugoslavija reći da nema povjerenja u njemačka jamstva, koja se odnose na obećanja da Njemačka neće, ako bi joj ustrebalo, jugoslavensko područje upotrijebiti na način koji bi doveo do narušavanja vrhovništva države. Ministar Jukić zatim me je uvjeravao da su predsjednik vlade Simović i ministar vanjskih poslova Ninčić podnijeli u ime vlade izjavu nadležnim njemačkim krugovima da Jugoslavija priznaje sve međunarodne ugovore uključujući, dakako, i trojni ugovor. Ministar Jukić naglasio je da je ovakova izjava vlade koja je nastala iz otpora prema trojnom ugovoru gest, koji bi trebao biti zapaužen i s njemačke strane. Ministar Jukić obavijestio me je da je talijanska strana spomenula mogućnost možebitnog Mussolinijeva posredovanja. Tim se i službeno potvrđuje vijest koju sam javio u svome izvješću br.1073/41 P-51 dana 2. travnja 1941. Na pitanje da li misli da će se pronaći mirno rješenje, ministar Jukić odgovorio je da je s jugoslavenske strane učinjeno sve, i da zavisi od Njemačke hoće li se zadovoljiti time što Jugoslavija može pružiti. Pitalo sam ministra Jukića kako stoji s pitanjem Hrvatske. Ministar Jukić je izjavio da Hrvatska smatra da je njezina sudbina povezana sa Srbijom, što se podrazumijeva i iz zaključaka donesenih od nadležnih hrvatskih političkih rukovodilaca. Danas ili sutra dolazi u Beograd i dr Maček. Bio je pronađen zajednički jezik u unutrašnje-političkim državnim pitanjima, koji se temelji na tome da će ova vlada ne samo potpisati srpsko-hrvatski sporazum nego će ga i proširiti. U slučaju sukoba, rekao mi je dr Jukić, cijela će se Jugoslavija jedinstveno suprotstaviti napadaču. Ovo izvješće podnosim nakon razgovora sa

**Nijemci
u Zagrebu**

službenim licem ministarstva vanjskih poslova, savjetnikom dr Mačeka u vanjskopoličkim pitanjima. Iz izvješća se vidi da je Maček primio stavove onog dijela svojih političkih suradnika - tj. bana Šubašića i glavnog tajnika svoje stranke Krnjevića - koji su zastupali stavove jedinstva

Jugoslavije i proširivanja autonomije u okvirima Jugoslavije. Ministar Jukić me je obavijestio da će izjava o unutrašnje-političkim i vanjskopoličkim stavovima Jugoslavije biti objavljena večeras ili sutra. Zatim je preda mnom izjavio da je optimist i da vjeruje da će doći do umirivanja položaja jer Jugoslavija, ma koliko bila riješena oduprijeti se napadu, ipak želi ispuniti sve uvjete da bi došlo do smirivanja, tj., uklonit će englesku promičbu u Jugoslaviji i pružit će jamstva da iskrcavanje engleske vojske u Solunu smatra narušavanjem svoje interesne sfere.

Ovako izgleda službeni stav. Međutim, od Njemačke zavisi hoće li ovaj stav smatrati za prihvatljiv i dovoljan. Čini se, međutim, da Jugoslavija nema kod Njemačke kredita, koji je izgubila, dopustivši da je engleska promičba dovede čak dotle da inzultira njemačkog poslanika, da uništava njemačke turističke agencije i da odobrava objavljivanje članaka pisanih nedvomisleno borbenim tonom s ciljem izazivanja borbenog raspoloženja i pripremanja tla vojnom sukobu."

Nijemci su pojačali svoje ponude Mačeku za proglas nezavisne Hrvatske pa ga je posjetio Malletke s Derfflerom da mu ponovo iznesu nalog Ribbentropa da ga pridobiju. Kada mu je Maček izjavio da ide u Beograd, Malletke mu je **ponovio da za Njemačku u obzir dolazi samo nezavisna država Hrvatska** i molio ga da odustane od svoje odluke o ulasku u vladu, koja **u cijelosti nije za Njemačku prihvatljiva**. Malletke je onda uz potpis generalnog konzula Dr. Freundta poslao u Berlin slijedeći brzojav:

Za ministra vanjskih poslova: Malletke je imao danas u podne razgovor s Mačekom. Ovaj je izjavio:...

BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (14. dio)

Martina Grahek Ravančić, magistarski rad, prof. dr. sc. Ivo Goldstein, mentor, Zagreb, 2006.

Većina izbjeglica krenula je iz Zagreba 7. svibnja 1945. Istog dana u sklopu Prosvjetne bojne, na povlačenje je krenuo i Danijel Crljen. Iz dnevnika saznajemo: "Poslije Vrapča, utonula su naša kola u pravu rijeku velikog mnoštva. (...) Dokle mi je oko dopiralo naprijed i natrag, crnila se je cesta zakrčena vojnicima u manjim ili većim postrojbama ili osamljenima, civilima obaju spolova i svake dobi, automobilima, kolima, biciklima ¹(...)." Isti opis ostavio je i Tomislav Koševac navodeći da **se vidjela samo cesta puna zaprežnih kola, vojnika i civila**, između kojih su jedva krčile put pojedine vojne jedinice kao i motorna vozila². Stjepan Slipac, koračajući u koloni, postao je "samo beznačajni dio beznačajne i bezoblične mase svijeta **koja se kretala više inercijom nego vođjom**."³

Svog puta preko Črnomerca, Vrapča, susedgradskog mosta i Zaprešića prema Sloveniji prisjeća se Miljenko Perić, koji navodi kako se je najveći dio zbjega kretao pješke ili motornim vozilima. **Na povlačenju su se našle kolone HOS-a, njemačke vojske, te građanstva. Izgledalo je da je svako uvjeren kako će se u najviše 48 sati susresti s Englezima i staviti im se na raspolaganje.** Putovi su bili zakrčeni raznim teškim vozilima, koje je vojska ostavljala iza sebe.⁴ Istu nadu izražavaju sjećanja domobranskog natporučnika Branimira Vidmara: "(...) Izgleda da je svatko uvjeren, da ćemo u najduljem roku od 48 sati susresti se sa Englezima i staviti im se na raspolaganje, a **kako je to tvrdila propaganda još prije polaska iz**

Zagreba. Vjerojatno, da je upravo radi toga i pošlo prema Sloveniji toliko građanskog svijeta pješice, ni ne sluteći (...)."⁵

Posljednje vojne postrojbe NDH Zagreb su napustile 8. svibnja (istog dana u grad ulaze partizanske jedinice), povlačeći se preko Sljemena i Podsuseda i tako obilazile grad. U samoj zalaznici, s **Vjekoslavom Luburićem kojemu je naredeno da onemogući bilo kakav otpor, kako bi se sačuvalo grad**, našao se i Nikola Pavelić, koji iznosi: "bio je to grad tuge i pustoši, s rijetkim prolaznicima, odnosno stanovnicima, koji su u kućama očekivali teške nadolazeće dane."⁶ Prazne ulice 8. svibnja spominju i iskazi objavljeni u knjizi "Hrvatski holokaust".⁷ S druge strane Aleksandar Vojinović u knjizi "Zločin je bježao na zapad", koncipirajući čitalački "dopadljiv" tekst, opisuje 8. svibnja kao "Najduža noć Zagreba u Drugom svjetskom ratu. Samo još jedna noć i jedno jutro do – slobode. Grmljavina topova sve bliža, kao da nailazi prošetna oluja."⁸ Prema više navoda s radio postaje pročitano je proglašeno kojim se obavještava da su partizanske jedinice u predgrađima, te da se ne izlazi na ulice, ali i da građanstvo "čuva grad od rušenja, paljevine i pljačke, da ne dozvoli ogorčenom neprijatelju da ga odvođa sa sobom."⁹ **Još 9. svibnja vodile su se žestoke borbe 181. njemačke divizije i pripadnika 7., 8. i 9. divizije HOS-a s partizanima (I. JA), sjeveroistočno od Zagreba i po Zagrebačkoj gori**,¹⁰ nakon čega su u Zagreb ušle prve čete X. korpusa. Nakon ulaska JA u Zagreb, na Zagrebačkoj gori našao se i Stanko Lasić. U svojim zapisima opisuje: "Jugoslavenska je armija tog dana ušla u Zagreb, ali ovdje još idu vojske, svakakve. Ni u koga ne možeš imati povjerenja, **posvu-**

da mrtvi ljudi. Nailazimo na sebi slične vojnike i civile, naoružane, pričaju jedni drugima tko je sve stradao, **svi se skrivaju od ustaša i partizana**, jer ovi, jedni i drugi, čiste, likvidiraju."¹¹

¹ D. CRLJEN, "Bleiburg", *Hrvatska revija*, 265.; Vidjeti i: *Bleiburška tragedija hrvatskog naroda*, 263.-268.; D. ŠAKIĆ, *S Poglavnikom u Alpama*, 7.-25.; A. VOJINOVIĆ, *Zločin je bježao na zapad*, passim.

² Tomislav KOŠEVAC, "Posljednja bitka", *Hrvatska revija*, god 33., sv. 2, München – Barcelona 1983., 264.

³ S. SLIPAC, *Svjedok. Moj križni put*, 31.-32.

⁴ Miljenko PERIĆ, *1945. – 1995. Bleiburg. Svjedočanstvo* (Zagreb 1995.), 20.

⁵ A. VOJINOVIĆ, "Tragični finale rata", u: *Otvoreni dossier: Bleiburg*, ur. Mirko Grčić (Zagreb 1990.), 71. Ista sjećanja koristi i u knjizi *Zločin je bježao na zapad*, passim.

⁶ Nikola PAVELIĆ, "Tragom krvi i užasa", u: *Bleiburg: uzroci i posljedice*, 192.-193.

⁷ J. I. PRCELA, D. ŽIVIĆ, *Hrvatski holokaust*, 436., 440.

⁸ A. VOJINOVIĆ, *Zločin je bježao na zapad*, 191.

⁹ N. LENGEL – KRIZMAN "Oslobođenje Zagreba", u: *Oslobođenje Hrvatske 1945. godine*, 282.-283.; Vidjeti: J. I. PRCELA, D. ŽIVIĆ, *Hrvatski holokaust*, 436.-437.

¹⁰ M. MORAČA, "Operacije Prve i Treće armije u završnoj ofenzivi oslobođenja Jugoslavije", u: *Za pobjedu i slobodu*, 160.-161.; Milan MARUŠIĆ, *Žrtve komunističkih zlodjela na sljemenskim stratištima: Bolnica Brestovac, Gračani, Zagreb, svibanj 1945.* (Zagreb 2002.), 149.-188., 226.-240.

¹¹ Stanko LASIĆ, *Autobiografski zapisi* (Zagreb 2000.), 164.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (34. nastavak)

Prema knjizi: **Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 59

(39) NOVA GODINA. Kako treba pisati: nova godina, Nova godina ili Nova Godina? - Ako se misli nova godina (na pr. 1942.) za razliku od stare godine (u ovom slučaju 1941.), t. j. ako se uzima riječ **godina u pravom značenju, pišu se obje riječi malim slovom: nova godina**. Ali ako se ne misli godina (vremensko razdoblje od 365 dana), nego samo njezin prvi dan, t. j. **1. siječnja (blagdan), onda se pišu obje riječi velikim slovima: Novu Godina**, jer je u tom slučaju taj izraz postao vlastito ime, u kome druga riječ (godina) nema pravo svoje značenje, pa se i ona piše velikim slovom (kao na pr. riječ "gora" u imenu sela Gučja Gora). Prema tome opravdano je i pisanje: to je bilo na Staru Godinu, t. j. na Silvestrovo (31. prosinca). Ali: želim, da nam *nova godina* bude bolja od *stare*.

JEZIČNI SAVJET br. 60

(40) PREDUZIMANJE. "...da u novoj godini 1942. mjesto pojedinačnog-revolucionarnog rada i vlastitog *preduzimanja* organizira..." **Mjesto srpske riječi *preduzimanje* trebalo je hrvatski reći: poduzimanje**. Tako nije hrvatski ni *preduzeće*, nego *poduzeće*, nije *preduzimač* nego *poduzetnik*, nije preduzimljiv nego *poduzetan* i sl. (v. Guberina-Krstić, razlike, str. 166.).

DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (10. dio)

Radoslav Lopašić, "Matica Hrvatska", Zagreb, 1888.

Tko je prvi begu došao ili prvi za neprijateljem pošao, kršćansku glavu odsjekao i kršćanina živa dopremio, taj je bio begu miliji, a nagrada mu nije izostala.

Na koliko poznajemo ličke Turke iz pjesme, **njihov je obiteljski život bio čist i uzoran**. Žene i kćeri ljube i štuju svoje muževe, odnosno roditelje i braću; požrtvovne su do kraja, pa i prave junakinje. Mnoga djevojka ide za brata na mejdan, ili nosi barjak pred četom, dakako preobučena na mužku. Mnoga majka pregara sinove kao prava Špartanka.

Malo koji lički Turčin imao je više od jedne žene. Spominju se u pjesmi junaci, koji su imali Turkinju i **Vlahinju za ženu, ali se potonja nije poturčila. Malo kada udao je otac kćer proti volji njezinoj, već je ona uzela vjerenika, kojega je voljela. Po svemu se vidi, da su bili lički Turci zdrava i jedra čeljad, u obiteljskom i društvenom životu moralni i uzorni**, te samo zbog vjerskog fanatizma goropadni i kadšto okrutni u borbi s obližnjimi kršćani.

Dok su Turci raj u više trebivali za obranu Like od vanjskih navala, **postupali su s njom obzirno i blago**; ali pošto su svoje gospodstvo po nešto učvrstili, bilo je turskim kmetima kojekako. Nesmiljeno je postupao s rajom novi beg u Ribniku god. 1609., a kmetovi, nemogavši toliki zulum podnositi, pobune se proti begu, ubiju njegovih pet delija i obsjednu bega u tvrdji Ribničkoj. Beg nekako pobježe iz kule, a kad je na tužbu begovu htio paša Banjalučki kmetove kazniti i vojskom na njih se spremio, pobješkoše njih 550 ovamo pod Brlog. Već je tada namjeravalo i više Vlaha, naročito knez Topčić sa 80 porodica, naseliti Podgorje; tri godine kasnije uskočilo je mnogo raje u okolicu ogulinsku.

VLASTITA IMENA (38. dio)

„*Hrvatski pravopis*“, Zagreb, 1944.

Primjeri:

A. Zemljopisna imena: a) Ivan-planina, Bilo-gora, Kraško gorje, Sveto brdo, Ksaverska dolina, Panonska nizina, Arapska pustinja, Sarajevsko polje, Crna rijeka, Babin potok. Plitvička jezera, Kutijezercer, Britanski imperij, Austro-ugarska monarhija, Južno-mostarsko blato (blato = jezero), Jadransko more,

Sjeverno ledeno more, Atlantski ocean, Panamski kanal, Dugi otok, Sundajsko otočje, Balkanski poluotok, Sjeverni rt, Bakarska draga, Tršćanski zaljev, Perzijski zaton, Kraljičino vrelo (kod Senja), Modra spilja, Sveta zemlja, Papinska država, Dubrovačka republika, Turska carevina, Istočnorimsko carstvo, Britanski imperij, Austro-ugarska monarhija, Južno-mostarsko blato, frička unija, Savez sovjetskih socialističkih republika.

BAZALO (30. nastavak)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Iste večeri je došao did Perjas, da ga zamieni u mlinu, jer je nastupao didov red. Inače je slao svoje mlađe, da mlinare, no danas je namjerice pošao sam glavom, jer je želio, da se porazgovori s Ivanom. Njih su dva i inače češće pripoviedali, odnosno - češće je Ivan razgovarao s njim nego bilo s kim drugim. Volio ga je, jer je bio ne samo najstariji, nego jer je imao posebni, posve neobičan način govora s Ivanom. Na drugima je on opažao gdje- kad i podrugljiv smiešak, a naj- češće drhtaj mišića na

licu, koji je jasno pokazivao i nevjerovanje i nepovjerenje i neodlučnost, a to ga je veoma smetalo, pa je s tog izbjegavao razgovor, gdje baš nije bio neobhodno potreban. U tom je pogledu did Perjas bio velika iznimka. S njim je rado vazda pripoviedao:

ne samo da bi ga bio mogao slušati dulje nego ikog drugog, nego se je i sam upuštao u razgovor, što inače nije za njega bilo nego - iznimka.

Perjas je nosio krepko i ponosno svoje sjedine, uzpravnih leđa i uzdignute glave, te se činilo, da s godinama, u visokoj starosti, ne opada, nego uprav obrnuto: da postaje sve muževniji, sve odlučniji, postojaniji i jači.

Tako je stupio i u mlin. Ivan ga nije primietio, jer je bio zabavljen čišćenjem prostora oko kamena, a čuti ga nije mogao od silne buke vode i mlinova. Bio je sam i sve pripremao, da može svom sljedniku predati mlin u redu, i ujedno, da pokupi sve brašno, koje još njemu pripada.

- Esi li, junače?! - viknuo je did Perjas, što ga je grlo nosilo, no to je bilo kao da je vikao u provaliju. Ivan se nije ni ganuo, nego je dalje mirno s peruškom veoma uzžurbano i pažljivo hvatao svaki prah brašna i gonio ga na rub ograde.

- Izdadoše te i nos i uho! - vikne did još jače zdrma Ivana i nasmije mu se u lice, kad mu se je začuđen okrenuo. Trgao se je i naglo se uzpravio, jer još nije bilo vrieme, da did nastupi svoj red.

- Metem brašno! To j' još od našeg ujma! - odgovori Ivan, razvalivši vilice od uha do uha i prinievši se posve didu Perjasu.

- A nu! - potvrđuje did, iako nije ni slova razumio, pa odmah nastavlja: - Idem, reko, da vidim, kako to naš Ivan mlinari! A i nemam drugog posla, na redu i esam, pa - eto, tako ---

- Mam ću ja, pa ti unda nastavljaj.

- Ne ću siditi! - brani se did, jer je pomislio, da ga Ivan, posve

naravno, nudi, da sjede, dok on dovrši s čišćenjem mlina. - A i ti bi moga to puštati, pa da idemo van. Još je sunce vani!

- Ne bi ja ovo ni meje, al se pustito nakupi, pa j' unda i blatno i svakako - izpričava se Ivan, jer je pomislio, da bi did mogao zamjeriti, što on tako pažljivo i pomno mete svaki prah brašna. Njegova je, doduše, dužnost, da mlin preda u redu, al bi se moglo činiti, da to i iz puke gramzljivosti leti za svakim zrnom žita.

Perjas se je u neprilici ogledavao, jer nije razumio, što mu Ivan govori, a vidio je, da još ima prilično omašan komad očistiti, pa se nije mogao odlučiti, što bi počeo. Pošao je lagano od vitla do vitla i zavrivao u svaki koš, da vidi, kolko je žita u njemu, zatim je grabio rukom redom izpod svakog vitla brašno i merao ga među prstima, govoreći kod svakog zahvata skoro doslovno jednako:

- Lipo brašno. Razumiš se. Dobro držiš kamenje u redu. Lipo ---

Ivan je pogledavao izpod sebe, što did radi i veoma lako dokučivao, zbog česa to čini, pa ga je veselilo, kad je vidio na njegovu licu, da je zadovoljan. On je i sam bio sviestan, da radi dobro i pošteno, al se ipak nije mogao oteti osjećaju ugodnosti i zadovoljstva, što vidi, da su i stariji zadovoljni. Pohvala je najsigurnije tane: vazda pogađa ravno u srdce. Ni Ivan se nije mogao oteti tom djelovanju.

NAŠI TURCI (2. dio)

dr. Antun Radić, "Novi behar", br. 19-22, Sarajevo, 1940.

U novije doba naša je štampa u nekoliko navrata donosila pojedine izvode iz članka „Naši turci“, tiskanog u zag. „Obzoru“ od 1914 god. (br. 101) koji je povodom Čauševićevog izbora za reis-ul-ulemu muslimana Bosne i Hercegovine napisao ideolog hrvatskog seljačkog pokreta pok. Dr. Ante Radić. Time je, međutim, ovaj rad, uslijed svoje logične povezanosti, gubio na vrijednosti koju inače pretstavlja u cjelini svojoj. Kako je pak napis o kojem je riječ jedna od uopće najuspjelije kod nas napisanih studija o bosansko-hercegovačkim muslimanima, a kako je uz to ostao skroz nepristupačan našoj javnosti, mi ga čitava ovdje doslovice prenosimo.

Op. ur.

Prije svega treba istaknuti činjenicu da sam narod – ona raja – ni iz daleka nije turskoga gospodstva shvatila onako tragički kako se to odrazilo na pr. u „Osmanu“, u kojem se rafiniranom elegijom tuži za propalim gospodstvom „Đurđa Despota i Jerine“ i t. d. Pače ni narodne pjesme ne znadu o tom sasvim ništa. Kraljević je Marko i u narodnim pjesmama turska udvorica – i to njegovu karakteru nije ni najmanje na uštrb. U tim je naša narodna junačka poezija sasvim jednaka španjolskoj: Kao Kraljević Marko, tako je i opjevani španjolski junak s arapskim imenom C i d (Seid, „gospodin“) 11. stoljeća sluga i udvorica maurskih osvajača. Španjolski je junak dapače kud i kamo bliži pučkomu shvatanju, jer je i španjolska poezija više pučka, nego naša, te Cid štiti barem puk protiv nasilja gradova-velikaša. Kod nas ni tomu nema gotovo ni

traga, ako izuzmemo ono kako „Kraljević Marko ukida svadbarinu“, ili kako dijeli milostinju „kljastima i slijepima“.

Nije ni čudo, jer je i Marko ne samo velikaš, nego i bogataš, koji ima „dosta blaga: mogao bi platit sve Kosovo ravno“. Pa kad turskoga gospodstva tako tragički ne shvaća "narodna naša poezija, — koja, usput budi rečeno, nije toliko pučka koliko je dvorsko velikaška, što se vidi po cijelom njezinom aparatu, — još manje je propast narodne i državne samostalnosti osjećao sam puk. Ali je puk zato tim teže osjećao zulum, nasilje i nečovještvo, koje je baš u "Čengić-agi" onako drastično — i tendenciozno — izneseno, da je taj opis u „Čengić-agi" postao za „turske“ zulume tipičan, a „službenomu“ hrvatskomu javnomu mnijenju čitave decenije kao neki Credo.

Što je, dakle, s tim zulumom? — Pa bilo ga je. Tamo na Duvanjskom Polju gdje no kažu da se je mogao kruniti prvi hrvatski kralj, pitam Stojana Rubića: zašto su mu vrata na kući tako uska i niska, da se i manji čovjek mora gotovo na pol prignuti i skoro postrance okrenuti, da uzmogne unići, a on — „Radi zuluma, gospodine! Znalb Ture, pripovida babo, s konjem ujašiti u kuću i pogaziti dicu kod ognjišta“. Ili pitam drugog „vlaha“, negdje kraj Ljubinja, zašto mladi ne nose perčina. — „Bilo ih je koji ga ni za turskoga vakta nijesu nosili: znalo Ture jašući pograbit za perčin i udariti buzdovanom u leđa, dok ne bi perčin ostao u ruci“. I tako dalje — i tako dalje.

Boli to, srce se steže i duša plače čovjeku. Nu, a u nas ovamo — preko Save, po pitomom zagrebačkom zagorju — Šenoa nam pričao i Bogović na daske iznio kako je bilo. Tahi je bio Nijemac, koji li bijes

Stari hrvatski grb

— ali svi oni drugi? No to pričanje o našem kmetstvu i Matiji Gubcu — brzo je zamuknulo, a nikad se o jezgri te stvari i nije povela riječ u našoj javnosti, pa je cijela stvar ostala neriješena: zulumi naših feudalaca bijahu i ostadoše u Šenoinim romanima upravo onako puka stafaža glavnih feudalnih junaka, kako je u „Osroanu“ pogažena kršćanska raja stafaža — mislima i osnovama, u kojima ta raja ima i opet ostati rajom. Javno mnijenje evropsko prešlo je u brzom razvoju događaja preko sredovječnih zuluma i kmetstva na dnevni red: na stvaranje narodnih država: Irske, Poljske, Rumunjske, Italije, Njemačke ... i Hrvatske... **Tu se rodila misao, tu se čula riječ da su i bosansko hercevački muslimani — Hrvati.**

Sasvim prirodno — pomislio bi kogod — ta prava Hrvatska, Hrvatska Tomislava, Krešimira, Šubića — to i jest Bosna-Hercegovina, pak „Dalmacija“, koja u današnjem svojem opsegu obuhvata velik dio stare Hrvatske i kasnije Bosne, što su Mlečani od Turaka izdiplomatovali i Austriji predali. **Da, nama se danas, barem nekima, čini to sasvim prirodno.**

PRVI GENOCID NAD BOŠNJACIMA (8. dio)

islamskamisao.com – pisano na bosanskom jeziku

Etnički očišćena područja od Bošnjaka naseljavana su katoličkim sljedbenicima, o čemu svjedoče ponovo franjevački izvori. „Visovački gvardijan ot. Šimon Braenović sa ovdishenimi župnici okupi 1200 obitola i s njima napuči Skradin i njegovu okolicu, kako mu svjedoče toga puka vojvode, harambaše, sudci... Ot. Mare Jurić Imočanin... podiže kršćene turske podanike Imotske krajine i prevede ih u mletačko podaništvo, da ratuju na Turke kako mu svjedoči general Petar Valier na 26. siječnja 1686... žovi zaslužni otac dovede u naše podaništvo puno svieta iz turskog podaništva iz sela Ravče, Runovića, Lovića, Župe, Vrdola, Drinovaca, Poljica, Vinjana i Proložca i ovim pukom doleti na osvojenje Zadvorja i potjera Turke s onih strana.

„Ovog istog doba počeli su franjevci listom prevoditi svoj puk iz Bosne i Dalmacije, ter su to slijedili činiti sve do karlovačkog mira a tim povećaje broj orioća za oslobodjenje kršćana i naseliše opustošena mjesta po Primorju i Zagorju dalmatinskom...”

Eugen Savojski

Nakon zauzimanja Like i Krbave fratar Marko Mesić piše: „...došal je general karlovački z menom skupa u Perušić... a Turci što su ostali u Perušiću da će se krstiti...”

Ove činjenice nam govore **da je pokršćavanje bilo prisilno**, pod patronatom generala, što znači da je katolički prozelitizam crkve predstavljao samo drugu stranu ili oblik politike katoličke države. T. Smičiklas kaže da je, nakon zauzeća mjesta Perušić, Marko Mesić **„odpjevao zahvalnu misu i pokrstio mnoge Turke jer su tamo Turci ostali ne hoteće ostaviti svoju staru postojbinu”...i Lika se evo oslobodi i pokrsti i napuči narodom iz susjednih mjesta.**“

Prema kazivanju Stipana Zlatovića, osvajanje Vrgorca i tvrđave Čitluk od strane mletačkih generala praćeno je katoličkom misijom franjevaca, širenjem kršćanstva: „Zahvalan gjenearal (Aleksandar Dolfin) darova franovcem kulu serdara Cukarinovića s dvori i baščami, gdje gvardijan namjesti župnika, posveti džamiju na čast Majke Božije, koja postade župnom crkvom. Franovci tada skloniše dosta obitola, da se okolo nastane i tako se zasnova novi kršćanski varoš u Vrhgorku...”

Nakon zauzeća Čitluka, general Dolfin, „očevidni svjedok franovačkog ponašanja izdade im svjedodžbe, kojima dokaziva njihova junaštva i požrtvovanja za vjeru i svoj rod. Imenova oca Franu Radića Budalića župnikom tvrđeve i vojničtva s običajnom mjesečnom pristojbom pohvalom svjedočbom... jer je svojim nastojanjem pri-

pomogao osvojiti ovu velevažnu tvrđavu... i samostanu Zaostrogu dariva kuću i vrtle Turčina Bošnjaka Alage Risovića, te zemlje i mlinove, što bijahu Adži Mehmeda Neveselkovića.”

Isti dan nakon zauzeće Čitluka blagoslovi se poglavita džamija na čast sv. Ante sa njenom promocijom u crkvu, a njen župnik otac Bariša Arbić „ obrati 30 Turaka koji potle osvojenje ostadoše u gradu.”

Kada su Mlečani uspostavili svoju vlast u Dalmaciji, katolički prozelitizam postaje opštom pojavom. Godine 1688. godine, kada je osvojen Knin, otac Andrija Resica sve je preostale muslimanske porodice preveo u katoličanstvo. O prethodno navedenim rezultatima katoličkog prozelitizma uzvikuje otac Stipan Zlatović: „Pomonjemo samo one u većem broju, a predugo bi bilo, kada bismo i pojedine bilježili.”

Ovo je samo mali dio svjedočanstava prvog genocida nad Bošnjacima muslimanima, genocida poslije kojeg je nestalo muslimana na područjima Like, Dalmacije, Slavonije, Panonije i Ugarske. Za razliku od Osmanskog hilafeta, koje je stotinama godina bilo primjer tolerancije u ovim dviljim vremenima, poštujući ljudsku čast, imetak i dajući prava drugim konfesionalnim zajednicama unutar svojih granica, kršćanske države nisu birale sredstva da unište druge i dugačije na svojim teritorijama. U širenju kršćanske vjere dozvoljene je sve, svako sredstvo da bi se došlo do cilja, bilo da se radi o pokolju, zločinu, nasilnom pokršćavanju, napadanjju na čast, imetak, etničkom čišćenju i genocidu.

MUSLIMANI JUGOISTOČNE EVROPE (13. dio)

Ahmet Alibašić Sarajevo – pisano na bosanskom jeziku

Malo opširnije o Husen pašinoj džamiji (1585-1594) u Pljevljima

Sakralni objekti koje su Turci podizali u djelovima Crne Gore koje su neposredno zaposjedali, pripadali su tipu I) alka uskoislamskih džamija. Iz ovog spomeničkog fonda izdvaja se džamija Husein-paše Boljanića u Pljevljima (Taslidže), koja ima kulturno-istorijsku i umjetničku vrijednost i doista predstavlja remek-djelo istočnjačkog građevinarstva.

"O toj znamenitoj bogomolji islamskih vjernika, čuveni turski putopisac Evli Čelebi, govori s pijetom. Opisujući detaljno njene umjetničke vrednote, posebno ističe njen vitki i visoki minaret kao i 'plavu i visoku kupolu', okruženu, u strogo geometrijskoj postavi, sa šest polukupola. Njegovom izoštrenom oku nije promakao ni njen skladan i ljubak trijem koji nadvisuju tri kupole postavljene na četiri mramorna stuba. Govori i o drugim graditeljskim segmentima, posebno s vraćajući pažnju na njen alem donesen iz Aleksandrije, za koji se kaže da je visok koliko i čovjek i da vrijedi deset hiljada zlatnih dukata. Svoje pripovijedanje o sandžak-begovoj džamiji završava isticanjem njenog islikanog ukrasa. On doslovce piše:

"Iznad mihraba nalazi se slika Kabe na crnoj kaditi, izvezena i ukrašena zlatom tako da izaziva zavist Manija i Behzada" (čuvenih persijskih slikara i gravera)."

Graditeljskim doimetima zadužbina hercegovačkog sandžak-bega Gazi-Huseina zauzima mjesto u samom vrhu balkanske orijentalne sakralne arhitekture. Od neobične je važnosti što je sačuvana u gotovo izvornom obliku.

"Džamija je podignuta krajem 16. vijeka, između 1585. i 1594. godine, zaslugom Husein-paše Boljanića, rodom iz sela Boljanića, nedaleko od Pljevalja. Iz izvora se zna da je Husein-paša između 1573. i 1594. godine obavljao niz značajnih dužnosti pri carskom dvoru u Carigradu. U Pljevljima se nastanio 1585. godine i u njima živio sve do 1594, pa se sa pravom zaključuje da je džamiju podigao u ovom razdoblju.

Džamija je građevina kvadratne osnove sa niskom kupolom na kockastom postolju. Ispred glavne fasade, na četiri masivna stuba formiranje otvoreni trijem, natkriven sa tri male kupole, od kojih je srednja nešto viša. Raspon između stubova savladan je orijentalnim, šiljatim lukovima.

Džamija obiluje ornamentikom rađenom u stalaktitima i uobičajenim turskim perforacijama. Posebno su bogato ukrašeni mihrab (niša za molitve), mimber (propovjedaonica) i mantil

(empora). Unutrašnji zidovi su dekorisani islikanim floralnim ornamentima i citatima iz Kurana.

Građena je od fino tesanog kamena, složenog u pravilne horizontalne redove. Fasade su oživljene otvorima koji su uokvireni kamenim okoprozornicama i koji se završavaju šiljatim lukovima. Uz južnu stranu prizidan je minaret, koji je poslije udara groma 1911. godine prizidan u vitkiji i viši. Ispred ulaza nalazi se šadrvan.

U džamiji se čuva nekoliko starih rukopisnih i štampanih knjiga na arapskom i turskom jeziku i posebno značajna rukopisna knjiga - Kuran, pisana arapskim pismom i ukrašena minijaturama sa pozlatom i koja, vjerovatno, potiče iz 18. vijeka."

SREDNJOVJEKOVNI BOSANSKI VLADARI (3. dio)

Marko Dragić, "Bosna franciscana", br. 14, Sarajevo, 2001.

Međutim, Truhelka, Perojević⁷ i drugi tvrde da su Kotromanići podijetlom iz Požeške županije pa je u njima hrvatska a ne germanska krv, kako to navodi Orbini.

Svi su bosanski kraljevi imali ime Stipan.⁸

Gradačac

Stipan Tvrtko, kralj bosanski

Stipan Tvrtko je sin Vladislava Kotromanića i Jelene Šubić, a unuk Stipana I. Kotromanića i Jelisavete, kćeri kralja Dragutina. Tvrtko je zavladao 1353. godine u petnaestoj godini života. U početku mu se nisu pokoravali u svemu, ali uvidjevši njegovu mudrost i dobrotu, poštovaše ga i slušaše. Majka mu je bila razboreta žena i on ju je poštivao i slušao. Međutim, neki bosanski plemići, Tvrtkovi rođaci, su se odmetnuli jer nisu mogli podnijeti da ih vodi neiskusni mladić i još k tomu što sluša majku. Pavle Kulušić je tako zauzeo Usoru i proglasio se banom. Tvrtko ga s vojskom porazi i zatvori u tamnicu u kojoj Kulušić umre. Poslije toga Tvrtko odlazi u Ugarsku,

gdje ga kralj ljubazno primi. Međutim, kada se Tvrtko htio vratiti u Bosnu kralj mu to ne dozvoli dok mu ne prepusti Hum, od Neretve do Cetine kao i gradove Imotski i Novi. Tek kada je to učinio vratio se u Bosnu. Tada je kralj potvrdio Tvrtkovu vlast u Bosni. Kada je Tvrtko ponovno otišao u Ugarsku i ostavio majku da upravlja zemljom, bosanski plemići su se pobunili te za bana izabrali Tvrtkova mlađega brata Vukića, a majku mu protjerali iz Bosne. Čuvši za to Tvrtko se vrati u Bosnu, porazi brata, uhvati i oslijepi Vladislava Dabišića, gospodara Neretve.

Tvrtko, ban bosanski, 1373. godine zida grad Novi (Herceg Novi). Tri godine kasnije raškoga kralja Vukašina umori njegov sluga kako bi se domogao zlatnoga križa koji je visio kralju na prsima. Poslije Vukašinove smrti Tvrtko Stipan postade bosanskim kraljem. Okrunjen je kraljevskom krunom Bosne, Srbije i Zapadnih strana 26. listopada 1377. godine u crkvi franjevačkog samostana sv. Nikole u mjestu Mile kod Visokoga.

Prije krunidbe Tvrtko se oženio Dorotejom, kćerkom vidinskoga cara Stracimira, koja je bila dvorska dama ugarske kraljice. Orbini piše da je vrlo kratko živjela s mužem, ne rodivši mu djece. Umrla je skoro istodobno kad i majka kralja Tvrtka. On se potom oženio bosanskom plemkinjom Jelicom. Na molbe i preklinjanja svoje majke kralj Tvrtko je vratio svoga brata Vukića iz

Ugarske i oprostio mu.

Kralj Tvrtko je proširio svoje kraljevstvo do Save, a na jugu je posjedovao Kotorski zaljev. Kada je ban Ivaniš, s drugim odmetnicima ugarskoga kraljevstva, zarobio kraljicu Mariju i pogubio njezinu majku Elizabetu kćerku pokojnoga kralja Ludovika, napali su ga sin i rođaci ugarskoga nadvornika. Ban je pobjegao u Bosnu. Kralj Tvrtko mu nije mogao dati dostatnu zaštitu pa su ugarski vojnici zarobili Ivaniša. Vezali su ga konju o rep i tako uokolo vukli, a zatim mu usijanim klijestima kidali meso, raščetvorili ga i objesili na četvera vrata grada Pelengera.⁹

Tada je kralj Tvrtko stupio u savez s napuljskim kraljem Karlom, a protiv Ugara. Šibenik i Split su se predali kralju Tvrtku.

Za vrijeme Tvrtkova kraljevanja u Bosnu prodre turski vojskovođa Šain s osamnaest tisuća vojnika i navale pustošiti zemlju. Vojskovođe Tvrtkove: Vlatko Vuković i Radić Sanković, sa sedam tisuća vojnika, ustanu u obranu zemlje. Sukobe se na Rudinama a zatim u Bileći i sasjeku i poraze tursku vojsku uz neznatne vlastite gubitke. Poslije toga poraza Turci se nisu usuđivali napadati Tvrtkovu zemlju.

Orbini i Lašvanin pišu da kralj Tvrtko ni s drugom ženom Jelicom nije imao poroda, te da je imao nezakonitog sina Tvrtka kojega mu rodi bosanska plemkinja Vukosava.

Perojević piše da je kralj Tvrtko imao zakonitoga sina Tvrtka i nezakonite Ostoju i Vuka.¹⁰

Kralj je Tvrtko umro 10. ožujka 1391. godine.

AMANET ASAFA DURAKOVIĆA

Mirko Vidović, Akademik

Recenzija knjige pjesama 'Vode ponornice'

Čista lirski poezija, sevdah nadahnut. Crta-
nje riječima koje podsjeća na prizore naših
bosanskih mašeta ili na virtuozne crteže
Mersada Berbera - pjesme Asafove su pravi
amanet novim naraštajima koji će se u obir-
sima riječi čistog bosanskog jezika (koji je
Zagorac Ljudevit Gaj, po uzoru na Velikog
Bana Stipana Kotromanića, nazvao jezikom hrvats-
kim) ritualno kupati: prati se od napasnih infekcija
jugo-marksističke mitomanije i tako obnavljati sebe
u svom i na svom tlu naše zemlje, zemlje plemenite,
koja se, kako Asaf orijaški otpjeva na kraju ove
zbirke, stere "Od Istre do Drine".

N.B. Točno na toj širini vidio je zemlju Ilira rimski
pisac Plinije stariji "od Aquilei-a do rijeke Drine", po
duljini od 800.000 stadija.

Pjesme Asafove u zbirci 'Vode ponornice' treba čit-
tati na glas: bosanski jezik je lijep i kad se vidi i
kad se čuje: to je jezik živ i ljekovito djeluje poput
vode iz Kiseljaka, jer ovaj naš glasoviti doktor rije-
čima okreppljuje, pomaže regeneraciju duha i liječi
od zlobu. Pjesme Asafove djeluju i kao pčele:
one iz svog ulišća polijeću i orjentirajući se prema
suncu razilaze se od cvijeta do cvijeta i do udalje-
nih polja, ali se točno vraćaju zavičajnom pčelinja-
ku da mu predaju sok svakojakih cvjetova, da u
tom soku za potomstvo preda čitava sebe.

Nakon, recimo, zbirci junačkih popjevaka sa sevdal-
linskom finoćom (poput drevnog našeg Muhameda
Hevaji Uskufji, Alekse Šantića ili Branka Šimića) u
zbirkama: Velike Vode, Planina Kaf, Nanosi pjeska,
Jedanaesta ploča, zaroni efendi Asaf i u morske
dubine i, zajedno s našim kraškim ponornicama, u
njedra majke Domovine. Da čovjeku dah zastane
od ljepote koju ovaj hercegovački delija po svom
Domu i po Božijem bijelom Svijetu:

sve je obišao, sve vidio sve doživio intimno i nama
kao crteže izuzetno bogatim hercegovačkim narječ-
jem hrvatskog jezika dao kao carski peškeš s miri-
som smokava, grozđa i duhana.

Valja reći da je Asaf uzor kako se može biti osjeća-
jan, pametan, erudit, kosmopolit - a da nikad ne

umanji svoj ponos da je sin svoga naroda i to svog
puka i naše pučke, svakako najbogatije baštine.

Taj uzor je i detaljna i globalna antinomija dvama
naraštajima negatora i klevetnika povijesti i duše
našeg junačkog premda nesretnog naroda.

Može se reći da se od prjavštine 'mitisekunema'
možemo najbolje oprati čitajući i ove Asafove him-
ne čistoći postojbine kao na izronu naših kraških
'Voda ponornica', najnovije zbirke što miriše na ru-
žmarin, na kadulju, na bosiljak, na ruže i poljsko
cvijeće lijepe naše domovine koju Asaf svugdje u
svojoj duši raznosi kako bi bolje shvatio ono što mu
oko vidi i uho čuje od sjevernog do južnog pola,
kud je prolazio i opjevao u njemu svojstvenoj i pos-
tojanoj kadenci:

**Kraj Primorskih me skala grle vode
u vrelom danu čudesno studene
kao da krajem vatre ne prohode...
Kud vrulje gorske u srce dohode.**

(Vode ponornice).

Da u svojim pjesnima Asaf ne pokazuje da odlično
poznava Istru, teško bi nam bilo shvatiti otkud mu
tolika ljubav za srcoliku baštu punu mirisa tartufa i
cijele naše narodne baštine. A i kako bi čovjek mo-
gao voljeti ono što dobro ne poznava!? Ljubav Asafo-
va prema Istri podsjeća na zanos starijih pjesnika
koji su u Istri živjeli i Istri se divili kao: Kranjčević,
Nazor, Gervais, Balota, i drugi:

**Kad uzneseni gdje vremena nema
jedrimo putem kuda oblak brodi
Prenesećen od čudne slike ove
Poruku slutim Jadranskih tišina...**

(Vapori).

U toj grobnoj tišini, kao na mezaru, Asaf se sjeća mučne borbe za opstanak naših predaka posebno na dinarskim vrletima i uz obalu Jadrana:

**Prolaza nema kroz strmac kameni
Gdje rodna zemlja jadne žrtve krije...
Jer znaju naše kose i vrištine
za svako zlo od ovih ružnih dana...**

(Kosačino vrelo).

I mnogo podrobnije i znatno intenzivnije:

**Što bijaše velikih meraja
ljetnih moba i sna sefteija
Niti šadrvana ni saraja
Ni kandilja srušenih džamija...
Na stranama svakog našeg brijega
Na nišanu ni jagluka nema...**

(Šehitluci)

Malo je onih među našim suvremenicima koji, poznavajući površno poviest islama, znadu da je islam spasio od zaborava i uništenja i – grčku klasičnu filozofiju, posebno Aristotela. Pet stoljeća nakon Arapa, grčke filozofe su prihvatili i kršćani te ih uvrstili u svoja početnička učilišta.

Muslimani su u cvjetno doba svog razlaza po kontinentima oko Sredozemlja imali izuzetno velik smisao za točno i za istinito: za točno i ne samo kad je to izraženo matematičkim 'arapskim brojkama' ili filozofskim raspravama, nego i razvijanjem zdrava razuma po prvim ikad otvorenim učilištima, kao ono u Al Kairhu 'Al Azrah', gradu kojeg je, u vrijeme kalifa Al Moisa, i hrvatskog kralja Tomislava, u desetom stoljeću, utemeljio Al Djauhar, čovjek naše krvi, rodnom iz Cavtata. A razvoju zdrava razuma prethodio je smisao za istinito - koji potječe iz časnog Al Kur'ana, egzegeze Petoknjžja i Evanđelja. U prvim sveučilištima i kod muslimana i kod kršćana vjera je prethodila znanosti.

Nije slučajno ni to što u Damasku i danas postoji svetište u kojem se čuva glava Ivana Krstitelja, odnosno kur'anskog Jahje, svetište u koje idu i kršćani i muslimani, kao prava po Bogu braća.

Ova mala 'digresija' potrebna nam je da shvatimo kako je posve prirodno da je efendi Asaf istinski sufist u čistoći shvaćanja i proživljavanja svoje vjere a i učenjak prvog reda, stručnjak za atomsku fiziku i njezinu implikaciju u modernoj medicini.

Fin i istančan osjet Asafov za prirodu kao Božije djelo te za ljudsku plemenitost, uz svjedočanstvo o

ljudskom podivljenju, dolazi iz te njegove cjelovitosti. Često me, čitajući njegove nostalgичne spomine na džamije i pobožnost naših muslimana, to podsjeti na onu meni toliko dragu pjesmu 'Džamija' Vladimira Nazora. Asaf jednako tako ima istančan osjećaj i za kršćanske vrijednosti, posebno za Isusovu muku i pobjedu nakon krajnjeg poniženja.

Naša zemlja u Asafovim pjesmama djeluje kao živa i ranjena draga osoba:

**Do Gradine me dobre sile vode
Gdje stara zemlja svojim kršem traje
Gdje sunce zrije...
I poznah kako zemlja podijeljena
satrta zlima od svog pamtivijeka
Tvrda ko drevna Tvrtkova Gradina
Nad Brstanikom svoju zoru čeka...**

(Tvrtkova gradina).

Malo je pjesnika čiji stihovi ponekad teku kao bistri potoci, kao kod Asafa:

**I nema nikakve nedoumice
Da je to samo prijelaz krajolika
U novu sliku što je jesen slika...**

(Odvoženje lišća).

Kontrast naravnog poretka stvari zna biti pod uplivom teških uspomena u čemu se uspomene nametnu očitosti kao crni flor na reveru žabsnika:

**U bijelom sam kraju za mišljen stao
Pred velikom šutnjom njiva
Pitam se nije li crni snijeg pao
na ova polja siva...**

(Kosovi).

U krajobrazu koji danuje u miru znajući da usmrtilj posvuda kutri i šuti, život se nastavlja, klija i buja u pobožnoj tšini:

**I traje ljetni dan. I trava krije
Gnijezdo od pruća. Gole ptice dvije
I lepet krila što prkosi stravi...**

(Prepeličino gnijezdo)

I ma gdje se našao, efendi Asaf i daleki strani svijet osjeća (poput u Kranjčevićevim stihovima 'Ja domovinu imam tek u srcu je nosim...') kao daleki odsjaj svoje domovine na mongolskim samotnim stepama:

**A osim vjetra niti glasa
Srce u valovima
A nije Jadran što se talasa
Za neumornim čupavim konji ma
To samo trave klonu u poljima...**

(Bespućem prema Ulan Batoru).

Od povijesnih zaraslih rana, od oholosti kolona i u nezaboravnoj mučnini porobljenja rodne grude Asaf se liječi sviješću o časno izborenoj sadašnjosti:

**Kako se tanka gondola ne slama
Kad i galandre zastrepe od dubine...
Ko labudov se vrat uznesu prova
nad vodom koja strahote sakriva...
Gondola pluta ispred groznog grada
ko zraka sunca kroz tame velike...**

(Mletačka gondola).

Za čistu poeziju teoretičari kažu da nastaje u svijesti negdje između sna i jave. To bi se moglo reći za slijedeće Asafove sihove:

**Kad svitja ugasnu u gluho doba
Kad zadnji list zanižem u svom miru
Silaze slike niz zidove soba
i bivaju što bijehu u okviru...**

(Slike koje izlaze iz okvira).

Dodajmo tom iskazu i slijedeće četiri slike koje sobom svakog od nas podsjećaju na jedinstvenost ljudske sudbine, ma gdje i u ma koje vrijeme:

**I dobro slušam što kazuje rijeka
U kojoj slika himera proljeta
Nad varkom sjaja. Nad krajem čovjeka
Nismo li slika slave ovog svijeta...**

(Otvoreni balkoni Granade);

**Jer kad u trenu zadnjeg sjaja nesta
Nema ni cilja ni puta za mene
Zvijezdama srhnu čudnovata cesta...**

(Kleinenachtmusik);

**Jambeyang. U snu Budinoga hrama
Kosturi vještom rukom naslikani
Plešu u ništa među zidinama
Baš kao ljuski odbrojani dani...**

(Ples kostura u tibetanskom samostanu).

**I zato taknuh tijelo sačuvano
Ko što se uspomene dira svete
Kada za pravdom vapi žrtvovano
U mraku sijeta peruansko dijete...**

(Peruanska djevojčica).

Na kraju ove zbirke ljeposnih meditacija obistinjene točnosti plemenitih dojmova, otvara se poglavlje 'Karinski samostan'. Antologijski ciklus, bez i trunke sumnje. I ne samo što jedan uvjerljiv po svojoj vjeri naš bosanski musliman na svoj način aludira na svetišta sv. Ivana Krstitelja u Damasku. Karinski samostan je prostor u kojem se vrijeme može prstima opipati:

**Otrpe Svetog Franje neimari
Svakakvu kob za dušu izranjenu
Kad vatra pali Ahdi Ferman stari
Carsku hediju za braću malenu...**

(Karinska listina);

Karinsko more

**Nisu li naše riječi što se čuju
Ko Treći Dan kad smrt u život pliva.
Naše je mjesto i sad nedirnuto
Nad svijetom srći. U svijetu nade
Gdje kao ovo naše stijenje ljuto
Srušeni Karin samo vječnost znade...**

(Zbor mrtvih glagoljaša);

**A mrakotvori ni stazama zmija
Nemaju bijega kad ih putem prate
Karinski dusi. I kad im odbija
Srušeni zvonik strašne zadnje sate...**

(Rana u zjeni);

**Kad žive vode iz stijena proteku
Zna suha usna koja žeđu trpi
Kako se puni u svom vodotijeku
Svaki studenac koji bezdan crpi
Tako i vječna gustirna Karinska
Sred klaustra zlom onečišćena
u vrulje klone. U prsa planinska
i čuva vodu za bolja vremena...**

(Gustirna);

**S konopom opasanim habitima
Znamo se darom istoga otajstva
Što ma u tren u drugim svjetovima
Uzletjesmo nad padom čovječanstva...**

(Kripta);

Pri kraju ovog lijepog ciklusa tvrde vjere bosanske, lijepo i ugodno je pročitati i slijedeće stihove Asafove:

**Uzlasku se raduj srušeni Karine!
Jer nama je dan i povrh razvalina
Od Istre do Drine, od mora do Drave
Karisnica tješi sne naših davnina
Kuda nema zala da ih zaustave.**

(Nad razvalinom);

**Kad Treći Dan se nakon razvaline
Uznese hram vrh svoga urušenja...
Kazanje slutim vjetrina što lete
Kad munjom sijeku zavjese utkane**

**Kano na Križu ruke
razapete
Samo su krila u staze
zvjezdane.**

Rijetko nam se spodobiti da uživamo i u istinitosti i u ljepoti pjesama jednog rođenog pjesnika. Dr Asaf Duraković nam, sobom, svojim znanjem i pozivom dokazuje da zdravlje i istinska ljepota dolaze od ljudi zdrava duha u zdravom tijelu, kakvog ga je Bog dao da bude učitelj drugima pokazujući sobom kako je to i lijepo i moguće.

Aferim!

„OD KAKO JE BANJA LUKA POSTALA . . .“ (8. dio)

Ljubavna igra po narodnoj pjesmi u 2 dijela s pjevanjem

Rasim Filipović, Sarajevo

Banja Luka

III.

U tom ljudi izlaze iz džamije. Pro-laze sokakom. Čuje se kako ro-more i govore:

- Merhaba! — Merhaba!
- Kako si ti, brate?
- Dobro, brate, kako ti?
- Dobro, hvala bogu!

I t. d.

Svi se polagano razilaze, izdvaja-ju i odlaze, govoreći: "Allahemanet!" — "Allahemanet!" Nestaje ih, išče-zavaju. Dotle iz kafane odjekuje pjesma:

Evo danas osmi dami,
a sutra je deveti,
kako soko pitomi
ispred dvora prolazi
- - - I t. d.

IV.

Pjesma je prestala.

U tom se rasvijetlila odaja.

(ZEJNA mimo leži, sklopljenih očiju, kao da spava). Mir, tišina. — Pauza. Otvaraju se vrata. Do-lazi DŽAFERBEG.

DŽAFERREG (ušavši tiho, kao sjena; na licu mu blag osmjech lebdi. Od Zejne pričinu mu se da je Đulbejaza. Zastane, pa će me-ko, mazno): A-a, vidi, vidi! Đulče moje spava! Neka, neka — spa-vaj, oko moje milo, drago! (Zagledav se malo u nju): Duša moja slatka, što je ušecerila! Spava kao janje! Dika moja! Dra-ža mi je od svega na svijetu! (Zejna se promeškolji, protegne. Njemu srce zaigra, kao da će da se rastopi): Gugutko moja mala! Evo tvoj ti golo guče! (Zove je, mazno): Medena! Ustani! Beg ti došo! Ustani, srečo moja, naj-draža i najljepša! Ustani! Evo bega!

ZEJNA (naglo podigavši glavu): Večeras je moja reda, beže!

DŽAFERBEG (sav zaprepašćen

trgne se, ustukne; zine, izbulji oči, zakrvavi, zadrhti — rukne kao lavina): Šta? — Šta? — Ti! — Ti! {Kao da se dogodilo čudo, sam sebi ne vjeruje. Strašno, užasno): Pričinja li se ovo meni?!

ZEJNA (ustane na noge): Ja sam, beže, ja. Tvoja žena. Ne ljuti se! Da prostrem duške? Hoću li?

DŽAFERBEG (kao grom): Marš, kučko kučkina! Kako si se usudila ovdje leći, nisi ovdje jaje izlegla, kvočko — dabili kvočkina!

ZEJNA (cikom, drhtavo): Ali ve-čeras je moja reda!

DŽAFERBEG: Marš! Odlazi! Odlazi, kad ti kažem! Zdrobiću te! Zdrobiti! — (Dok se ona povlači na desna vrata i ZUMRA ulazi na lijeva, on kao razdražen bik urla, viče): Ničija reda nije, samo nje-na! Ničija! Nju hoću, samo nju! Nju! Nju! Će je ona? Će je?

ZUMRA: Evo me, beže, evo! Baš sam poželjela da se malo lijepo ispričamo!

DŽAFERBEG (još gore): Marš, rospijo! Zaklaću te od uha do uha! (Dok ZUMRA, sva uplašena, bježi za ZEJNOM, i dok se ZARFA pojavljuje na lijeva vrata, on ne-prekidno grmi): Upaljenico upa-ljena, djecu daduškaj, ja imam s kim da razgovaram! (Najednom pane u zanos): S njom, najmili-jom, najljepšom, najdražom — ljepoticom svojom! (Ponovo pa-da u prvošnji stav, s krikom): Ali! — Će je ona? Će je? Šta je bilo s njom?

ZARFA: Evo mene, beže! Trebam li ti štogod?

DŽAFERBEG: Ona, ona! Samo ona! Nju hoću! Će je ona?!

AHLAK - ISLAMSKI MORAL (6. dio)

Bilal Hasanović. *Ilmud-Din*, Udžbenik za vjeronauku odraslih – pisano na bosanskom jeziku

Ahlak se dijeli na: ahlaki-hamide (dobra svojstva i osobine) i ahlaki-zemime (loša svojstva i osobine).

Tevekkul - pouzdanje u Allaha dž.š.

Tevekkul nije fatalizam, kao što neupućeni žele da pripišu islamu i muslimanima. To je istinska realnost iza koje stoji čvrsto vjervanje, nastojanje i trud.

Musliman ima puno pouzdanje u Allaha dž.š. kada je sa svoje strane učinio sve što je mogao učiniti.

Poučan je primjer jednog Arabljanina, koji je došao da upita nešto Božijeg Poslanika. Po prašini na odjeći Muhammed a.S. je zaključio da je stranac, pa ga je upitao gdje mu je deva. Kad je ovaj odgovorio da je devu prepustio Božijem tevekkulu, Muhammed a.s. mu reče „**Kajjid ve tevekkel**“ - „*Sveži, pa se osloni na Allaha*“.

U Kuranu a.š. ima mnogo ajeta

koji govore o tevekkulu. Tako se npr. kaže:

„*Ko se pouzda u Allaha - On mu je dovoljan*“ (Et-Talak, 3).

„*Uzdajte se u Allaha, ako ste pravi vjernici*“ (El-Maide, 23).

„*Kada se nešto odlučiš - osloni se na Allaha! Zaista Allah voli one koji se na Njega oslanjaju*“ (Alu Imran, 159).

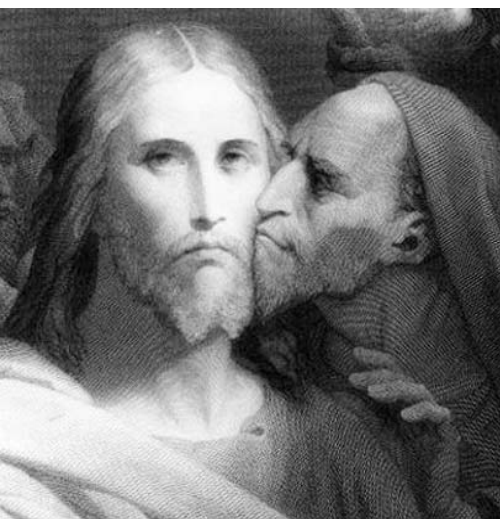

JUGOSLAVENSTVO DANAS (39. nastavak)

Predrag Matvejević, „*Jugoslavenstvo danas*“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

TUĐE KRIVICE

Njima nikad nije dosta uvjeravanja ili poricanja te vrste, uvijek traže nova, vraćaju se na istu temu, ponovno otpočinju. Kao i svi ostali nacionalisti, unitaristi ne shvaćaju ili ne prihvaćaju stavove koji su drukčiji od njihovih,

Izdaja

osobito one kritičke koji se tiču njih samih: šta im mi radimo? što im je? ko im je kriv? Ne vide što sami čine, čime povređuju druge (ne samo one povredljive).

Ne očekujte od mene da ovdje, pa i u cijeloj ovoj knjizi, iscrpem listu svih tih ponašanja i postupaka. Valjalo bi napisati posebnu fenomenologiju netolerancije, opisati obrasce pripadništva i isključivosti, tipove nacionalne i nacionalističke svijesti i osjetljivosti itd.

Kako se braniti od svega toga?

Možda najprije kritičkom svijesću o onom što jest i što ne mora biti. Ali nije dovoljno samo biti svjestan, jer su nelagoda ili strah obično jači i utjecajni od naboga svijesti. Nužno je naći neka uporišta u sebi samom, barem toliko koliko je potrebno da se bude ironičan: odbaciti nametnute alternative, misliti i ponašati se *drukčije*, zanemariti pritiske i optužbe.

To nije lako.

I istorijski gledano — to nama, izgleda, nikada nije bilo lako?

Mnogo je rečeno o tome koliko su partikularistička shvaćanja historije izobličena i pristrana, ne samo u nas. Znamo kako se sve suvremene spoznaje ili interesi prenose u davno prošlo vrijeme (kao mitsko vraćanje počecima): prema takvim shvaćanjima naši su daleki preci bili nacionalno potpuno opredjeljeni i identificirani, među nama su već u srednjem vijeku postojale vrlo određene i uočljive nacionalne razlike i nije bilo nepodijeljenih ili zajedničkih prostornih i etničkih sastavnica, npr. između Srbije, Makedonije i Crne Gore ili pak Hrvatske, Slovenije i Bosne, Bosne i Srbije itd.; šizma nije nigdje, ni najednom mjestu, presijecala isti ili sličan narodni entitet, ni islam također. Sve što su kritički duhovi pojedinih nacija (rijetki, na žalost) napisali o tome, protiv takvih shvaćanja, predstavlja običnu "izdaju"...

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent,
2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201
SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

BIBLIJSKA NEPISMENOST HRVATA I NJENE POSLJEDICE (4. dio)

Nebiblijska (ljudska) i biblijska (Božja) perspektiva razumijevanja i gledanja

Ravnodušan čovjek ne postavlja suvišna pitanja, ne gura nos u tuđe poslove, vrlo je sugestivan i još podobniji za manipuliranje. Ništa ga posebno ne zanima, raduje se samo svom sljedovanju koje mu omogućuje preživjeti, čak je na neki svoj način i sretan zbog toga, s potpunom izgubljenom voljom za opće dobro. Ljudi su postali ovisni o državi u smislu osnovnih sredstava za život i zbog toga će ih biti vrlo teško od toga odvignuti. Hrvati žive u potpunom mraku, većinu nije briga niti se trude otkriti kamo to njihova zemlja ide.

Najveći dio stanovništva je izmanipuliran, kako bi upravo tako i reagirali. Takva stajališta upravo žele i postići pojedinci iz vladajuće nomenklature. Narod je ostao obeshrabljen i zbunjen i nije ga briga za zavjeru i tko je neprijatelj Republike Hrvatske.

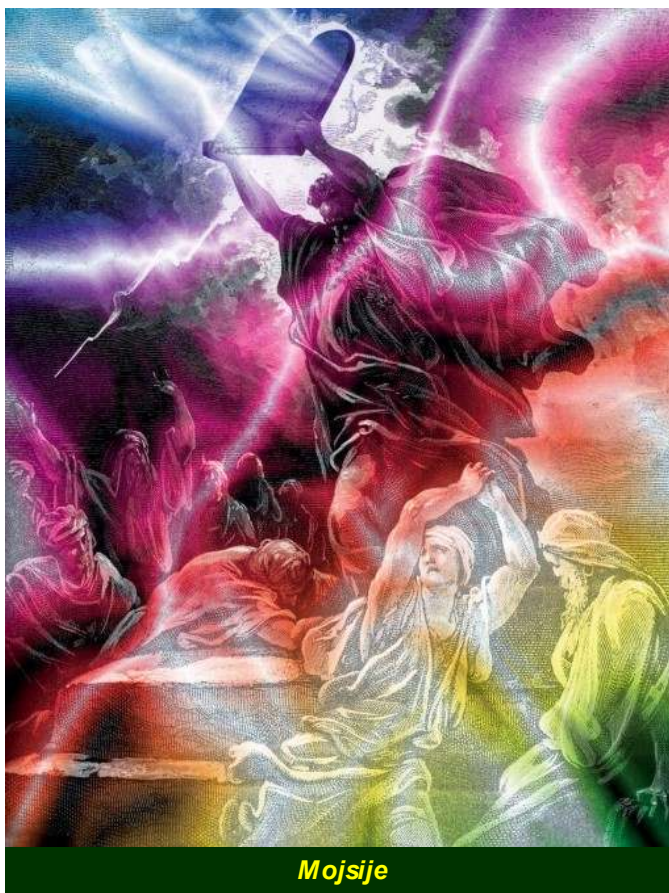
Ravnodušnost, strah i histeriju stvorili su pojedini mediji koji su manipulirali ljudima upravo čineći ono što se od njih traži. Zajedno s isprepletenim financijskim institucijama hrvatski narod programirali su na promjene, koji po njima neće pobuđivati nikakav poseban prosvjed i bit će to uobičajena pojava.

Prokušanom metodom budućih šokova (ostavka

predsjednika hrvatske Vlade) djeluju na "hrvatske mase" tako brzo da ljudski mozak ne može apsorbirati toliko informacija.

Potpunim odbacivanjem razvoja industrije, poljoprivrede i brodogradnje stvaraju u Republici Hrvatskoj masovnu nezaposlenost, koja će dovesti do razočaranja gdje će radnici i njihova djeca zbog gubitka osnovnih životnih sredstava odati raznim porocima alkoholu, drogi i dr. To je hrvatskim diverzantima i cilj da pomoću poroka ljudi zavole svoju poslušnost i izgube svaku želju za pobunom protiv onih koji njima vladaju."

Jedini način da se odupremo jest razotkrivanje diverzantata, te su potrebni znanstvenici, profesori, radnici, umirovljenici, branitelji i drugi da možemo osmisliti strategiju za obranu suverene i samostalne Republike Hrvatske. Moramo svi zajedno naučiti metode kojima se diverzanti služe i osmisliti protumjere. Samo ćemo na taj način uspjeti zaustaviti "parazite" koji razaraju hrvatsku državu!". Savjetuje i zaključuje gospodin Miljenko Marić.

Mojsije

Otvoreni razgovor s Igorom Zidićem

Igor Zidić, predsjednik Matice Hrvatske u iscrpnom razgovoru s gospodinom Andrijom Tunjićem odgovorio je iz nebiblijske (ljudske) perspektive na mnoga pitanja o kojima su u Hrvatskoj šuti. Čitatelji će moći pročitati itekako puno toga o kulturi, moralu, politici, o budućnosti Hrvatske i Matice Hrvatske, kao i o mnogočemu o čemu se danas puno govori, a malo kaže. (Vijenac, 21. srpnja 2009.) Ovdje donosim nekoliko skraćenih odgovora izvađenih iz konteksta odgovora gospodina Igora Zidića na postavljena pitanja.

Gospodine Zidiću, počnimo od hrvatske kulture.

MARIJANSKE CRKVE I KAPELE NA JUŽNIM HRVATSKIM OTOCIMA (1. dio)

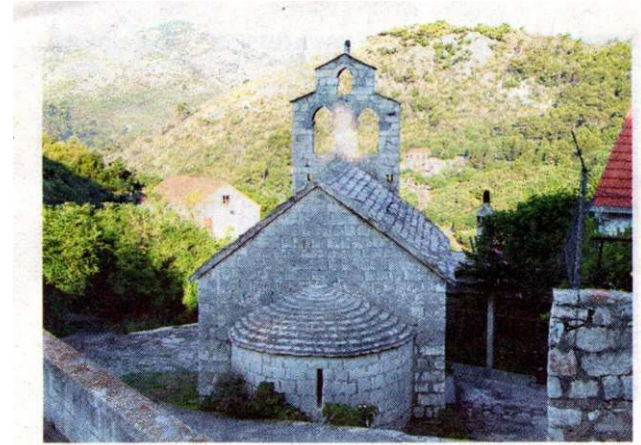
Vlado Čutura i Tomislav Vuković, "Glas Koncila", Velika Gospa 2009.

LASTOVO

Marijanske pobožnosti imaju stoljetnu tradiciju i preporučuju ih i danas mnogi crkveni dokumenti. One se posebno ističu u marijanskim mjesecima, svibnju i listopadu. A o marijanskim blagdanima i svetkovini Velike Gospe diljem svijeta Marijina svetišta su prepuna hodočasnika. Tako je i u hrvatskom narodu kad o Velikoj Gospi ili svetkovini Uznesenja Marijina na nebo hodočasnička mjesta pohode na stotine tisuća vjernika, od Marije Bistrice, Trsata, Vrpolja, Gorice, Sinja, Aljmaša. Kroz zajednički i pojedinačni oblik molitve te kroz osobne zavjete vjernici časte Majku Božju Mariju. Utječu joj se, iznose svoje teškoće, traže pomoć, zahvaljuju na milosti i uslišanim molitvama.

Podupirući pobožnosti prema Blaženoj Djevici Mariji u knjizi "Kći Sionska" kardinal Joseph Ratzinger (papa Benedikt XVI.) ističe da je Marija žena koja je označena kao pravi sveti osta-tak, kao stvarna Kći Sionska, koja postaje Majka Otkupiteljeva, odnosno Majka Božja. U povijesti hrvatskoga naroda Isusova majka imala je iznimno važnu ulogu te odatle njegova privrženost Mariji, koju među mnogim nazivima resi i naziv Kraljica Hrvata. Marijin lik promiče se u brojnim molitvama, pjesmama, u umjetnosti. Najstariji Marijin lik kod nas potječe iz 11. stoljeća u kamenu uslikan na minijaturama u Osoru.

Najstariji očuvani lik u umjetnosti u Hrvata pronađen je u ruševini crkve u Biskupiji kod Knina, koju je u 11. stoljeću podigao kralj Zvonimir. Blaženoj Djevici Mariji posvećene su katedrale, bazilike, crkve, kapele i kapelice. Tako i na hrvatskim otocima diljem Jadrana više od 150 crkava i kapela posvećeno je Blaženoj Djevici Mariji, što svjedoči duboku pobožnost i odanost hrvatskoga naroda Majci Božjoj. O ovogodišnjoj svetkovini Uznesenja Marijina na nebo Glas Koncila donosi popis dostupnih marijanskih crkava i kapela na južnim hrvatskim otocima Splitsko-makarske metropolije od Lastova do Hvara.

Crkva sv. Marije na Grži

Smještena je u blizini trijema ispred župne crkve Sv. Kuzme i Damjana u središtu starog dijela vLastova. Potječe iz 15. stoljeća i spada u vrijedne spomenike kulture. Potpuno je obnovljena i zaštićena, a u njoj je povremeno bogomolja.

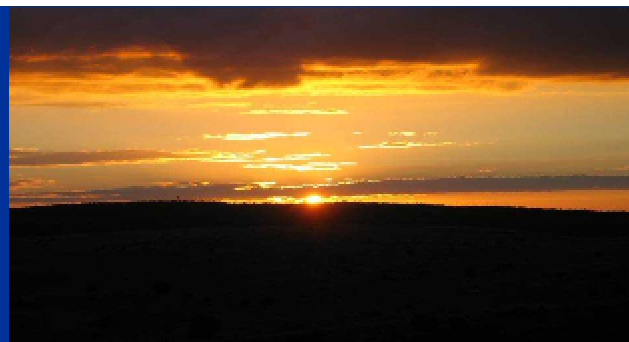
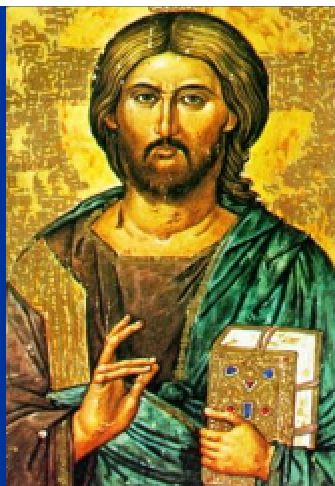

Crkva sv. Marije u polju

Sagrađena je u 14. stoljeću, a nadograđena je početkom 16. stoljeća. Nalazi se u lastovskom groblju. Obnovljena je u njoj se slave mise i obredi ukopa.

**XXXIII
NEDJELJA
KROZ
GODINU B**

Marco 13,24-32

U ono vrijeme: Reče Isus svojim učenicima: »U one dane, nakon velike nevolje, sunce će pomrčati

i mjesec neće više svijetljeti,

a zvijezde će s neba padati i sile će se nebeske poljuljati.

Tada će ugledati Sina Čovječjeg a gdje dolazi na oblacima s velikom moći i slavom.

I razaslat će anđele i sabrati svoje izabranike s četiri vjetra, s kraja zemlje do na kraj neba.

A od smokve se naučite prisposodbi! Kad joj grana već omekša i lišće potjera, znate: ljeto je blizu.

Tako i vi kad vidite da se to zbiva, znajte: blizu je, na vratima!

Zaista, kažem vam, ne, neće uminuti naraštaj ovaj dok se sve to ne zbude.

Nebo će i zemlja uminuti, ali riječi moje ne, neće uminuti.

A o onom danu i času nitko ne zna, pa ni anđeli na nebu, ni Sin, nego samo Otac.»

Prezentaciju je izradio
FRANJEVAČKI SAMOSTAN
i Župni ured sv. Nikole
Tavelića
Ivekovićeva 8 51000 RIJEKA
Tel. 051/ 641-449

Fax: 051/ 648-697

E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (49. nastavak)

Mieczysław Malinski

A PETAR GA UZE NA STRANU I POČE ODVRAĆATI

Sa-dašnjica je varava. Puna je strasti, uzbuđenja, uzrujanja, protivljenja, zajedljivosti. Puna je glasina, ogovaranja, izmišljenih informacija, uveličavanja i umanjanja. Vrijeme će tek izreći sud o svi-jetu. Ugasit će plamen strasti. Rasuti pepeo. A na vidjelo će izaći dijamant ili — mulj.

22. nedjelja kroz godinu A,
Mt 16, 21—27

ZAŠTO TVOJI UČENICI NE POSTUPAJU PO PREDAJAMA STARIH?

Najjednostavnije je živjeti u zatvoru. Ondje svatko zna propise: što je dopušteno, što nije. Kroz rešetke život slobodnih ljudi izgleda doduše raznolik, čaroban, nestvaran. U duši za njim raste žudnja. Ali kako protiču tjedni, mjeseci i godine, čovjek se sve više navikava na zatvorski red. I kad konačno dođe željkovana

sloboda, nerijetke se pokaže da on ne zna biti slobodan čovjek. Ne zna živjeti u slobodnom društvu. Zaboravio je, odvikao se. Kao ptica koja je dugo sjedila u kavezu. Ne zna, što mu je činiti, a što propustiti, ne zna koja su mu prava i dužnosti, I srce će ga odvući ili na-trag u zatvor ili će se morati naučiti služiti slobodom. Ali to nije nimalo lako. Tu treba zasukat rukave, pljunuti u šake, ispaštati krive korake, podni-jeti poraze i poniženja.

Molimo zato, da nikad ne poželimo živjeti u za-tvoru.

22. nedjelja kroz godinu B,
Mk 7, 8a. 14—15. 21—23

KOJI SE UZVISUJE

O bližnjima govoriš posprdno, zajedljivo, zavidno, dvoznačno, uvredljivo. To još i nije sve zlo. Nego je znak, da u tebi nema životne radosti, da je u tebi praznina, da ti ne nalaziš smi-sla svom radu. Da je u tebi zamrlo ono što je bilo vrijedno ili — nikad tako nešto nisi ni posjedovao.

22. nedjelja kroz godinu C,
Lk 14, 2. 7—14

USTAŠO, ŠTA SE BRE ZEVZEČITE SA NAMI! (4. dio)

Gen Kameni, "Glasnik", Zagreb

Antica Ustrajnić: Spremni! Ovdje Antica, Nova Ustaška Stranka, Zagreb.

Čeda Popović: Pomoz' Bog junache! Ovdje Čeda, Četnički pokret, Ravna Gora.

Antica: Muči te nešto?

Čeda: Keve mi.

Antica: Reci.

Čeda: То је СРЖ целе реформе - поништити ТРАДИЦИЈУ!

Antica: **Vremena se mijenjaju.**

Čeda: Погодио си у сами центар! То је СРЖ целе реформе - поништити ТРАДИЦИЈУ!

Antica: **Zašto te to toliko smeta?**

Čeda: Зато смо и били војнички НАРОД и ратнички када је требало јер смо давали РЕЧ.

Antica: **Vi Srbi jako volite vojsku?**

Čeda: И мој отац и деда и његова браћа, нико њих није морао да зове! Ишли су сами јер је ОТАЏБИНА звала!

Antica: **Hoćeš reći da je nekad bila čast služiti u srpskoj vojsci.**

Čeda: Када је краљ мом деди, официру, доделио десет медаља да он подели војницима, он му их је вратио с речима да њих митраљеца није само ДЕСЕТ!

Antica: **Bravo! Ali, što će Čedo sada Srbiji narodna vojska? Nema što osvajati. Nema više sna o Velikoj Srbiji. Dovoljno vam je nešto profesionalaca.**

Čeda: Лако је Америци од 300 милиона да има професионалну војску, а малим државама када укинете војни рок ви сте им укинули право на одбрану ...

Antica: **Od koga? Od Hrvata?**

Čeda: ... ви сте им укинули право на СЛОБОДУ ...

Antica: **Baš tako?**

Čeda: ... ТА ВРЕМЕНА СЛОБОДЕ су одавно ...

Antica: **Bude li rata, tu je opća mobilizacija.**

Čeda: **Šta nas чека и како ћемо живети**

сами Бог зна.

Antica: **Tako samo izgleda. Pouzdajte se u nas Hrvate katolike. Tu su zatim Hrvati muslimani, pa Albanci.**

Čeda: **Šta даље?**

Antica: **Zašto toliko obilaziš pravi problem koji ti ne da mira? Reci mi što te zbija muči?**

Čeda: ГЛЕДАХ ЈЕДНУ ЕМИСИЈУ НА ТВ, ЈЕДНЕ КАСНЕ НОЋИ, ЈЕДНЕ ДРЖАВЕ, КОМЕНТАР **НА СЛИЧНОМ НАМ ЈЕЗИКУ**. ГЛАВНИ КОМЕНТАТОР РЕЧЕ ДА СУ СРБИ ОМРЖЊЕНИ У СВЕТУ, ЈЕР НИКО НЕМА ПОВЕРЕЊЕ У ЊИХ, ЈЕР ЋЕ ЗА МАЛЕ ПАРЕ И СВОМ НАЈБОЉЕМ ПРИЈАТЕЉУ УРАДИТИ ЗЛО?! ТО ВИДЕХ, ЧУХ И ОСТАДОХ ЖИВ, МА ДА ЈЕ БИЛО УСЛОВА ЗА СРЧАНИ УДАР?

Antica: **Polako Čedo. Bez uzrujanja. Bit će vremena i za vas Srbe. Nikad nije kasno.**

Čeda: **Vreme je, bre. Odoh.**

Antica: **Zar već?**

Čeda: Đurđev danak – četnički sastanak, Dmitrov danak – četnički rastanak!

Antica: **Navrati. Na čaj. Romanjski, od čubre.**

MOJ KOMŠILUK (2. dio)

Razgovaramo s **mr. Ivanom Čulićem**, ustašom iz USA, 2618 Vining Place, Bellingham, Washington 98226, tel. 360-671-1994

Lasa Šukilo, Zagreb

Glasnik: Dobar dan g. Čuliću, drago nam je što ste pristali na ovaj razgovor.

Mr. Ivan Čulić: Spremni!

Glasnik: Vi ste ustaša iz uvjerenja ili iz zanata?

Mr. Ivan Čulić: Iz uvjerenja i po rođenju.

Glasnik: Znači – iz Imotske Krajine?

Mr. Ivan Čulić: Tako je!

Glasnik: Nekad se mnogo radilo?

Mr. Ivan Čulić:

Jer svaka obitelj je imala stan,

na kojemu se je tkalo i noć i dan.

Ćaća i stric su postole pravili,

te su čitavi onaj kraj obuvali.

Glasnik: Rad, rad, rad ...

Mr. Ivan Čulić:

Ikuz je pravio bačve i pčele držao,

a don Mate ga je "Slatki Ivan" zva-

o, jer bi od njega dobio na kile meda,

kada bi došao u njega da pčele pogleda.

Glasnik: Trebalo je izdržati!

Mr. Ivan Čulić:

Jakov je pravio bačve, pilio trupce i svaku rađu drvenu,

i ako je bio ševast, nogu ošteti u ratu prvomu.

Jerko je pravio češljeve i od klenovine balote pravio,

i ponekada na tome dobro zaradivao.

Glasnik: Bilo je lijepo?

Mr. Ivan Čulić:

U ono doba u mom komšiluku je uvijek lijepo bilo,

i na toj ljepoti mu je cijelo mjesto zavidjelo.

Čim bi polovica svibnja nailazila, bila bi već prva trešnja sazorila,

Glasnik: Do jeseni?

Mr. Ivan Čulić:

pa sve dok ne bi došla jesen kasna i lišće opadalo,

svake vrste voća tu se je nalazilo.

I kada bi došao blagdan i Nedjelja sveta,

komšiluk je bio prazan, u njem nije bilo svijeta.

Glasnik: Radu u crkvu?

Mr. Ivan Čulić:

Draga crkva mala, nije bila daleko,

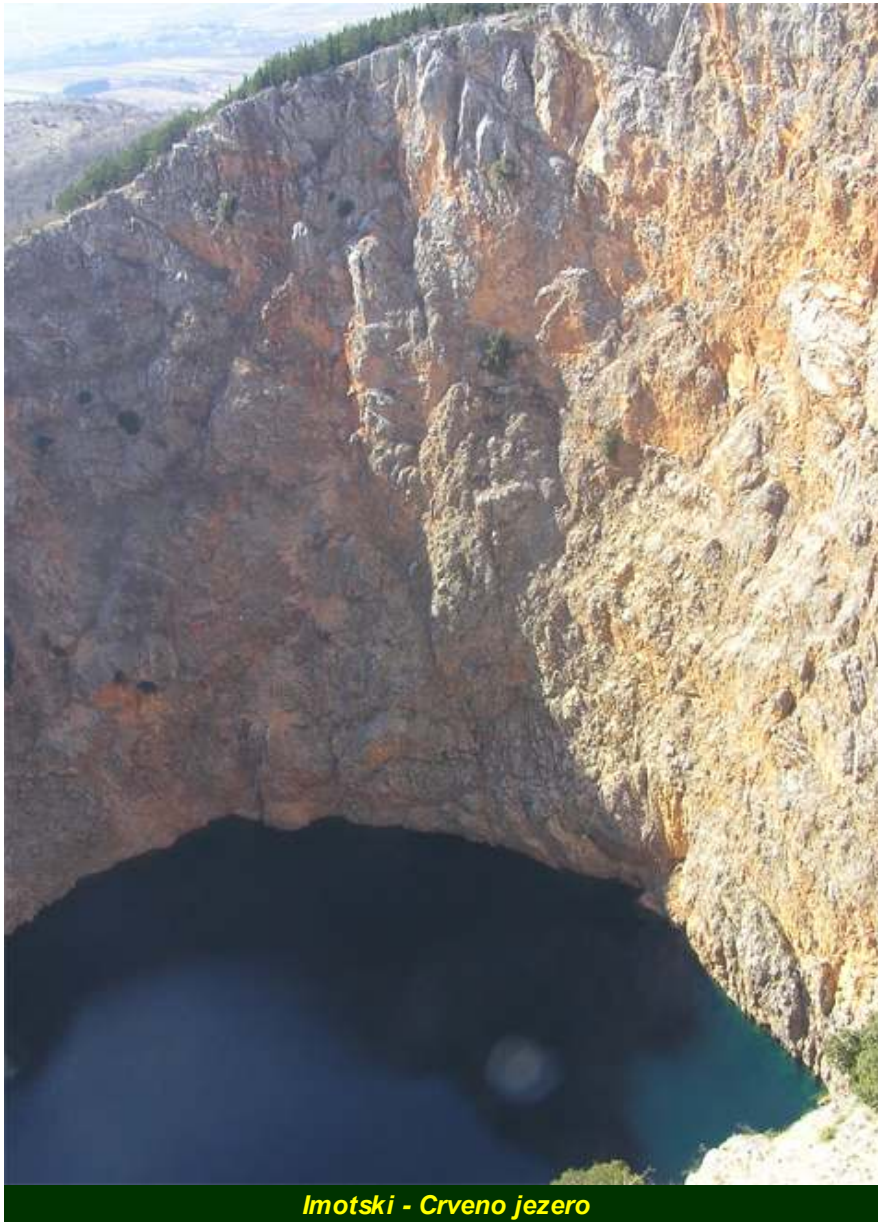
te bi u nju rado pohrlilo svatko.

Nikada večernji zvon u njega nije došao,

da sve domare njegove na molitvi nije našao.

Glasnik: Hvala Vam na razgovoru.

Mr. Ivan Čulić: Spremni!

Imotski - Crveno jezero

PATULJASTI ORAO S KALNIKA U OPASNOSTI OD IZUMIRANJA

go, "Podravski list", Koprivnica, 25. siječnja 2005.

Koje su biljke i životinje najugroženije u županiji

U Koprivničko-križevačkoj županiji postoji nekoliko ugroženih vrsta životinja i biljaka. Izdvajamo dnevne leptire zagasitog livadnog plavca, velikog livadnog plavca i leptira narančastog poštaru koji je jedan od naj-

jugroženijih europskih leptira. Zatim su tu dvije ugrožene vrste vretenaca, zeleni kralj i veliki tresetar koji žive uz mirne, veće ili manje vodene površine i močvare. Također treba spomenuti **ugroženog grabljivca, patuljastog orla**, koji se **gnijezdi samo na tri do četiri mjesta u Hrvatskoj, a jedan je i na Kalniku**, čija se ukupna populacija procjenjuje **na samo pet do deset parova**.

Kad su u pitanju biljne vrste, na

području županije najugroženije su vrste na Đurđevačkim i Kloštarskim pijescima. Riječ je o pješčarskoj metlici, sivkastoj gladici, vlasulji bradici, pješčarskom trputcu te pješčanom

dvorniku. Ugrožava ih proces umirivanja pijesaka koji se provodi kako ne bi došlo do osipavanja pješčanih nosa.

Biljke i životinje strogo zaštićene

Sve navedene biljne i životinjske vrste strogo su zaštićene temeljem Zakona o zaštiti prirode i Pravilnika o proglašavanju divljih svojti zaštićenim i strogo zaštićenim. Zab-

ranjeno je njihovo uzimanje iz prirode, ubijanje, namjerno ozljeđivanje, uništavanje njihovih razvojnih oblika, legla ili jaja, a kod samoniklih strogo zaštićenih biljaka zabranjeno je njihovo branje, skupljanje, uništavanje, sječa ili iskopavanje. Po-

red toga, mjesta na kojima su spomenute vrste rasprostranjene u većini slučajeva su i posebno zaštićeni u nekoj od kategorija zaštite. Tako su livade na kojima obitava leptir zagasiti livadni plavac zaštićene u kategoriji spomenika prirode, a Đurđevački pijesci u kategoriji geografsko-botaničkog rezervata.

Patuljasti orao
Hieraeetus pennatus

ranjeno je njihovo uzimanje iz prirode, ubijanje, namjerno ozljeđivanje, uništavanje njihovih razvojnih oblika, legla ili jaja, a kod samoniklih strogo zaštićenih biljaka zabranjeno je njihovo branje, skupljanje, uništavanje, sječa ili iskopavanje. Po-

Održavanje pješčarske vegetacije trajni je posao

Oživljavanje Đurđevačkih pijesaka

Kad su u pitanju Đurđevački pijesci, Javna ustanova za upravljanje zaštićenim prirodnim vrijednostima Koprivničko-križevačke županije već provodi mjere očuvanja i revitalizacije ovog područja. Dosad je s dijela rezervata uklonjena grmolika vegetacija, a preostaje još ukloniti godinama nagomilavan humusni sloj.

PORUKE

SUMNJA NA ORGANIZIRANU KORUPCIJU DIGITALNA TELEVIZIJA

Danas (29. siječnja 2001.) su građani Zagreba dobili od Vlade dopis u kojem stoji da sve fizičke osobe u RH dobivaju 75,00 kuna potpore za kupnju digitalnog TV prijemnika, a iznos od 100,00 kn dobivaju od državne tvrtke "Hrvatska Pošta d.d." za kupnju uređaja marke VIVAX IMAGO DVB-T 120.

Kinesku tvrtku Vivax u Hrvatskoj zastupa trgovačko društvo M SAN GRUPA, Buzinski prilaz 10, 10010 Zagreb.

Zanimljivo je da HRT već godinama preporučuje isključivo model prijemnika navedenog proizvođača za prijem satelitskog HTV signala.

Postavlja se pitanje koji su motivi Vlade, Hrvatskih pošta d.d. i Hrvatske televizije pa preporučuju upravo model prijemnika navedenog proizvođača, kojeg u Hrvatskog prodaje firma M San grupa.

Zlatko Zeljko - predsjednik

Mi smo mišljenja da objašnjenje za forsiranje hitnog prelaska sa analogne na digitalnu televiziju upravo leži u gore navedenoj poveznici. Prosudite sami da li se radi o organiziranoj korupciji.

JURIS PROTECTA
Udruga za unaprjeđenje pravosuđa
u RH
ZAGREB

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
**"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković